ଏକାନ୍ତ ଆପଣ

ବିଭୂତି ପଟ୍ଟନାୟକ

ଲେଖକ :
ବିଭୂତି ପଟ୍ଟନାୟକ
ଗ୍ରା: ଓଡଙ୍ଗେଶ୍ୱର
ପୋ: ଜଗତସିଂହପୁର, କଟକ

ପ୍ରକାଶକ :
ସହଦେବ ପ୍ରଧାନ
ଫ୍ରେଣ୍ଡସ୍ ପବ୍ଲିଶର୍ସ
ବିନୋଦବିହାରୀ, କଟକ-୨

ସତ୍ତ୍ୱାଧିକାରିଣୀ:
ସୁରପ୍ରଭା ପଟ୍ଟନାୟକ, ଏ

ପ୍ରଥମ ମୁଦ୍ରଣ :
ବିଜୟା ଦଶମୀ, ୧୯୭୬
ଦ୍ୱିତୀୟ ମୁଦ୍ରଣ :
ସେପ୍ଟେମ୍ବର, ୧୯୭୯
ତୃତୀୟ ମୁଦ୍ରଣ: ୧୯୭୨

ମୁଦ୍ରଣ :
ମେଘମାଳା ପ୍ରିଣ୍ଟର୍ସ
ଝୋଲାସାହି, କଟକ-୧

ପ୍ରଚ୍ଛଦ ଶିଳ୍ପୀ
ଅସିତ୍ ମୁଖାର୍ଜି

ମୂଲ୍ୟ : ଚାରିଟଙ୍କା ମାତ୍ର

ଏକାନ୍ତ ଆଦିମ

0/507

ଆକାଶର ସମୁଦ୍ରରେ ଅନ୍ଧକାରର ସଂଖ୍ୟାହୀନ ତରଙ୍ଗ ।

ରାତିର ସେହି ରେଣୁ ରେଣୁ ଅନ୍ଧକାରରେ ସୁଷୁପ୍ତିର ମାୟା ।

କିନ୍ତୁ ଦେବପ୍ରିୟର ଆଖିରେ ନିଦ୍ରା ନାହିଁ । କ୍ଳାନ୍ତି ନାହିଁ ।

କେବଳ ଆଜି ନୁହେଁ...

ଏମିତି ଅସୁମାରି ରାତି ତାର କଟିଗଲାଣି ଅତନ୍ଦ୍ର ଆଖିରେ ।

ପଲକ ପଡ଼ି ନାହିଁ ଆଖି ପତାରେ, ନିଦ-ରାଇଜର ରାଜକନ୍ୟା ପ୍ନର ଅଞ୍ଜନ ବୋଳି ଦେଇଯାଇ ନାହିଁ ତାର ଆଖିପତାରେ । ବା କେବେ ସେ ଶୋଇଛି, ସେ ନିଦ୍ରା ହୋଇଛି ତାର ସ୍ଥାୟୀ ।

ଦେବପ୍ରିୟ ଭାବୁଛି ।

ଅସ୍ଥିର ଭାବରେ ପଦଚାରଣ କରୁଛି ସାରା କକ୍ଷରେ ।

ଚିନ୍ତା କରୁଛି, ପୃଥିବୀ ତୃଷ୍ଣା । ସଂଖ୍ୟାହୀନ ବୁଭୁକ୍ଷୁ-ଯାଯାବର ମା ଦେହର ସମସ୍ତ ସୌଷ୍ଠବ ଅପହରଣ କରି ନେଇଛନ୍ତି । ସେଇ ଥିତ କଙ୍କାଳମାନଙ୍କର ଆର୍ତ୍ତରୋଳରେ ଧରଣୀ ରୋରୁଦ୍ୟମାନା ।

ଦେବପ୍ରିୟ କାନ ପାରିଲା ।

ତାକୁ ଶୁଭାଗଲା କୋଟି କଙ୍କାଳର କଣ୍ଠରୁ ଯେପରି 'ଅନ୍ନଂ ଦେହି'ର ଆର୍ତ୍ତଚିତ୍କାର ମାୟାବିନୀ ରାତିର ଅଖଣ୍ଡ ନୀରବତା ସହସ୍ର-ଧା କରି କାନରେ ତାର ଅଜାଡ଼ି ହୋଇପଡୁଛି ! ସେମାନେ ହୁଛନ୍ତି ବଞ୍ଚିବାର ଅଧିକାର ।

ଚମକିତ, ବିଚଳିତ ହେଲା ଦେବପ୍ରିୟ ।

ଏତେ ଲୋକ, ଏତେ ଶୂନ୍ୟ ଉଦର । କୁଆଡ଼ୁ ଆସିବ ଏତେ ଖାଦ୍ୟ !

କାନ୍ଥରେ ଝୁଲୁଥିବା ହିସାବ-ଫର୍ଦ୍ଦକୁ କରୁଣ ଦୃଷ୍ଟିରେ ଚାହିଁଲା ଦେବପ୍ରିୟ ।

ପୃଥିବୀରେ ପ୍ରତି ମିନିଟ୍‌ରେ ଲୋକସଂଖ୍ୟା ବଢ଼ୁଛି ପଞ୍ଚାଅଶୀ

ପ୍ରତି ଘଣ୍ଟାରେ ବଢ଼ୁଛି ପାଞ୍ଚ ହଜାର ଏକ ଶହ ଜଣ ।

ପ୍ରତିଦିନ ଲକ୍ଷେ ବାଇଶି ହଜାର ଚାରି ଶହ ।

ପ୍ରତିବର୍ଷ ପ୍ରାୟ ସାଢ଼େ ଚାରି କୋଟି !

ସମୁଦ୍ରର ଉଚ୍ଛଳ ତରଙ୍ଗ ଭଳି ବଢ଼ିଚାଲିଛି ପୃଥିବୀର ଲୋକସଂଖ୍ୟା । କିନ୍ତୁ ସେମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଖାଦ୍ୟ…ବଞ୍ଚିରହିବା ପାଇଁ ପାଥେୟ !

ବୈଜ୍ଞାନିକ ଦେବପ୍ରିୟ ଝରକା ବାଟେ ବାହାରର ଆକାଶକୁ ଚାହିଁଲା ।

ଭାବିଲା, ବାହାରର ଏଇ ଅନ୍ତହୀନ ଅନ୍ଧକାରକୁ ଯଦି ଭକ୍ଷଣ କରିପାରନ୍ତା !

ସେହି ନିଭୃତ ନୈଶ ଟିଣ୍ଡି ଭିତର ଅଶାନ୍ତ କଳରୋଳରେ ସ୍ୱ- ସମ୍ଭବତଃ ଶବ୍ଦ ସୃଷ୍ଟି ହୋଇ ଉଠୁଥିଲା । ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ସ୍ୱରରେ ସ୍ୱରେ ସୃଷ୍ଟି ହେଉଥିଲା ତୀବ୍ର ଏକ କମ୍ପନ ।

ନିଜ ଦୁଇ ହାତ ପାପୁଲିରେ ମୁଣ୍ଡର ରୁକ୍ଷ କେଶଗୁଚ୍ଛକୁ ଚିପି ଧରି ଚେୟାରର ବାଡ଼ା ଦେହରେ ନିଜ ମୁଣ୍ଡଟାକୁ ଝୁଲାଇ ଦେଲା ଦେବପ୍ରିୟ ।

ଶୋଇବାର ଚେଷ୍ଟା କଲା ।

କିନ୍ତୁ ବୃଥା ସେ ଉଦ୍ୟମ । ଆଖିରୁ ନିଦ୍ରା ତାର ନିର୍ବାସିତ । ମୁଣ୍ଡରେ କେବଳ ଯନ୍ତ୍ରଣାର ଚିହ୍ନ । କିଛିଦିନ ହେଲା ମୁଣ୍ଡ ଯନ୍ତ୍ରଣା ଅସହ୍ୟ ଭାବରେ ବଢ଼ୁଛି ।

କକ୍ଷ ଅଭ୍ୟନ୍ତରର ବଜୁଳି ଆଲୁଅରେ କାନ୍ଥରେ ଝୁଲୁଥିବା ..ସ ବୃସାବଫର୍ଦ୍ଧନ୍ତା ଦାନ୍ତ ଦେଖାଇ ଖତେଇ ହେଉଛି ଦେବପ୍ରିୟଙ୍କୁ ।

କହୁଛି, ଏହି ହାରରେ ଯଦି ଲୋକସଂଖ୍ୟା ବୃଦ୍ଧି ଅବ୍ୟାହତ ..ହେ ଦେବପ୍ରିୟ, ତେବେ ଆଜ ମାତ୍ର ଛଅ ଶହ ବର୍ଷ ପରେ ..ଶୋଇବାକୁ ସ୍ଥାନ ଅଣ୍ଟିବ ନାହିଁ । ଦେହକୁ ଦେହ ଲଗାଇ ଠିଆ ..ହେବାକୁ ବି ପୃଥିବୀର ଦେହରେ ଶୂନ୍ୟସ୍ଥାନ ରହିବ ନାହିଁ ।

ତା ପରେ...?

ଦେବପ୍ରିୟ ଶୂନ୍ୟଦୃଷ୍ଟିରେ ବାହାରକୁ ଚାହିଁଲା ।

ଆଉ ଛଅ ଶହ ବର୍ଷ ମାତ୍ର...!

ପଚାଶ ଶହ ଛଅଷଠି ସାଲ ବେଳକୁ ଏ ଗ୍ରହରେ ଠିଆହେବାକୁ ..ନ ଥିବ । ଏ ଗ୍ରହ ସାରା ଝୁଣ୍ଟାହୋଇ ଠିଆହୋଇ ରହିଥିବେ ..ଲୋକ । ଝରଣା ଆରପଟେ ଯେଉଁ ନିର୍ମଳ ପ୍ରାନ୍ତରଟା ସବିର ..ଳାଶାଡୀ ପିନ୍ଧି ଅଭିସାରିକା ପଲ୍ଲୀବାଳା ଭଳି ନିର୍ଭୟରେ ..ଶୋଇଯାଇଛି, ତା ଦେହରେ ମଧ୍ୟ ଆଖି ପକାଇବାକୁ ଶୂନ୍ୟତା .. ଥିବ ।

ସ୍ୱରଆଡ଼େ ଜଙ୍ଗଲ ମଶିଣ୍ଡ...ମଶିଣ୍ଡ !

ସେମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଖାଦ୍ୟ !

କଥାଗୁଡ଼ାକ ଚିନ୍ତା କରିବା ମାତ୍ରେ ଦେବପ୍ରିୟର ମନେହେଲା ..ତା ମସ୍ତିଷ୍କର ସମସ୍ତ ଅବସନ୍ନ ସ୍ନାୟୁଗ୍ରନ୍ଥିଗୁଡ଼ାକ ପୁଣି ଉତ୍ତେଜିତ ..ହୋଇପଡ଼ୁଛନ୍ତି । ତାର ଶୋଣିତ ଗ୍ରନ୍ଥିରେ ରକ୍ତପ୍ରବାହ ପୁଣି କ୍ଷିପ୍ର ..ହୋଇଉଠିଛି । ଜନସଂଖ୍ୟା ବୃଦ୍ଧି...ଖାଦ୍ୟ...ପୃଥିବୀ । ଆଃ !

ବୈଜ୍ଞାନିକ ଦେବପ୍ରିୟ ନୟନ ପକ୍ଷପାତର କରି ବାହାରକୁ ଚାହିଁଲା ।

ଏଥିମଧ୍ୟରେ କେତେବେଳେ ବର୍ଷା ଆରମ୍ଭ ହୋଇଗଲାଣି । ପ୍ରଭଞ୍ଜନର ପକ୍ଷ ସଞ୍ଚାଳନ ଫଳରେ ବାହାରେ ଝଡ଼ର ଖଣ୍ଡପ୍ରଳୟ । ଅଥଚ ଏଇ ଅଳ୍ପ ସମୟ ଆଗରୁ ପ୍ରକୃତି କି ଶାନ୍ତ, କି ସୁନ୍ଦର ନ ଥିଲା ସତେ !

ଦେବପ୍ରିୟ ଆଜି କିନ୍ତୁ ଏ ଅଚାନକ ଝଡ଼ବର୍ଷା ଦେଖି ଭୟଭୀତ ହେଲା ନାହିଁ ।

ତା ମନରେ ଉଠୁଥିବା ସେଇ ଭୟଙ୍କର ପ୍ରଶ୍ନର ସତେ ଯେପରି ଏକ ସହଜ ସମାଧାନ ଏଇ ଖଣ୍ଡପ୍ରଳୟ !

ପୃଥିବୀରେ ଯଦି ଯୁଦ୍ଧ ଲାଗିଯାଆନ୍ତା !

ଗୁମ୍‌ଗାମ ବୋମାର ବିସ୍ଫୋରଣରେ ଯଦି ପୃଥିବୀର ଲୋକସଂଖ୍ୟା ଆଖି ପିଛୁଳାକେ ଖୁବ୍ ଅଳ୍ପ ହୋଇଯାଆନ୍ତା; ତେବେ ଖାଦ୍ୟସମସ୍ୟାର କି ନାଟକୀୟ ସମାଧାନ ନ ହୁଅନ୍ତା ସତେ !

କିନ୍ତୁ…କିନ୍ତୁ…

ଦେବପ୍ରିୟ ଭୟରେ ନୟନ ମୁଦ୍ରିତ କଲା ।

ଆଖିରେ ତାର ଭାସିଉଠିଲା ଏକ ମହାଶ୍ମଶାନର ଦୃଶ୍ୟ । ସେ ଶ୍ମଶାନର ସୀମା ପୃଥିବୀର ଦୁଇ ଗୋଲାର୍ଦ୍ଧ ବ୍ୟାପୀ । ପୃଥିବୀର ସେହି ମହାଶ୍ମଶାନରେ ତାଣ୍ଡବ ନୃତ୍ୟ ଆରମ୍ଭ କରିଛି ପରମାଣୁ ଶିବ । ସେହି ଶିବାଗ୍ନିରେ ଜଳୁଛି ସମଗ୍ର ପୃଥିବୀ…ଏହି କମନୀୟ ସଭ୍ୟତା…ଶୋଭନୀୟ ସଂସ୍କୃତି !

ନିଜର ମୁଦ୍ରିତ ନୟନ ଉନ୍ମୁକ୍ତ କରିବାକୁ ସାହସ ପାଉ ନ ଥିଲା ଦେବପ୍ରିୟ ।

କାରଣ ସେ ସ୍ୱବଂଶଘାତକ ନୁହେଁ, ସେ ବୈଜ୍ଞାନିକ ।

ଯୁଦ୍ଧର ବିଭୀଷିକା ସେ ଜାଣେ । ଏ ପରମାଣୁ-ଉଦ୍‌ଜାନ ବୋମାର ଯୁଗରେ ଯୁଦ୍ଧରେ ବିଜୟର ପ୍ରଶ୍ନ ନାହିଁ; କେବଳ

ପରାଜୟ ! ସେ ପରାଜୟ ଏକ ଦେଶବିଶେଷର ନୁହେଁ, ସମଗ୍ର ମଣିଷ-ସଭ୍ୟତାର !

ବାହାର ଝରକାବାଟେ ଆସୁଥିବା ବର୍ଷାଛିଟାରେ ଢପନ୍ନ ହୋଇ ପଡ଼ୁଛି ଦେବପ୍ରିୟର ଅଙ୍ଗବାସ । ଖିଆଲ ନାହିଁ, ଲକ୍ଷ୍ୟ ନାହିଁ । ହଠାତ୍ ଜଳସଚେତନ ହୋଇଉଠି ସେ ଝରକା କବାଟ ବନ୍ଦ କରିଦେଲା । ଫେରିଲା ନିଜ ଶଯ୍ୟା ପାଖକୁ ।

ପଲଙ୍କର ଶୁଭ୍ର ଶଯ୍ୟାରେ ପଡ଼ିରହିଛି ଏକ ରକ୍ତ ଗୋଲାପ ।

ଅର୍ଦ୍ଧଦଳିତ ସେଇ ସୁକୁମାରୀ ଗୋଲାପଟାକୁ ଦେଖି ଅଳକା କଥା ତାର ମନେପଡ଼ିଲା । ଅଜି ଅସ୍ଫୁଟ ଅପରାହ୍ଣର ସ୍ୱପ୍ନାଲୋକରେ ଯୌବନର ଅପରୂପ ମାୟା ଧରି ଅଳକା ଆସିଥିଲା ତାର କୋଠରୀକୁ ।

ତାର କାକକୃଷ୍ଣ କବରୀରେ ଖୋସିଥିଲା ସେ ଏକ ରକ୍ତ-ଗୋଲାପର ଗୁଚ୍ଛ ।

ବିହ୍ୱଳିତ ଦୃଷ୍ଟିରେ ସେଇ ଗୋଲାପଗୁଚ୍ଛକୁ ଚାହିଁରହିଥିଲା ଦେବପ୍ରିୟ ।

ଓଠର ପ୍ରାନ୍ତରେ ବଙ୍କିମ ହାସ୍ୟରେଖା ଫୁଟାଇ ଅଳକା ପ୍ରଶ୍ନ କରିଥିଲା, କବରୀରେ ମୋର ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟର କି ମୂଲ୍ୟ ଦେଉଛନ୍ତି ଦେବପ୍ରିୟ ?

ଦେବପ୍ରିୟ ଏକ ଆହତ ଦୀର୍ଘଶ୍ୱାସ ତ୍ୟାଗ କରି ଉତ୍ତର ଦେଇଥିଲା, ସତ କହୁଛି, ତମ କବରୀର ଏ କୃଷ୍ଣ ଉପତ୍ୟକାରେ ରକ୍ତଗୋଲାପ ବଦଳରେ ଯଦି କେହି ଧାନ ଗହମର ଶିଷ ସ୍ଥାପନ କରିପାରନ୍ତା, ତେବେ ଏ ପୃଥିବୀର ଖାଦ୍ୟସମସ୍ୟା ଅନେକ ପରିମାଣରେ ସମାଧାନ କରାଯାଇ ପାରନ୍ତା ଅଳକା !

ତାର ଉତ୍ତର ଶୁଣି ଅଭିମାନରେ ଫୁଲି ଫୁଲି ଉଠିଥିଲା ଅଳକାର ନାକପୁଡ଼ା । କବରୀର ଗୋଲାପଗୁଚ୍ଛକୁ ଟାଣି ସେ ଫିଙ୍ଗି ଦେଇଥିଲା ତାର ଶଯ୍ୟା ଉପରକୁ ।

ତା ପରେ ପାଗଳୀ ଭଳି ସେ କକ୍ଷ ଛାଡ଼ି ନିଷ୍କ୍ରାନ୍ତ ହୋଇ ଯାଇଥିଲା ।

ସେ ଦୁରନ୍ତ ଝଡ଼ର ଗତିକୁ ପ୍ରତିରୋଧ କରିପାରି ନ ଥିଲା ଦେବପ୍ରିୟ । ନିଃସହାୟ ଦୃଷ୍ଟିରେ ସେ କେବଳ ଚାହିଁରହିଥିଲା ପଳାଇ ଯାଉଥିବା ଅଳକାର ପାଦଚିହ୍ନକୁ ।

ଅଳକା କ୍ରୋଧର ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତ ସେଇ ନଷ୍ଟୀଭୂତ ଗୋଲାପଫୁଲ କେତେଟା ଏ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ବି ପଡ଼ିରହିଛି ତାର ପଲଙ୍କର ଶୁଭ୍ର ଶଯ୍ୟାରେ । ରହି ରହି ସେ ଆହତ ଅଭିମାନ ଦେବପ୍ରିୟର ବକ୍ଷ ପଞ୍ଜରରେ ସୃଷ୍ଟିକରୁଛି ଆକସ୍ମିକ ପ୍ରଭଞ୍ଜନର ପ୍ରକମ୍ପନ ।

ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ଝିଅ ଅଳକା !

ତାକୁ ବୁଝିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରି ବି ଦେବପ୍ରିୟ ବୁଝିପାରି ନ ।

ଦେବପ୍ରିୟ କଅଣ ଏକ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ୱ ନୁହେଁ !

ଅଳକା ଅନେକ ସମୟରେ ଭାବେ । ବର୍ଷ କେତୋଟି ମଧ୍ୟରେ ସେ ଯେ ଏପରି ବଦଳି ଯାଇପାରେ, ଏ ସବୁ ତାର କଳ୍ପନାତୀତ ।

କଲେଜ ଜୀବନର ସେଇ ଭାବପ୍ରବଣ ରୋମାଣ୍ଟିକ, ତରୁଣ ଦେବପ୍ରିୟ କଲେଜ ଛାଡ଼ିବା ପରେ ହଠାତ୍ ଏମିତି [illegible] ହୋଇଉଠିଲା କାହିଁକି ?

ଅଳକାର ଆଖିରେ ଅତୀତର ସ୍ମୃତି ଆଶ୍ୱିନର ହସାମେଘ ଭଳି ଭେଳା ବାନ୍ଧି ଭାସିଯାଏ । ଅବାକ୍ ଆଖିରେ ଅତୀତର ସ୍ନେହ

ସ୍ୱପ୍ନମଧୁର ଦୃଶ୍ୟପଟକୁ ସେ ଭୁଲିଁପାରିବ ନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ଭାବପାରେ ନାହିଁ, କିନ୍ତୁ କଳ୍ପନା କରିପାରେ ନାହିଁ ।

ପାଞ୍ଚ ବର୍ଷ ତଳର ଅତୀତ ।

ଧୂଆଁଳିଆ ଧୂଆଁଳିଆ ମନେହୁଏ ଆଜି ।

ଜଣେ ପ୍ରବୀଣ ଅଧ୍ୟାପକଙ୍କଠାରୁ ଦେବପ୍ରିୟର ପ୍ରଶସ୍ତି ସେ ଶୁଣିଥିଲା ପ୍ରଥମେ । ଆମ୍ଭବର୍ଷର ଭବରେ ଅଧ୍ୟାପକ ଜଣକ ତାଙ୍କର କେତେଜଣ ସାଥୀଙ୍କ ଆଗରେ ଗାଇ ଚାଲିଥିଲେ ଦେବପ୍ରିୟର ପ୍ରଶସ୍ତି । ସେ କଲେଜର ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ ରତ୍ନ । କେବଳ ଉତ୍କଳ ବିଶ୍ୱ-ବିଦ୍ୟାଳୟରେ ନୁହେଁ; ଯେ କୌଣସି ଭାରତୀୟ ବିଶ୍ୱବିଦ୍ୟାଳୟ ପାଇଁ ସେ ଗର୍ବ, ଗୌରବ । ରସାୟନ ବିଜ୍ଞାନର ଛାତ୍ର ଥିଲା ଦେବପ୍ରିୟ ।

ଅଧ୍ୟାପକ ଜଣକ ଆପେ ଆପେ ନିଜ ତରଫରୁ କହୁଥିଲେ, ଦେବପ୍ରିୟର ଅନୁସନ୍ଧିତ୍ସୁ ମନ, ଶ୍ରମଶୀଳ ଶକ୍ତି ଅନେକ ସମୟରେ ତାର ଅଧ୍ୟାପକମାନଙ୍କୁ ଜ୍ଞାନ ଆହରଣରେ ସ୍ତମ୍ଭିତ କରିଦେଇଛି ।

ଏ ଯୁଗ ବିଜ୍ଞାନର ଯୁଗ ।

ଦେବପ୍ରିୟ ହୁଏତ ଭାରତର ଜଣେ ବିଶିଷ୍ଟ ବୈଜ୍ଞାନିକର ସମ୍ମାନ ଲାଭ କରିବ ।

ଦେବପ୍ରିୟକୁ ସେଦିନ ଯାଏ ଦେଖି ନ ଥିଲା ଅଳକା । ତା ନିଜକୁ ଦେଖିବା ପାଇଁ କଲେଜ ଛାତ୍ରଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଏତେ ଭିଡ଼ ହୁଏ ଯେ, ଅନ୍ୟ କାହାକୁ ଦେଖାକରିବା କଥା ସେ କେବେ କଳ୍ପନା କରିପାରେ ନାହିଁ; କିନ୍ତୁ ଅଧ୍ୟାପକଙ୍କଠାରୁ ପ୍ରଶସ୍ତି ଶୁଣି ଦେବପ୍ରିୟକୁ ଥରେ ଦେଖିବା ପାଇଁ ତା ମନରେ ପ୍ରବଳ ବାସନାର ପ୍ରଦୀପ ଶିଖା ଜଳିଉଠିଥିଲା ।

ଅଧ୍ୟାପକଙ୍କ କଥା ଚାଲ ଯେଉଁ ସାଥୀମାନେ ଶୁଣୁଥିଲେ, ସେମାନେ ମୁହୂର୍ତ୍ତ କେତୋଟି ପରେ କଥା ଶୁଣି ବାଟଭାଙ୍ଗି ଚାଲି ଯାଇଥିଲେ । କିନ୍ତୁ ସେଇଠାରେ ସ୍ତବ୍ଧ ହୋଇ ଠିଆହୋଇ ରହିଥିଲା ଅଳକା ।

ପ୍ରୌଢ଼ ଅଧ୍ୟାପକ ବିସ୍ମୟରେ ପ୍ରଶ୍ନ କରିଥିଲେ, ତମେ ଏଠାରେ ଏକାକିନୀ ଠିଆହୋଇ ରହିଲ ଯେ ମାଆ !

ପ୍ରଶ୍ନ ଶୁଣି ଅପ୍ରତିଭ ହୋଇ ପଡ଼ିଥିଲା ଅଳକା; କିନ୍ତୁ ବିଚଳିତା ହୋଇ ନ ଥିଲା । ଉତ୍ତର ଦେବା ସ୍ଥଳରେ ପ୍ରଶ୍ନ କରି ବସିଥିଲା, ମତେ ଆପଣ ଟିକିଏ ଦେବପ୍ରିୟବାବୁଙ୍କ ସହ ସାକ୍ଷାତ କରାଇଦେଇ ପାରିବେ ?

ଦାଡ଼ିକଣ୍ଟକିତ ଅଧ୍ୟାପକଙ୍କ ମୁହଁରେ ବିହ୍ୱଳ ହସର ଏକ ସୂକ୍ଷ୍ମରେଖା ଝଲସି ଉଠିଥିଲା । ସେ ଉତ୍ତର ଦେଇଥିଲେ, ସେ ଲାବୋରେଟରିରେ ଥିବ ମାଆ ! ଚାଲ ।

ଚାଲିଥିଲା ଅଳକା ଅଧ୍ୟାପକଙ୍କ ପଛେ ପଛେ ।

କାର୍ଯ୍ୟବ୍ୟସ୍ତ ଭାବରେ କଅଣ ଗୋଟିଏ ବୈଜ୍ଞାନିକ ପରୀକ୍ଷାରେ ନିମଗ୍ନ ଥିଲେ ଦେବପ୍ରିୟ । ସେମାନଙ୍କ ପାଞ୍ଚମିନିଟର ଉପସ୍ଥିତି ପରେ ବି ସେ ଲକ୍ଷ୍ୟକରି ପାରି ନ ଥିଲେ । ଅଧ୍ୟାପକ ଚିହ୍ନାଇ ଦେଇଥିଲେ, ଦେଖନ୍ତୁ ଦେବପ୍ରିୟ ! ରାୟବାହାଦୁର ନୀଳାମ୍ବରବାବୁଙ୍କ ଝିଅ ଅଳକା···ତମ ସାଙ୍ଗରେ ଦେଖା କରିବାକୁ ଆସିଛି ।

ଦେବପ୍ରିୟ ବିବ୍ରତ ହୋଇଥିଲେ । ତାକୁ ଅଭ୍ୟର୍ଥନା କରିବାକୁ ନୁହେଁ; ବୈଜ୍ଞାନିକ ପରୀକ୍ଷାଟା ଅଧା ରହି ଅନ୍ୟମନସ୍କ ହେବାକୁ ବାଧ୍ୟ ହୋଇଥିବାରୁ ।

ଦେବପ୍ରିୟଙ୍କ ସହ ତାର ସେଇ ପ୍ରଥମ ପରିଚୟ ।

ଅନଲଙ୍କୃତ ଭାବରେ ଦେବପ୍ରିୟ ତା ସହିତ କଥାବାର୍ତ୍ତା କରିଥିଲେ । ଅଳ୍ପ ସମୟ ମଧ୍ୟରେ ତାକୁ ବିଦାୟ ଦେବାକୁ ଯେତିକ କଥାବାର୍ତ୍ତା ଦରକାର, ମାପିଚୁପି ଶବ୍ଦ-ଗଣନା କରି ଠିକ୍ ସେତିକ କଥା ସେ କହିଥିଲେ ।

ଅନ୍ୟ କେହି ହୋଇଥିଲେ ଅଳକା ସେଦିନ କ୍ଷୁବ୍ଧ ହୋଇ-ଥାଆନ୍ତା, ଅପମାନିତ ବୋଧ କରିଥାଆନ୍ତା, କିନ୍ତୁ କାହିଁକି କେଜାଣି ଦେବପ୍ରିୟ ଉପରେ ସେଦିନ ସେ ରାଗି ପାରି ନ ଥିଲା ।

ଘରକୁ ଫେରିଲା ପରେ ଦେବପ୍ରିୟ ସମ୍ପର୍କରେ ଅନୁସନ୍ଧିତ୍ସା ତାର ବଢ଼ି ଯାଇଥିଲା ଅନେକ ଗୁଣରେ ।

ଆଜି ସୁଦ୍ଧା ଏପରି କଅଣ କେହି କଲେଜଗାର୍ଲ୍ ଅଛନ୍ତି, ଯେ ତାହା ସହିତ କଥାବାର୍ତ୍ତା ପାଇଁ ସମୟାଭାବ ଅନୁଭବ କରିପାରେ !

ଅଥଚ···

ଅଥଚ ଦେବପ୍ରିୟ !

ଦେବପ୍ରିୟ ସେଦିନ ତାକୁ ମନେ ହୋଇଥିଲା ଅନେକ ପୁଞ୍ଜୀଭୂତ ରହସ୍ୟର ଭଗ୍ନସ୍ତୂପ ଭଳି । ସେଇ ଅନାବିଷ୍କୃତ ରହସ୍ୟର ସ୍ୱରୂପ ଉଦ୍‌ଘାଟନ କରିବା ପାଇଁ ତା ମନ ଭିତରେ ଜାଗି ଉଠିଥିଲା ଶେଷହୀନ ଇଚ୍ଛା···

ଦେବପ୍ରିୟ ରହୁଥିବା ହୋଟେଲ୍‌ରୁ ସେ ଉଠିଥିଲା ଯାଇ ନିଜେ ତା ଆରଦିନ ।

ସ୍ୱ-ବ୍ୟୟରେ ଏକ ତୃତୀୟ ଶ୍ରେଣୀ ହୋଟେଲର ପ୍ରକୋଷ୍ଠରେ ରହୁଥିଲେ ଦେବପ୍ରିୟ । ସ୍ତୂପ ସ୍ତୂପ ବହି, ଶୂନ୍ୟ ପ୍ଲେଟ୍, ଚା' କପ୍‌ରେ କକ୍ଷଟି ମନେ ହେଉଥିଲା ଏକ ଝଡ଼-ବିଧ୍ୱସ୍ତ, ଅତ୍ୟାଚାରିତ ଅରଣ୍ୟଭଳି ।

ଅଳକାର ଆବିର୍ଭାବରେ ବିସ୍ମିତ ନ ହୋଇ ବିରକ୍ତ ହୋଇଥିଲେ ଦେବପ୍ରିୟ । ପ୍ରଶ୍ନ କରିଥିଲେ, ଏଠାରେ—ଏଠାରେ—ଆପଣଙ୍କ କାମ କଅଣ ?

କିଛି ନାହିଁ—ଏମିତି ଚାଲିଆସିଲି ।—ଅଳକା କଅଣ ଉତ୍ତର ଦେବ କିଛି ଭାବି ନ ପାରି କୈଫିୟତ ଦେବା ଭଳି କଥାପଦକ ଉଚ୍ଚାରଣ କରିଥିଲା ।

ଏମିତି ଅନାଡ଼ମ୍ବର ଆକସ୍ମିକ ଭାବରେ ଦେବପ୍ରିୟ ସହ ତାର ପରିଚୟ । ଏ ପରିଚୟ ପଛରେ ନ ଥିଲା କୌଣସି ଦୁର୍ବଳତା କିମ୍ବା ଅଭିସନ୍ଧି; କିନ୍ତୁ ଅଳକା ଅନୁଭବ କରିଥିଲା—ଦିନ ବିତିବା ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ଦେବପ୍ରିୟଙ୍କ ନିର୍ଲିପ୍ତ, ନିର୍ବିକାର ହୃଦୟ କ୍ରମେ କ୍ରମେ ତାର ନିବିଡ଼ ସାନ୍ନିଧ୍ୟ ପାଇଁ ଉନ୍ମୁଖ ହୋଇଉଠୁଛି ।

ତା'ର ସ୍ପଷ୍ଟ ମନେଅଛି, ଦେବପ୍ରିୟ ବସାକୁ ଯିବାର ପରଠାରୁ ଜାଣି ଜାଣି ସେ କଲେଜରେ କୌଣସି ନା କୌଣସି କାର୍ଯ୍ୟ ଛଳରେ ତାଙ୍କ ସହ ସାକ୍ଷାତ କରିଛି; କିନ୍ତୁ ତାଙ୍କର ଔଦାସ୍ୟପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବ ଦେଖି ତାର ପରିଚୟ କେତେବେଳେ ସେ ଆଉ ଦେଖା କରି ନାହିଁ ।

କିଛିଦିନ ପରେ କଲେଜ ଲାଇବ୍ରେରୀରେ ଦେବପ୍ରିୟଙ୍କ ସହ ହଠାତ୍ ଦେଖାହେଲା ।

ଦେବପ୍ରିୟ ନିଜ ଅଡ଼ୁ ପ୍ରଶ୍ନ କଲେ, ଆପଣ ତିନି ଚାରି ଦିନ ହେଲା କଲେଜ ଆସିନାହାନ୍ତି କି ? କାହିଁ ଦେଖା ନାହାନ୍ତି ତ ?

ଦେବପ୍ରିୟଙ୍କ ଏହି ପ୍ରଶ୍ନ ଶୁଣି ମନେ ମନେ ହସିଥିଲା ସେଦିନ ଅଳକା ।

ସେ ତାହାହେଲେ ମନେ ମନେ ଏ କେଇଦିନ ତାକୁ ଖୁବ୍ ଖୋଜୁଛନ୍ତି ! ତା ସହିତ ଦେଖା ହୋଇପାରୁ ନ ଥିବାର ଶୂନ୍ୟତାରେ ଅସ୍ଥିର ହୋଇଛନ୍ତି କାହିଁକି ?

ମତେ ଆପଣ ଖୋଜୁଥିଲେ ? କାହିଁକି ?

ଅଳକାର ପ୍ରଶ୍ନ ଶୁଣି ଦେବପ୍ରିୟଙ୍କ ମୁହଁରେ ଲଜ୍ଜାର ପାତଳମା ଉକୁଟି ଉଠିଲା । ସେ ଲକ୍ଷ୍ୟ କରି ଦେଖିଥିଲା, ଏଇ ପ୍ରଥମ ତା ପାଖରେ ଅପ୍ରସ୍ତୁତ ହେଲେ ଦେବପ୍ରିୟ ।

ସେ କିନ୍ତୁ ସ୍ପଷ୍ଟବାଦୀ ।

ଉତ୍ତର ଦେଇଥିଲେ, ଜାଣେ ନା, ମନେ ମନେ ସତରେ ମୁଁ ଆପଣଙ୍କୁ କାହିଁକି କେଜାଣି ଖୋଜୁଥିଲି; କିନ୍ତୁ କିଛି କାରଣ ନାହିଁ, ଆପଣଙ୍କ କମନ୍‌ରୁମ୍ କିମ୍ବା କ୍ଲାସକୁ ଯାଇ ମୁଁ ଖୋଜି ନାହିଁ । ତଥାପି ସବୁବେଳେ ଭାବୁଛି ଆପଣଙ୍କ ସହ ହୁଏତ ଦେଖା ହେବ । କିମ୍ବା ଦେଖା ହୋଇ ଯାଇପାରେ—ଏମିତି କିଛି ।

ଦେବପ୍ରିୟଙ୍କ କଥା ଶୁଣି ଅଳକା ସେଦିନ ଅନେକ ଆନନ୍ଦରେ ଉଲ୍ଲସିତ ହୋଇଥିଲେ ବି ମୁହଁ ଖୋଲି କିଛି କହି ନ ଥିଲା ।

ଦେବପ୍ରିୟ ତା ପରେ ପଚାରିଥିଲେ, କଲେଜରେ ଏତେ ଝିଅ ଅଛନ୍ତି—କେହି ମତେ କଥା କହନ୍ତି ନାହିଁ—ମୋର ଭଲମନ୍ଦ ପଚାରନ୍ତି ନାହିଁ, ଅଥଚ ଆପଣ କାହିଁକି ଦେଖିଲେ ନମସ୍କାର କରନ୍ତି—ନ ଦେଖିଲେ ହୋଟେଲକୁ ପାଆନ୍ତି !

ଠିକ୍ ସେହି ବାଟଦେଇ କେତେଜଣ ଛାତ୍ରଛାତ୍ରୀ ଯାଉଥିଲେ । ସେମାନେ ଏ କଥାବାର୍ତ୍ତା ନ ଶୁଣନ୍ତୁ—ଏଇ ଲଜ୍ଜାରେ କିଛି ସମୟ ନିର୍ବାକ ହୋଇ ଠିଆ ହୋଇ ରହିଥିଲା ଅଳକା ।

ସେମାନେ ସ୍କୁଲଗଲା ପରେ ଓଠରେ ବଙ୍କିମ ହସର ଏକ ରେଖାଙ୍କନ ସୃଷ୍ଟି କରି ଉତ୍ତର ଦେଇଥିଲା, ଆପଣ ଭାବିବା ଭଳି ପ୍ରଶ୍ନଟିଏ କରିଛନ୍ତି । ମୁଁ ଭାବିଚାଲି କାଲି କହିବି । ଆପଣ କାଲି ପାଞ୍ଚଟାବେଳେ ଲାଇବ୍ରେରୀରେ ଥିବେ ତ ?

ପ୍ରକୃତରେ ତା ଆରଦିନ ପାଞ୍ଚଟାବେଳକୁ ଦେବପ୍ରିୟ ତା ପାଇଁ ଲାଇବ୍ରେରୀରେ ଅପେକ୍ଷା କରି ରହିଲେ ।

ତା ପାଇଁ ତାଙ୍କ ଭଳି ଜଣେ କୃତିପୁରୁଷ ଅପେକ୍ଷା କରି ରହିପାରେ, ଏକଥା ଅନୁଭବ କରି ଗର୍ବରେ ଉତ୍‌ଫୁଲ୍ଲ ହୋଇ-ଥିଲା ଅଳକା । ପଚାରିଥିଲା, ସତରେ କଅଣ ସେ ପ୍ରଶ୍ନର ଉତ୍ତର ପାଇଁ ଆପଣ ଆଜି ଏତେବେଳଯାଏ ଅପେକ୍ଷା କରିଛନ୍ତି ?

ବାରମ୍ବାର ଖେଳରେ ହାରିଯାଇଥିବା ଲୋକଟି ଭଳି ମୁଖ-ଆନତ କରି ଦେବପ୍ରିୟ ଉତ୍ତର ଦେଇଥିଲେ, ନା—ଠିକ୍ ତାହା ନୁହେଁ । ସମ୍ଭବତଃ ଆପଣଙ୍କ ସହ କିଛି ସମୟ ଗପ କରିବା ପରେ ମୋର ଶ୍ରମ-କ୍ଲାନ୍ତ ମନ କିଛି ପରିମାଣରେ ସତେଜ ହେଉଛି—ସେଇଥିପାଇଁ ମୋର ଏ ଅପେକ୍ଷା । ଆପଣ ବୋଧ-ହୁଏ ଜାଣନ୍ତି ନାହିଁ—ଅନ୍ୟ କାହାରି ସହିତ ଗପ କରିବା ପାଇଁ ମୋତେ ମୋଟେ ଭଲ ଲାଗେ ନାହିଁ—

ମୋର ବି ଠିକ୍ ସେଇ କଥା । କଲେଜରେ ଯେଉଁ ପିଲାମାନେ ଉପରେ ପଡ଼ି କଥାବାର୍ତ୍ତା କରନ୍ତି; ସେମାନେ ଭାରି ଇତର । ଆପଣଙ୍କ ଭଳି ଜଣେ ଲୋକ ସହ ଘଣ୍ଟା ଘଣ୍ଟା ଧରି ଗପ କରିବାରେ ମୋର କ୍ଳାନ୍ତି ନାହିଁ । —ଅଳକା ସେଦିନ ନିଜକୁ ଏଇ କଥା କହି ବୁଝାଇବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରିଥିଲା ।

ଏଇ ଦେଖାସାକ୍ଷାତରୁ ନିବିଡ଼ ସାନ୍ନିଧ୍ୟ, ସମ୍ପର୍କର ଘନିଷ୍ଠତା ଏସବୁ କିପରି ଗଢ଼ିଉଠିଥିଲା, ଆଜି ସେ ଭବରଣୀ

ମନେପକାଇଁଲେ ମନରେ ବିସ୍ମୟ ଜାଗେ; କିନ୍ତୁ ନିଜର ପରିମିତ ଅନ୍ତରଙ୍ଗତା, ଅପରିମିତ ବୋଧଶକ୍ତି ଦ୍ୱାରା ଦେବପ୍ରିୟ ତା କୁମାରୀ-ମନର ଶୂନ୍ୟତାକୁ ଦୂରକରି ଦେଇଥିଲେ। ଦେବପ୍ରିୟ ଥିଲେ ସେଦିନ ତାର ସ୍ୱପ୍ନର ଦେବତା । କଳ୍ପନାର ସ୍ୱର୍ଗ ।

ଗ୍ରୀକ୍ ମାଇଥୋଲୋଜିର ଦେବପୁରୁଷ ଭଳି ତା ମନର ମନ୍ଦିରରେ ସେ ହୋଇଉଠିଥିଲେ ପୂଜ୍ୟାସ୍ପଦ ।

ଅଳକା କଳ୍ପନା କରିଥିଲା, ବିଶ୍ୱବିଦ୍ୟାଳୟ ଛାଡ଼ିବା ପରେ କୌଣସି ବିଶ୍ୱବିଦ୍ୟାଳୟର ସେ ହେବେ ସମ୍ମାନାସ୍ପଦ ଅଧ୍ୟାପକ; କିମ୍ବା ସରକାରୀ ବିଜ୍ଞାନାଗାରର ଉଚ୍ଚ ବେତନଶ୍ରେଣୀ ବିଶିଷ୍ଟ କର୍ମଚାରୀ ।

ତାହାହେଲେ ତାଙ୍କୁ ପାଇବା ଲାଗି ତା ମନରେ ଯେଉଁ ଆକାଂକ୍ଷା, ବାପା ସେଥିରେ ତାକୁ ବାଧା ଦେବେ ନାହିଁ । ସ୍ୱପ୍ନ ତାର ସଫଳ ହେବ ।

କିନ୍ତୁ ଏ କଅଣ ହେଲା ?

ସରକାରୀ ଚାକିରୀ, ବେସରକାରୀ ଫାର୍ମର ଉଚ୍ଚ ବେତନର ପ୍ରଲୋଭନକୁ ପରିତ୍ୟାଗ କରି ଗହନ ଅରଣ୍ୟର ଏକନିଷ୍ଠ ସାଧକ ତପସ୍ୱୀ ଭଳି ସୃଷ୍ଟିଛଡ଼ା ଗବେଷଣାରେ ଜୀବନକୁ ନିୟୋଜିତ କଲେ ଦେବପ୍ରିୟ ! କିଏ ତାଙ୍କୁ ଦେଲା ଏ ଲକ୍ଷ୍ମୀଛଡ଼ା ବୁଦ୍ଧି !

ଆଜି ସେ କଥା ଚିନ୍ତା କଲେ ଅଳକାର ଆଖିରେ ଜାଗି-ଉଠେ ଅଶ୍ରୁର ଉଚ୍ଛ୍ୱାସ ।

ତାର ଏ କି ଦଶା ହେଲା ?

କଅଣ ନେଇ, କାହାକୁ ନେଇ ସେ କଟାଇବ ତାର ଏ ସୁଦୀର୍ଘ ଜୀବନ ?

ଭଗବାନ !

ଦେବପ୍ରିୟଙ୍କୁ ଯୁକ୍ତି ଦିଅ । ସେ ବାଟକୁ ଫେରିଆସନ୍ତୁ ।

ଅଳକାର ଦୀର୍ଘଶ୍ୱାସରେ ଭାରାକ୍ରାନ୍ତ ହୋଇଉଠେ ରାତିର ସମୀରଣ । ସେ ଶୋଇବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରେ; ପାରେ ନାହିଁ । ନିଶ୍ୱାସ ନେବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରେ, ନା—ଛାତିରେ ଯନ୍ତ୍ରଣା ହେଉଛି ।

ତାର ଏ କଅଣ ହେଲା ?

ଅଳକାକୁ ସତରେ କଅଣ ସେ ଭଲପାଏ ?

ଦେବପ୍ରିୟ ମନେ ମନେ କଥାଟା ବିବେଚନା କରି ଦେଖେ । ଭଲପାଇବା ବସ୍ତୁଟି କଅଣ ହୋଇପାରେ ? କିଛି ନିର୍ଜ୍ଜନରେ ଦେଖାସାକ୍ଷାତ, ସାମାନ୍ୟ ଦେହ ଛୁଆଁଛୁଇଁ, ଅଳ୍ପ କିଛି ଅସମ୍ଭବ ପ୍ରତିଶ୍ରୁତି ବିନିମୟ—ଏ ସବୁ କଅଣ ଭଲପାଇବାର ଲକ୍ଷଣ ? ଆଘାତ ଦେବା, ଆଘାତ ସହିବା—ଏହା କଅଣ ଭଲ ପାଇବାର ପର୍ଯ୍ୟାୟ ନୁହେଁ ?

ଅଳକା ଲେଖିଛି, ତମେ ମତେ ଏମିତି ଆଘାତ ଦେଇ ଫେରିଲ ଦେବ, ଏ କଥା ମୁଁ କଳ୍ପନା କରି ନ ଥିଲି ଦେବପ୍ରିୟ ! ଯେ ଭଲପାଏ, ସେ ଏତେ ଆଘାତ ଦେଇପାରେ ନା । ମୁଁ ଆଜି ବୁଝୁଛି, ତମେ ମତେ କେବେହେଲେ ଭଲପାଇ ନାହିଁ, ଆଜି ମଧ୍ୟ ଭଲପାଉ ନାହିଁ ।

ଅନ୍ୟଦିନ ହୋଇଥିଲେ ଅଳକାର ଏ ଚିଠି ପଢ଼ି ସେ ନିର୍ଜ୍ଜନରେ କିଛି ସମୟ କାନ୍ଦିଆସନ୍ତା । ଏକାନ୍ତ ଭାବପ୍ରବଣ ଭାବରେ ଅନୁତପ୍ତ ହୋଇଛି ବୋଲି ଖାଦ୍ୟ, ଜଳ ସ୍ପର୍ଶକରି ନ

ଥାନ୍ତା । କିନ୍ତୁ ନିଜପାଇଁ ଆଜି ଏତେଟା ସ୍ୱାର୍ଥପର ହେବା ତା ପକ୍ଷରେ ସମ୍ଭବ ନୁହେଁ, ଶୋଭନୀୟ ମଧ୍ୟ ନୁହେଁ ।

ଏଥିଭିତରେ କିଛି ପରିମାଣରେ ମାନସିକ ପରିପକ୍ୱତା ଲାଭ କରିଛି ଦେବପ୍ରିୟ ।

ନିଜକୁ, ପୃଥିବୀକୁ ଏବଂ ପରିସ୍ଥିତିକୁ ଅନେକ ପରିମାଣରେ ସେ ବୁଝିବାକୁ ସକ୍ଷମ ହୋଇଛି । ସେ ଅନୁଭବ କରିଛି, ତୋଷାମଦ କରିବା ଭଲପାଇବାର ଲକ୍ଷଣ ନୁହେଁ, କିମ୍ବା ନିଷ୍ଠୁର ସତ୍ୟ କହିବା ହୃଦୟହୀନତାର ପରିଚୟ ନୁହେଁ ।

ସ୍ତୁତି କରି ଅଭୀଷ୍ଟ ହାସଲ କରାଯାଇପାରେ; କିନ୍ତୁ କାହାରି ହାର୍ଦ୍ଦିକତା, ପ୍ରକୃତାନୁରାଗ ଲାଭ କରାଯାଇପାରେ ନାହିଁ !

ଅଳକାକୁ ସେ ଭଲପାଏ ।

କିନ୍ତୁ ଏଇ ଭଲ ପାଇବାର ବିନିମୟରେ ଅଳକାକୁ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ କରିବା ପାଇଁ ତାକୁ ଜୀବନର ସମସ୍ତ ଆଦର୍ଶ, ଲକ୍ଷ୍ୟକୁ ବିସର୍ଜ୍ଜନ ଦେବାକୁ ହେବ, ଏ ଯୁକ୍ତି ସେ ଗ୍ରହଣ କରିପାରେ ନାହିଁ, ପାରିବ ମଧ୍ୟ ନାହିଁ ।

ତାହାହେଲେ ଅଳକା ଯେଉଁ ଅନୁଯୋଗ କରୁଛି, ତାହା କଅଣ ସତ୍ୟ !

ସେ କଅଣ ସତରେ ଅଳକାକୁ କେବେ ଭଲପାଇ ନାହିଁ ? ଏବେ ମଧ୍ୟ ପାଏ ନାହିଁ ?

ଏସବୁ କଥା ଚିନ୍ତା କଲେ ଦେବପ୍ରିୟ ଆଜି କିପରି ଅସ୍ୱସ୍ତି ଅନୁଭବ କରୁଛି । ଭାବୁଛି, ଅଳକା ତା ଜୀବନର ପରିଧି ଭିତରକୁ ଆସି ନ ଥିଲେ ହୁଏତ ଅଧିକ ଶାନ୍ତି ପାଇଥାଆନ୍ତା ଜୀବନରେ । ଜୀବନ-ପନ୍ଥାର ଆଦିମ ଅନ୍ଧକାର ମଧ୍ୟରେ ପଥ ହରାଇ ଅନ୍ଧ ହୋଇ ବୁଲୁ ନ ଥାନ୍ତା ।

କିନ୍ତୁ ଜୀବନରେ ଯେଉଁ ଘଟଣା ଘଟିଯାଇଛି, ସେ ତାକୁ ଆଜି ଫେରାଇ ଦେଇ ପାରିବ ନାହିଁ । ଅଳକା ଆଜି ତା ଜୀବନର ଏକ ଅବିଚ୍ଛିନ୍ନ ଅଂଶବିଶେଷ । ଜୀବନରୁ ତାକୁ ବାଦ୍ ଦେଇ କୌଣସି କଥା ଚିନ୍ତା କରି ହେବ ନାହିଁ ।

ବୈଜ୍ଞାନିକ ଦେବପ୍ରିୟ ଜୀବନରେ ପ୍ରେମ କରି ଭୁଲ୍ କରିଛି କି ?

କିଏ ଜଣେ ଥରେ କହିଥିଲେ, ପ୍ରେମ କରିବାଠାରୁ ବଳି ଜୀବନରେ ଆଉ କିଛି ବଡ଼ ଉତ୍ତେଜନାମୟ ଘଟଣା ନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ପ୍ରେମରେ ପଡ଼ିଯିବା ଯେତିକି ସହଜ, ସୁନ୍ଦର, ପ୍ରେମକୁ ଦୀର୍ଘଜୀବୀ କରି ଜୀଆଇଁ ରଖିବା ସେତିକି କଠିନ ।

ପୃଥିବୀର ପ୍ରତ୍ୟେକ ତରୁଣ ତରୁଣୀ ଜୀବନରେ ଅନ୍ତ ଜନ୍ମରେ ଥରେ ଲେଖାଏଁ ଅନ୍ତତଃ ପ୍ରେମରେ ପଡ଼ନ୍ତି । ଆଉ କେତେକେ ଅନେକ ଥର ମଧ୍ୟ ପ୍ରେମରେ ପଡ଼ିବା ଶୁଣାଯାଏ । କିନ୍ତୁ ଖୁବ୍ କମ୍ ଲୋକ ଆଜୀବନ ନିଜ ପ୍ରେମପ୍ରଣୟର ଦୀପଶିଖାକୁ ଝଡ଼ ବତାସରୁ ବଞ୍ଚାଇ ଜଳାଇ ରଖିପାରନ୍ତି । ସେହି ଅଳ୍ପ ସଂଖ୍ୟକ ପ୍ରେମିକପ୍ରେମିକା ହିଁ ଏ ପୃଥିବୀର ନର୍କ ଭିତରେ ଦେବପୁରୁଷ, ଦେବକନ୍ୟା !

ଦେବତାର ଆଶୀର୍ବାଦ ନ ପାଇଲେ ପ୍ରେମକୁ କୁଆଡ଼େ ଦୀର୍ଘଦିନ ଜୀଆଇ ରଖାଯାଇପାରେ ନାହିଁ ।

ଦେବପ୍ରିୟ କଅଣ ସେ ଦେବତାର ଆଶୀର୍ବାଦରୁ ବଞ୍ଚିତ ! ନିଜର ପ୍ରଣୟର ବନ୍ଧନରେ ସେ କଅଣ ଅଳକାକୁ ବନ୍ଦୀ କରି ରଖିପାରିବ ନାହିଁ !

ତା ଜୀବନର ନିଃସଙ୍ଗ ମୁହୂର୍ତ୍ତ କେତେକକୁ ଥରେ ସ୍ପନ୍ଦିତ କରି ଗତି ତୋଳିବାର ପ୍ରତିଶ୍ରୁତି ଦେଇ ଆସିଥିଲା ରାୟବାହାଦୁର ନୀଳାମ୍ବର ରାୟଙ୍କ କନ୍ୟା ଅଳକା···ଅପରିଚିତ ଭାବରେ ଆସି ତାର ନିଃସଙ୍ଗ, ଶୂନ୍ୟ ଜୀବନକୁ ଯେ ସେ ପୂର୍ଣ୍ଣ କରିଦେଇଛି ଏକଥା ଅସ୍ୱୀକାର କରି ପାରିବ ନାହିଁ ଦେବପ୍ରିୟ । କିନ୍ତୁ ଅନେକ ସମୟରେ ତାର ଧାରଣା ହୋଇଛି, ଅଳକାର ଦାନ ଗ୍ରହଣ କରି ସେ ଭୁଲ୍ କରିଛି । ସରଳ ଜୀବନକୁ ଜଟିଳ କରି ପକାଇଛି ।

କିନ୍ତୁ ସେ ବନ୍ଧନର ରଜ୍ଜୁକୁ ଛିନ୍ନ କରିବାକୁ ସେ କେବେହେଲେ ଚେଷ୍ଟା କରି ନାହିଁ । ସେଥିପାଇଁ ତାର ସାହସର ଅଭାବ ହୋଇଛି । ମନେ ହୋଇଛି, ଅଳକାକୁ ବାଦ୍ ଦେଲେ ହୁଏତ ତା ଜୀବନରେ ଏକ ଅପୂରଣୀୟ ଶୂନ୍ୟତା ସୃଷ୍ଟି ହେବ ।

ଅଳକା ତାକୁ ଅନେକ ଭାବରେ ସାହାଯ୍ୟ କରିଛି ।

ତା ଜୀବନର ଅର୍ଥନୈତିକ ଦୁର୍ଗତିରେ ମୁକ୍ତ ହସ୍ତରେ ଅର୍ଥ-ବ୍ୟୟ କରିଛି । ଦେବପ୍ରିୟ ବାଧା ଦେଲେ ଅଭିମାନ କରିଛି । ରୋଗରେ ପଡ଼ିଥିବା କେତେକ ରାତି ଅନିଦ୍ରା ହୋଇ ଘରର ଗଞ୍ଜଣା ନିନ୍ଦା, ଆଘାତକୁ ଭ୍ରୂକ୍ଷେପ ନ କରି ତାର ସେବା କରିଛି । ମନା କଲେ ସେ ତାକୁ ଭଲପାଏ ନାହିଁ ବୋଲି ଅନୁଯୋଗ କରିଛି । ଗୋଟିଏ ଅଭିଜାତ ପରିବାରର ରୂପସୀ ଶିକ୍ଷିତା ଝିଅ ତା ପାଇଁ କାହିଁକି ଏତେ ତ୍ୟାଗ, ଏତେ ଆନ୍ତରିକତା ଦେଖାଉଛି—ସେ କଥା ବୁଝି ନ ପାରି ଦେବପ୍ରିୟ ଥରେ ବିମୂଢ଼ ହୋଇ ଯାଉଥିଲା । ଏହି ଅଜ୍ଞାତ ବିମୂଢ଼ତା ମଧ୍ୟରୁ ହିଁ ତା ମନରେ ଜନ୍ମ ନେଇଥିଲା ଦୁର୍ବଳ ।

(ପରିଣତି କଥା ଚିନ୍ତା କରି ପଣ୍ୟ କରି ହୁଏ, ପ୍ରଣୟ କରି ହୁଏ ନାହିଁ ।)ଏ କଥା ବୁଝିବାର ବୟସ ହୋଇଥିଲା ଦେବପ୍ରିୟର । ସେ ଅନୁଭବ କରିଥିଲା ପ୍ରେମରେ ପଡ଼ିବା ଅର୍ଥ ହେଉଛି ଜୀବନର ନିୟମକୁ ସ୍ୱାଭାବିକ ଭାବରେ ମାନିନେବା । ଆଜି ସେ ଚିନ୍ତାକରି ବୁଝି ପାରୁଛି, ସେଥିି ଭଲ ପାଇବାକୁ ଦୁଃଖ କଷ୍ଟ ସହି ବଞ୍ଚାଇ ରଖିବା ଦ୍ୱାରା ଜୀବନ ଓ ଯୌବନର ସେଇ ପ୍ରଥମ ନିୟମକୁ ଯୁକ୍ତିଯୁକ୍ତ ବୋଲି ପ୍ରମାଣିତ କରାଯାଇପାରେ !

ଅଳକା ଯେ ତାକୁ ଭୁଲ୍ ବୁଝିପାରେ, ଏକଥା ବହୁ ବିଳମ୍ବରେ ଅନୁଭବ କରିଥିଲା ଦେବପ୍ରିୟ । ସମାବର୍ତ୍ତନ ଉତ୍ସବରେ ବିଶ୍ୱବିଦ୍ୟାଳୟର ସ୍ୱର୍ଣ୍ଣପଦକ ନେଇ ସେ ଯେଉଁଦିନ ସମାବର୍ତ୍ତନ-ମଣ୍ଡପ ଉପରୁ ଅବତରଣ କରି ଆସିଥିଲା, ସେଦିନ ସେତେବେଳେ ସେ ଲକ୍ଷ୍ୟ କରି ଦେଖିଥିଲା, ଅଳକାର ଉତ୍ଫୁଲ୍ଲ ମୁଖମଣ୍ଡଳ ଉପରେ ଅନେକ ଶକ୍ତିଶାଳୀ ବିଦ୍ୟୁତ୍‌ବର୍ତ୍ତୀ ହଠାତ୍ ଯେମିତି ଝଲସି ଉଠିଛନ୍ତି ।

କିନ୍ତୁ ସେ ଯେଉଁଦିନ ସରକାରୀ ଚାକିରି ନ କରି ସ୍ୱାଧୀନ ଭାବରେ ବିଜ୍ଞାନ-ଗବେଷଣାରେ ଲିପ୍ତ ରହିବ ବୋଲି ପ୍ରକାଶ କଲା, ଅଜସ୍ର ଅମାବାସ୍ୟା ରାତିର ଅନ୍ଧକାର ଅଳକାର ମୁହଁ ଉପରେ କିପରି ଭିଡ଼ ଜମାଇଛନ୍ତି, ତାହା ତାକୁ ଉଦ୍‌ବେଗ-ଉଦ୍‌ବେଳିତ ହୃଦୟରେ ଲକ୍ଷ୍ୟ କରିବାକୁ ହୋଇଥିଲା ।

ପ୍ରାର୍ଥନା କମ୍ପିତ କମ୍ପିତ କଣ୍ଠରେ ଅଳକା ଅନୁରୋଧ କରିଥିଲା, ଦୟାକରି ମନରୁ ସେ ସ୍ୱାଧୀନ ଚିନ୍ତା ବାଦ୍ ଦିଅ ଦେବପ୍ରିୟ ! ମୋ ଶ୍ରେଷ୍ଠ କଥାଟି ମାନ । ସରକାରୀ ଚାକିରି ଗ୍ରହଣ କର । ସରକାରୀ ବୃତ୍ତିନେଇ ବିଦେଶ ଯାଅ । ସୁଖ୍ୟାତି

ବଢ଼ିବ, ଅର୍ଥ ମିଳବ, ମୁଁ ଶାନ୍ତି ପାଇବ, ସ୍ୱପ୍ନ ମୋର ସଫଳ ହେବ ।

ବିବ୍ରତ ହୋଇଥିଲା ଦେବପ୍ରିୟ ।

କହିଥିଲା, ମୁଁ ପାରିବି ନାହିଁ—ପାରିବି ନାହିଁ ଅଳକା ! ସରକାରୀ ଚାକିରି କିମ୍ବା ସରକାରୀ ବୃତ୍ତି ଗ୍ରହଣ କଲେ ସ୍ୱାଧୀନ ଭାବରେ ଗବେଷଣାର ସୁଯୋଗ ମିଳିବ ନାହିଁ । କୃତ୍ରିମ ଖାଦ୍ୟ କିପରି ତିଆରି କରାଯାଇ ପାରିବ—ସେ ବିଷୟରେ ମୁଁ ଗବେଷଣା କରିବି । ମୋର ଏ ଗବେଷଣାର ଲକ୍ଷ୍ୟ ଜାଣି ସମସ୍ତେ ମତେ ନିରୁତ୍ସାହିତ କରିଛନ୍ତି—ମୁଁ ଜାଣେ, ସରକାର ମଧ୍ୟ ମତେ ଏଥିରେ ଉତ୍ସାହିତ କରିବେ ନାହିଁ । ଏକୁଟିଆ—ଏକାକୀ ମତେ ଏ ଗବେଷଣା ଚଳାଇବାକୁ ହିଁ ହେବ···

ଅଳକାର ମୁହଁ ବିବର୍ଣ୍ଣ ହୋଇ ଉଠିଥିଲା ।

ସେ ସମ୍ଭବତଃ ଦେବପ୍ରିୟର କଥା ଶୁଣି ବିଶେଷ ଉତ୍ସାହିତ ହୋଇ ନ ଥିଲା ।

ଦୁଇହାତ ପାପୁଲିରେ ମୁହଁ ଲୁଚାଇ ଅଳକା କହିଲା, ତମେ ମତେ ଜାଣ, ମୋ ପରିବାରକୁ ଜାଣ । ତମର ଆର୍ଥିକ ସ୍ଥିତି ସୁଦୃଢ଼ ନ ହେଲେ ବାପା କେବେ ବିବାହ ପାଇଁ ରାଜି ହେବେ ନାହିଁ । ପରେ ମୋ ମୁହଁକୁ ଚାହିଁ । ତମ ପାଇଁ ମୁଁ ଅନେକ ତ୍ୟାଗ କରିଛି । କୁମାରୀ ଜୀବନର ସବୁ କିଛି ତମ ପାଖରେ ଉତ୍ସର୍ଗ କରି ଦେଇଛି । ତା ବଦଳରେ ମୁଁ ଗୋଟିଏ କଥା ଚାହୁଁଛି—ତମର ଭଲ ପାଇଁ କହୁଛି—ସରକାରୀ ଚାକିରି କିମ୍ବା ସରକାରୀ ବୃତ୍ତି ଗ୍ରହଣ କର—

ଅଳକା ତାର ବାକ୍ୟ ଶେଷ କରି ପାରି ନ ଥିଲା ।

କଥା ତାର ଶେଷ କରିବାକୁ ଦେଇ ନ ଥିଲା ଦେବପ୍ରିୟ ରୁଦ୍ଧକଣ୍ଠରେ ସେ ଆର୍ତ୍ତନାଦ କରି ଉଠିଥିଲା—ଅଳକା !

ଦ୍ରୁତ ପଦକ୍ଷେପରେ କକ୍ଷ ତ୍ୟାଗ କରି ଚାଲିଯାଇଥିଲା ଅଳକା । ତାକୁ କୌଣସି ବକ୍ତବ୍ୟ ଜଣାଇବାର ମଧ୍ୟ ସୁବିଧା ସେ ଦେଇ ନ ଥିଲା ।

ଅଳକା ତାର କୁମାରୀ ଜୀବନର ସବୁ କିଛି ତା ପାଖରେ ଉତ୍ସର୍ଗ କରିଛି । ତ୍ୟାଗ କରିଛି । ତା ବଦଳରେ ଭିକ୍ଷା ମାଗିଛି, ତାର ମନର ସ୍ୱାଧୀନତା ହରାଇ ସେ ଅର୍ଥର ଦାବି କରୁଛି । ଯାଚିବ, ପାଇବ ସେ ଭିକ୍ଷା ପୂରଣ କରି !

ଏତେଦିନ ଧରି ଦେବପ୍ରିୟ ଭାବି ଆସିଥିଲା ଅଳକାର ସ୍ନେହ, ପ୍ରେମ, କଷ୍ଟସ୍ୱୀକାର—ତାର ପ୍ରେମ ପାଇଁ, ତାର ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ୱ ପାଇଁ । ସେଦିନ କିନ୍ତୁ ସେ ଭଲ କରି ବୁଝିଲା, ଏ ତ୍ୟାଗ, ଏ ପ୍ରେମ, ଏ କଷ୍ଟସ୍ୱୀକାର ତାର ସର୍ତ୍ତମୂଳକ । ସର୍ତ୍ତପୂରଣ ନ କଲେ ଅଳକାର ହୃଦୟ ଅଧିକାର ସେ ହରାଇ ବସିବ ।

ଆବାଲ୍ୟରୁ ମାତୃହୀନ ଦେବପ୍ରିୟ ।

ମାଙ୍କର ସ୍ନେହ ସେ କଅଣ ଜାଣି ନ ଥିଲା । ଅଳକାଠାରୁ ସେ ପାଇଥିଲା ମାଆର ମମତା, ଭଗ୍ନୀର ସ୍ନେହ, ପ୍ରେୟସୀର ପ୍ରେମ ତାର ଶୂନ୍ୟ ଜୀବନପାତ୍ରକୁ ସ୍ନେହ ଓ ଭକ୍ତିରେ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ କ[ରି] ଦେଇଥିଲା ଅଳକା । ଆଜି ପୁଣି ସେଇ ଶୂନ୍ୟତାର ମହାଗହ୍ୱରକୁ ନିର୍ବାସିତ ହୋଇଯିବା କଥା ଶୁଣିବା କ୍ଷଣି ମନ ତାର ଶଙ୍କାରେ ହାହାକାର କରି ଉଠିଥିଲା ।

କିନ୍ତୁ ଅଳକା ପାଇଁ ସେ କଅଣ ନିଜ ଜୀବନ ଲକ୍ଷ୍ୟରୁ ବିଚ୍ୟୁତ ହୋଇ ପାରିବ ?

ଅଳକା ତା ପାଇଁ ଏତେ ଦୁଃଖ କଷ୍ଟ ସହିଥିଲା, ଆଜି ଯାହିଁକି ତାର ଜୀବନ-ଲକ୍ଷ୍ୟ ପୂରଣ ପାଇଁ ଆଉ ଟିକିଏ ଆଘାତ ଅପମାନ ସହିବାକୁ ରାଜି ନୁହେଁ ?

ସେ ଜାଣେ, ଅଳକାକୁ ସେ ସହଜରେ ବୁଝାଇ ପାରିବ ନାହିଁ । ନିଜକୁ ବୁଝାଇବା ବ୍ୟତୀତ ତାର ଅନ୍ୟ ଉପାୟ ନାହିଁ । ସେ ଅଳକାକୁ ଭୁଲିଯିବ । ତାର ଋଣ ପାଇଁ କୃତଜ୍ଞତା ଜ୍ଞାପନ କରିବ । ତାର ଅପାରଗତା ପାଇଁ କ୍ଷମାଭିକ୍ଷା କରିବ । ଏ ଦେଶର ଅଗଣିତ ବୁଭୁକ୍ଷୁ ଜନତାର ସେବା ପାଇଁ ସେ ହେବ ସାମାନ୍ୟ ସ୍ୱାର୍ଥପର ।

ଜୀବନସାଧନାର କଠୋର ତପସ୍ୟାରେ ନିମଗ୍ନ ହେବ ପାଇଁ ତା'ପରେ ବହୁ ଚେଷ୍ଟା କରିଛି ଦେବପ୍ରିୟ । କିନ୍ତୁ ଅଳକାକୁ ମନରୁ ବାଦ୍‌ଦେଇ ସେ ବିଜ୍ଞାନ ଗବେଷଣାରେ ମନୋନିବେଶ କରିପାରି ନାହିଁ ! ତାର ମନେ ହୋଇଛି, ପ୍ରେମ ଏକ ଦୁସ୍ୱାବହ ମାନସିକ ରୋଗ । ଏଥିରୁ ମୁକ୍ତି ନାହିଁ, ଶାନ୍ତି ନାହିଁ । ଆଜୀବନ ଏଇ ଦୁରାରୋଗ୍ୟ ମାନସିକ ରୋଗରେ ତାକୁ ପୀଡ଼ିତ ହୋଇ ରହିବାକୁ ହିଁ ହେବ ।

ଦେବପ୍ରିୟ ପ୍ରକୃତିସ୍ଥ ହେବାପାଇଁ ଚେଷ୍ଟା କରିଛି ।

ନିଜ ଜୀବନ ଲକ୍ଷ୍ୟର ମହତ୍ତ୍ୱ ନିଜେ ବୁଝିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରିଛି ।

ଦେଶର ସଂଖ୍ୟାଗରିଷ୍ଠ ନିରନ୍ନ ଜନତା । ସେମାନଙ୍କ ସଂଖ୍ୟା ଅରଣ୍ୟର ଅଗ୍ନି ଭଳି ଦିନକୁ ଦିନ ଦିଗନ୍ତ ପ୍ରସାରୀ ହୋଇ ପରିବ୍ୟାପ୍ତ ହେବାରେ ଲାଗିଛି । ଭୋକ ଉପାସର ଆର୍ତ୍ତ ହା' ହା-କାରରେ ଯେଉଁ ଦେଶର ଗଗନ ପବନ ବ୍ୟଥିତ-ବିକଳ,

ସେଇ ଦେଶର ମୁକ୍ତବାୟୁ, ଅନନ୍ତ ଅନ୍ତରୀକ୍ଷ ତଳେ ବସି ସେ ପ୍ରଣୟ ସାଧନା କରି ପାରିବ ?

ଅଳକାର କଥା କାନରେ ଶୁଭି ଯାଉଛି, ତମେ ମତେ ଏମିତି ଆଘାତ ଦେଇ ଫେରାଇ ଦେବ, ଏକଥା ମୁଁ କଳ୍ପନା କରି ନଥିଲି ଦେବପ୍ରିୟ ! କୁମାରୀ ଜୀବନର ସବୁକିଛି ତମ ପାଖରେ ମୁଁ ଉତ୍ସର୍ଗ କରି ଦେଇଥିଲି । ତା ବଦଳରେ ମୁଁ ଗୋଟିଏ ଭିକ୍ଷା ମାଗୁଛି !

ଗୋଟିଏ !

ଋଣଶୋଧ କରିବାର ଶକ୍ତି ଯାହାର ନ ଥାଏ, ସେ ଋଣ ଗ୍ରହଣ କରେ କାହିଁକି ?

ମାଆଙ୍କ ଆଗରେ ମନକଥା କହୁଥିଲା ଅଳକା ।

ଦେବପ୍ରିୟ ଯେ ନିଜ ଅର୍ଥିକ ସ୍ଥିତି ସୁଦୃଢ଼ କରିବା ପାଇଁ ସରକାରୀ ବୃତ୍ତି ଗ୍ରହଣ କରିବ ନାହିଁ, ଏକଥା ବୁଝାଇବା ବେଳେ ଅଳକାର ଆଖି ଧାର ଧାର ଲୁହରେ ଭରି ଯାଉଥିଲା ।

ମାଆ ମାନମୟୀ ଝିଅର ଆଖିରୁ ଲୁହ ପୋଛି ଦେଇଥିଲେ । ବୁଝାଇଥିଲେ, ତା ଭଲ ପାଇବାରେ ହୁଏତ କେଉଁଠି କେମିତି ତ୍ରୁଟି ରହିଯାଇଛି ! ଯେପରି ସବୁବେଳେ ନିଜ ପ୍ରିୟ ପୁରୁଷର ହୃଦୟକୁ ନାରୀ ଅଧିକାର କରେ ତୁ ସେପରି ହୁଏତ ପାରୁ ନାହୁଁ । ନାରୀର ପ୍ରେମ ଯଦି ସର୍ବଗ୍ରାସୀ ନ ହୁଏ, ସେ ପ୍ରେମ ଖାଲି ଦୁର୍ବଳ । ଦେବପ୍ରି ପ୍ରତି ତୋର ପ୍ରଣୟ ଅସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ । ସେଥିପାଇଁ ଜୀବନ ଆଦରଣ, ସ୍ୱାଧୀ ଚିନ୍ତା ଇତ୍ୟାଦି ଯାବତୀୟ ପୁରୁଷ-ସୁଲଭ ଚିନ୍ତା ତାର ସେ ଶୂନ୍ୟ ହୃଦୟକୁ ଅଧିକାର କରି ବସିଛି । ଆଜିତ ସମସ୍ତ ଗଡ଼ ଯାଇନାହିଁ

କୁ ଦେବପ୍ରିୟ ହୃଦୟର ସେ ଶୂନ୍ୟସ୍ଥାନ ପୂରଣ କରିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରିପାରୁ । ଆଉ ସବୁ ନ ପାରୁ ଅନ୍ୟ ଜଣେ ପୁରୁଷକୁ ବିବାହ କଲେ ମୁଁ ସୁଖୀ ହେବ ।

ମାଆଙ୍କ ମତାମତ ପ୍ରତି ଅଳକାର ସବୁବେଳେ ସମ୍ମାନ ରହି ଆସିଛି ।

ପରିବାର ମଧ୍ୟରେ ପରମାତ୍ମୀୟ କହିଲେ ସେ କେବଳ ବୁଝେ ମାଆଙ୍କୁ ।

ବାପା ସେ କାଳର ପଣ୍ଡିତ । ପାରିବାରିକ ଆଭିଜାତ୍ୟ, ଧ୍ୱଜର ସୁବର୍ଣ୍ଣ ଅଙ୍ଗାନକୁ ନେଇ ତାଙ୍କର ଜୀବନ । ଦେବପ୍ରିୟ କେବଳ ଅର୍ଥ ଉପାର୍ଜ୍ଜନ-ଅନିଚ୍ଛୁକ ଚରୁଣକୁ ଭଲ ପାଇଛି ବୋଲି ଜାଣିଲେ ସେ ରାଗରେ ଅସ୍ଥିର ହୁଅନ୍ତେ । ସେଥିପାଇଁ ନିଜ ଜୀବନର ଏ ସତ୍ୟ କେବେହେଲେ ସେ ତାଙ୍କୁ ଉଦ୍‌ଘାଟନ କରିବାକୁ ଦେଇନାହିଁ ।

ପ୍ରଥମେ ଯେଉଁଦିନ ମାଆଙ୍କ ଆଗରେ ଦେବପ୍ରିୟର କଥା ସେ କହିଲା, ମାଆଙ୍କ ଆଖିର ଜ୍ୟୋତି ମଧ୍ୟ ଫିକାପଡ଼ି ଆସିଥିଲା ।

କଥାଟି ଆଉଥରେ କହିବାକୁ ସେ ଅନୁରୋଧ କରିଥିଲେ ।

ଲଜ୍ଜା ନ କରି ନିଜ ମନର କଥା କହିଥିଲା ଅଳକା । ଦେବପ୍ରିୟ ଦେବାନ ବାହାଦୂର କନ୍ୟା ରାୟବାହାଦୂରଙ୍କ ପୁଅ ନୁହେଁ—ଜଣେ ମାଲୁଗ୍ରାମ ମଧ୍ୟବିତ୍ତ ପରିବାରର ସନ୍ତାନ—ସେ କଥା ମଧ୍ୟ ସେ ଗୋପନ କରି ନ ଥିଲା ।

ମାଆଙ୍କ ଦୁଶ୍ଚିନ୍ତା ଖୁବ୍ ବେଶି ବଢ଼ି ଯାଇଥିଲା ।

ସେ କାଳର ପଣ୍ଡିତ ହେଲେ ବି ସେ ଶିକ୍ଷିତା । ଏ ଯୁଗର ଚିନ୍ତାଧାରା ସହ ତାଙ୍କର ସମ୍ପର୍କ ଅତି ନିବିଡ଼ । ଏ ଯୁଗର ପାଣି-ପାଗର ମାପ ପରିମାପ ସେ ଜାଣନ୍ତି । କିଏ ସେ ବଡ଼ ହୋଇଛି,

ପ୍ରେମ କରିବାର ଭାବ-ପ୍ରବଣତା ମନରେ ଉଙ୍କି ଖେଳାଉଛି, ସେ ହୁଏତ ବେଶ୍ ବୁଝି ପାରିଥିଲେ । ତେଣୁ ଦ୍ୱିଧାଗ୍ରସ୍ତ ଭାବରେ ସେ ପ୍ରଶ୍ନ କରିଥିଲେ, ଦେବପ୍ରିୟର ପ୍ରତିଭା ଅଛି; କିନ୍ତୁ ଅର୍ଥ ନାହିଁ ଏ ଅର୍ଥସର୍ବସ୍ୱ ଦୁନିଆରେ ଗୋଟିଏ ମୁହୂର୍ତ୍ତ ବଞ୍ଚିବାକୁ ହେଲେ ପୁଞ୍ଜିସଂଗ୍ରହ କରିବାକୁ ହିଁ ହେବ । ଦେବପ୍ରିୟର ହୃଦୟକୁ ଜୟ କରି ତାର ପ୍ରତିଭାକୁ ଅର୍ଥଅର୍ଜ୍ଜନ କରିବା ପାଇଁ ବିନିଯୋଗ କରାଇ ପାରିବୁ ତ ? ଏହାରି ଉପରେ ନିର୍ଭର କରୁଛି ତୋର ଭବିଷ୍ୟତ, ବିବାହ କରିବା ନ କରିବା ପ୍ରଶ୍ନ । ନିଆଁ ସହିତ ତୁ ଖେଳିବାକୁ ଯାଉଛୁ । ହୁଏତ ଏ ଅଗ୍ନି ପରୀକ୍ଷାରୁ ତୁ ଶୁଦ୍ଧସୁବର୍ଣ୍ଣ ଭଳି ଅମଳିନ ଜ୍ୟୋତି ନେଇ ବାହାରିବୁ; ଦେବପ୍ରିୟକୁ ଅର୍ଥ-ଅର୍ଜ୍ଜନ ପାଇଁ ଅନୁପ୍ରାଣିତ କରିବୁ, ନ ହେଲେ ତୁ ଏ ନିଆଁ-ଖେଳରେ ପୋଡ଼ିଯିବୁ, ନିଜ ଜୀବନକୁ ନଷ୍ଟ କରି ବସିବୁ ।

ମାଆଙ୍କ କଥାରେ ଟିକିଏ ହେଲେ ଅସ୍ପଷ୍ଟତା ନ ଥିଲା । ସେ କଣ କହୁଛନ୍ତି ସେ କଥା ବୁଝିବାର ବୟସ, ଅଭିଜ୍ଞତା ଅଳକାର ହୋଇଥିଲା । ଜାଣି ଜାଣି ସେ ନିଜ ଜୀବନକୁ ନେଇ ଜୁଆଖେଳ ଆରମ୍ଭ କରିଥିଲା । ଦେବପ୍ରିୟର ହୃଦୟ ଜୟକରିବା ପାଇଁ ଏପରି କୌଣସି କାର୍ଯ୍ୟ ଅବଶିଷ୍ଟ ନ ଥିଲା—ଯାହା ସେ କରି ନ ଥିଲା । ସ୍ନେହ, ପ୍ରେମ, ସେବା, ସହଯୋଗ—ସବୁ ଦେଇ ସେ ଅଧିକାର କରିବାକୁ ବସିଥିଲା ନିଜ ପ୍ରିୟ ପୁରୁଷର ମନ, ହୃଦୟ । ମଝିରେ ତାର ବିଶ୍ୱାସ ହୋଇ ଯାଉଥିଲା, ନିଜର ଲକ୍ଷ୍ୟ ସେ ହାସଲ କରି ପାରିଛି । ତାର ସ୍ନେହ ଅନୁରୋଧ ସେ ଉପେକ୍ଷା କରିବ ନାହିଁ । ସରକାରୀ ବୃତ୍ତି ଗ୍ରହଣ କରି ବିଦେଶ ଯିବ । ସରକାରୀ ଚାକିରୀ ଗ୍ରହଣକରି ଅର୍ଥ ଉପାର୍ଜ୍ଜନ କରିବ । ବାପାଙ୍କୁ ସେ ବୁଝାଇ ଦେବପ୍ରିୟଙ୍କ ବିବାହ କରିବ । ସଫଳ ହେବ ତାର ସ୍ୱପ୍ନ ।

କିନ୍ତୁ ଦେବପ୍ରିୟ ସେତେବେଳେ ମନା କରିଦେଲେ ଯେ ସରକାରୀ ବୃକଣୀ କିମ୍ବା ବୃତ୍ତି ଗ୍ରହଣ ନ କରି ନିଜେ ସ୍ୱାଧୀନ ଭାବରେ ଗବେଷଣା କରିବେ !

ଥୋପି ଥୋପି ଲୁହ ବନ୍ଧ ଆସି ସିକ୍ତ କରିଥିଲା ଅଲକାର ଗୌରଗଣ୍ଡ । କୋହଉଚ୍ଛଳ କଣ୍ଠରେ ସେ ପଚାରିଲା, ବୃକଣୀ ନ କରି ମଧ୍ୟ ସରକାରୀ ବୃତ୍ତି ଗ୍ରହଣ କରି ବିଦେଶ ଯିବାରେ କଅଣ ଆପତ୍ତି ଅଛି ?

ଦେବପ୍ରିୟ ଉତ୍ତର ଦେଇଥିଲେ, ମୁଁ ଚାହେଁ କୃତ୍ରିମ ଖାଦ୍ୟ ବିଷୟରେ ଗବେଷଣା କରିବାପାଇଁ···ସରକାର ମତେ ବୃତ୍ତି ଦେବାକୁ ଚାହାନ୍ତି ରାସାୟନିକ ଖତ ବିଷୟରେ ଗବେଷଣା କରିବାଲାଗି । ମୁଁ ଖାଦ୍ୟ ଚାହେଁ ଅଲକା ! ଖତ···ଖତ···ନୁହେଁ···

ଅଳ୍ପ ଜମିରେ ବେଶି ଫସଲ ଉତ୍ପାଦନ ପାଇଁ ସରକାର ଚାହାନ୍ତି ଅଧିକ ଉନ୍ନତ ଖତ, ସାର । ବିନା ଜମିରେ ଅଧିକ ଖାଦ୍ୟ ପାଇଁ ଦେବପ୍ରିୟ ଚାହେଁ କୃତ୍ରିମ ଖାଦ୍ୟଶସ୍ୟ···! ସରକାରଙ୍କ ଯୋଜନା ଅନୁସାରେ କାର୍ଯ୍ୟ ନ କଲେ ବୃତ୍ତି ମିଳିବ ନାହିଁ··· ବିଦେଶକୁ ଯାଇ ହେବ ନାହିଁ···ଦେବପ୍ରିୟର ପ୍ରତିଭା, ଉଚ୍ଚଶିକ୍ଷା ବ୍ୟର୍ଥ ହୋଇଯିବ !

ଅମାନିଆ ସାନ ଭାଇକୁ ବଡ ଭଉଣୀ ବୁଝାଇଲା ଭଳି ଅଲକା ତାଙ୍କୁ ବୁଝାଉଥିଲା, ସରକାର ଦେଶ କଥା ବୁଝନ୍ତି । କଅଣ କଲେ ଦେଶର ଉତ୍ପାଦନ ବଢ଼ିବ, ଲୋକଙ୍କ ଖାଦ୍ୟାଭାବ ଦୂରହେବ, ସେ କଥା ସେ ଭଲ କରି ଜାଣନ୍ତି । ଦେଶପ୍ରେମୀ ବୈଜ୍ଞାନିକ ଭାବରେ ସରକାରଙ୍କ କଥା ଟିକେ ମାନି ନେଲେ କ୍ଷତି କଅଣ ?

ଦେବପ୍ରିୟ ହସିଥିଲେ ।

ଉତ୍ତର ଦେଇଥିଲା, ମୁଁ କେବଳ ଦେଶପ୍ରେମୀ ନୁହେଁ, ମୁଁ ମାନବବାଦୀ ବୈଜ୍ଞାନିକ ହେବାକୁ ଚାହେଁ । ସରକାର ହୁଏତ ଆଗାମୀ ପାଞ୍ଚ ଦଶ ବର୍ଷର ଖାଦ୍ୟସମସ୍ୟା କଥା ଆଖି ଆଗରେ ରଖି ତାର ଯୋଜନା କରୁଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ମୁଁ ଦେଖୁଛି ଆଗାମୀ ଯୁଗର ଦୃଶ୍ୟ ଅଳକା ! ଅଧିକ ଉତ୍ପାଦନଶକ୍ତି ବୃଦ୍ଧି ପାଇଁ ଖତ, ସାରର ଶକ୍ତି ସୀମାବଦ୍ଧ । ଯେଉଁ ହାରରେ ଲୋକସଂଖ୍ୟା ବୃଦ୍ଧି ହେଉଛି, ଜମି ଉପରେ ନିର୍ଭର କଲେ ଏ ସମସ୍ୟାର କେବେ ହେଲେ ସମାଧାନ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । କାରଣ ପୃଥିବୀର ତିନିଭାଗରୁ ଏକଭାଗ ମାତ୍ର ଭୂମି ଆଉ ଚାରିଅଂଶ ଜଳ ! ଆଗାମୀ ଯୁଗର ବୈଜ୍ଞାନିକ ଭାବରେ ମତେ ଜଳ, ସ୍ଥଳ, ଆକାଶ ଚାରିଆଡ଼ୁ ଖାଦ୍ୟଶସ୍ୟ ସଂଗ୍ରହ କଥା ଚିନ୍ତା କରିବାକୁ ହେବ··· ଏ ଗବେଷଣା ମୋର ସଫଳ ହେବ କି ନାହିଁ ମୁଁ ଜାଣେ ନା··· ଅସଫଳତାର ହାହାକାର ମଧ୍ୟରେ ମତେ ଯଦି ସହିଦ୍ ହେବାକୁ ପଡ଼େ ମୋର ଦୁଃଖ ନାହିଁ । ମୋର ପ୍ରେୟସୀ ଭାବରେ ମୁଁ ତମଠାରୁ ଆଶାକରେ···

ଅନେକ ଅନେକ କଥା ତାଠାରୁ ଆଶା କରୁଥିଲେ ଦେବପ୍ରିୟ । କିନ୍ତୁ ସେକଥା ସବୁ ଶୁଣିବା ପରେ ନିରାଶାର ଦୁଃଖରେ ଜର୍ଜରିତ ହୋଇପଡିଥିଲା ଅଳକାର ଦେହ, ମନ । ମାଆଙ୍କ ଆଗରେ କରୁଣ ଭାବର କଣ୍ଠରେ ସେ କହିଥିଲା, ମୁଁ ପାରିଲି ନାହିଁ···ପାରିଲି ନାହିଁ ମାଆ ! ଦେବପ୍ରିୟଙ୍କୁ ଅର୍ଥ-ଉପାର୍ଜନର ଗୁରୁମନ୍ତ୍ରରେ ମୁଁ ଦୀକ୍ଷିତ କରାଇ ପାରିଲି ନାହିଁ···

ମାଆ ସମ୍ଭବତଃ ତା'ଠାରୁ ଏ ବ୍ୟର୍ଥତାର କାହାଣୀ ଶୁଣିବାକୁ ଆଶା କରୁ ନ ଥିଲେ । ରାୟ ବାହାଦୁରଙ୍କ ସୁକୁମାରୀ ସୁନ୍ଦରୀ

ଶିକ୍ଷିତା କନ୍ୟା ଅଳକା ଏକ ଜ୍ଞାନପାଗଳ ପ୍ରଗଲ୍‌ଭ ତରୁଣର ହୃଦୟ ଜୟ କରି ପାରିଲା ନାହିଁ !

ଚେରଜପୁର ଗ୍ଲାନିରେ ଅଳକାର ଆଖିପତା ଦୁଇଟା ଓଦା ଓଦା ଜଣା ପଡ଼ୁଥିଲା । ମାନମୟୀଙ୍କ ମନ ମଧ୍ୟ ନିଦାରୁଣ ଦୁଃଖରେ ଭରପୂର ହୋଇଉଠିଲା ।

ସେ କହିଲେ, ପଥର ଦେହରେ ମୁଣ୍ଡପିଟି କିଛି ଲାଭ ନାହିଁ ମାଆ ! ଦେବପ୍ରିୟ ସଦା ନିଜର ଜ୍ଞାନ ପାଗଳାମୀ ନେଇ ସାରା ଜୀବନ କଟାଇବାକୁ ଚାହେଁ, ତୁ ତା ପାଇଁ ପାଗଳୀ ହେବା ଉଚିତ ନୁହେଁ । ଏ ପୃଥିବୀ ବିରାଟ । ତୁ ଚେଷ୍ଟା କଲେ ନିଶ୍ଚୟ ତୋର ମନର ମଣିଷକୁ ଖୋଜି ପାଇବୁ ।

ମାଆଙ୍କ କଥା ଶୁଣି ଅଳକାର ଅଶ୍ରୁ ଏଥର ଅବାଧ ହୋଇ ଉଚ୍ଛୁଳି ଉଠିଲା ।

ଅଳକା ଆଖିରେ ଅଶ୍ରୁ !

ଆରତି ବିବ୍ରତ ହେଲା । ନିଜ ପ୍ରିୟ ସଖିର ଆଖିର ଲୁହ ସେ ସହଜରେ ଚାହିଁପାରେ ନାହିଁ । ଅଳକା ସହିତ ଆରତିର ଅନ୍ତରଙ୍ଗତା କେଇଦିନର ନ ହେଲେ ବି ଅନ୍ତରଙ୍ଗତା ଖୁବ୍ ଗଭୀର । ଆରତି ମଧ୍ୟବିତ୍ତ ପରିବାରର ଝିଅ—କିନ୍ତୁ ଏଥିପାଇଁ ଅଳକା ସହିତ ବନ୍ଧୁତ୍ୱ ଗଢି ଉଠିବାରେ କିଛି ପ୍ରତିବନ୍ଧକ ସୃଷ୍ଟି ହୋଇ ନାହିଁ । ନିଜର ସାନଭଉଣୀଟି ଭଳି ଅଳକା ତାକୁ ଆପଣାର କରି ନେଇଛି ।

ଅଳକା ଆଖିରେ ଲୁହ ଦେଖି ସେଥିପାଇଁ ଆକୁଳ ବ୍ୟଥାରେ ଉଛୁଳି ଉଠିଲା ଆରତିର ବ୍ୟଥା, ବେଦନା ।

ତୋର କଅଣ ହୋଇଛି ଅଳି ! ପିଲାଙ୍କ ଭଳି କାନ୍ଦୁଛୁ ଯେ !—ଆରତି ବିବ୍ରତ ହୋଇ ପ୍ରଶ୍ନ କଲା ।

ଅଳକା ଆଖିର ଲୁହ ସହଜରେ ଶୁଖିବାର ନୁହେଁ ।

ସେ ବରଂ ବେଶି ଜୋର୍‌ରେ କାନ୍ଦିବାକୁ ଆରମ୍ଭ କଲା ।

କଲେଜ ଛୁଟି ହୋଇଗଲାଣି । ପିଅନ୍ ଆସିବ କମନ୍‌ରୁମ୍ ଦରଜା ବନ୍ଦ କରିବାକୁ ଆଉ କିଛି ସମୟ ପରେ । ସମସ୍ତେ ଚାଲିଗଲେଣି । କେମିତି କଅଣ କହି ଅଳକାକୁ ସେ ବୁଝାଇବ ?

ଆରତିକୁ କିଛି ବୁଦ୍ଧି ଦିଶୁ ନ ଥିଲା ।

କାର୍‌ର ହର୍ଣ୍ଣ ଶୁଭୁଛି ।

ଅଳକାକୁ ନେବା ପାଇଁ ଡ୍ରାଇଭର ବୋଧହୁଏ ତାଙ୍କର କାର୍ ଆଣି ଅପେକ୍ଷା କରିଛି ।

ନିଜ ଶାଢ଼ୀ କାନିରେ ଅଳକା ଆଖିର ଲୁହ ପୋଛିଦେଇ ତାକୁ ଏକପ୍ରକାର ଟାଣି ଟାଣି ନେଲା ଆରତି ନିଜ ପାଖକୁ ।

ତୋର କଅଣ ହୋଇଛି ?

ଆରତିର ସେଇ ଉଦ୍‌ବେଗସୂଚକ ଗୋଟିଏ ପ୍ରଶ୍ନ । କାର୍ ଭିତରେ ଆରତିର ଦେହକୁ ଆଉଜି ବସିଥିଲା ଅଳକା । ଲୁହ ଛଳ ଛଳ ଆଖିରେ ନିଜ ପ୍ରିୟସଖୀ ମୁହଁକୁ ଚାହିଁ ସେ ଉତ୍ତର ଦେଲା, ମୋର—ମୋର ସର୍ବନାଶ ହୋଇଛି ରତି !

କାର୍ ଭିତରେ କିଛି ଗୋଟାଏ ବିସ୍ଫୋରଣ ଘଟିଥିବା ଭଳି ଚମକି ଉଠିଲା ଆରତି ଅଳକାର କଥା ଶୁଣି ।

ଏ କଅଣ କହୁଛୁ ଅଳକା !

ଅଳକା ଗୋଟି ଗୋଟି କରି ସବୁ ଘଟଣା କହିଗଲା । ଅନେକ ଦିନର ସ୍ୱପ୍ନର ସଂସାର ତାର ଭାଙ୍ଗି ପଡ଼ିଛି । ନିଜ ଜୀବନସାଧନାର କଠୋର ତପସ୍ୟାରୁ ବିଚ୍ୟୁତ ହେବ ନାହିଁ ବୋଲି ପଣ କରିଛି ଦେବପ୍ରିୟ । ତାଙ୍କ ଭଳି ବିତ୍ତହୀନ ଶିଆଳ ତରୁଣ ହାତରେ ତାକୁ ଟେକି ଦେବେ ନାହିଁ ବୋଲି ବାପା ଜିଦ୍ ଧରିଛନ୍ତି ।

ଆରତି ମନରେ ଅନେକଗୁଡ଼ାଏ ବିସ୍ମୟ ହଠାତ୍ ଧକ୍କା ଖାଇ ତା ଚିନ୍ତାଧାରାକୁ ବଦଳାଇ ଦେଲା । ଏପରି ଗୋଟାଏ ଯନ୍ତ୍ରଣାଦାୟକ ସତ୍ୟ ହଠାତ୍ ଶୁଣିବ ବୋଲି ସେ ଆଶା କରି ନ ଥିଲା । ଅଳକା ମାନସିକ ଦୁଃଖର ଗଭୀରତା ମାପିବା ପାଇଁ ତାକୁ କଷ୍ଟ ହେଲା ନାହିଁ ।

ନିମ୍ନ ମଧ୍ୟବିତ୍ତ ପରିବାରର ଝିଅ ଆରତି ।

ଜୀବନରେ ଅନେକ ଆଘାତ, ଅନେକ ପ୍ରତିଘାତ ସେ ସହିଛି । ସହଜରେ ଭାଙ୍ଗିପଡ଼ିବା ତାର ଅଭ୍ୟାସ ନୁହେଁ । କାରଣ ସେ ଜାଣେ ଜୀବନରେ ବଞ୍ଚି ରହିବାକୁ ହେଲେ ଧୈର୍ଯ୍ୟ ଧରିବାକୁ ହିଁ ହେବ । ବିପଦର ସମ୍ମୁଖୀନ ହେବାର ଶକ୍ତି ସଂଗ୍ରହ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ ।

ଅଳକା ଅଖିରୁ ସେ ଣ ଡ଼ୀକାନରେ ଲୁହ ପୋଛିଦେଲା ।

କହିଲା, ଦେବପ୍ରିୟ ପ୍ରତିଭାଶାଳୀ ପୁରୁଷ । ତେବେ ସେ କଦାପି ଅଧୋଗତି କରିବାକୁ ଯିବେ ନାହିଁ । ତୁ ଧୈର୍ଯ୍ୟ ଧରିବା ଉଚିତ ।

କୋହ-ଆକୁଳିତ କଣ୍ଠରେ ଅଳକା କହିଲା, ତାଙ୍କର ସେହି ପ୍ରତିଜ୍ଞା ହିଁ ମୋର ସର୍ବନାଶ କଲା ରତି ! ତାଙ୍କ ପ୍ରତିଭାର

ପ୍ରଲୋଭନ, ଅହଂକାର ପାଖରେ ମୋର ପ୍ରଣୟ, ହୃଦୟର ଆବେଦନ ତୁଚ୍ଛ ବୋଲି ତାଙ୍କର ଧାରଣା ହେଲା ।

ଅଙ୍କାବଙ୍କା ରାସ୍ତା ଦେଇ ଛୁଟି ଚାଲିଥିଲା କାର୍ ।

ଆରତି ନିଜ ପ୍ରିୟସଖୀର ମନର ବେଦନା ବୁଝି ନିଜେ ଅନୁଭବ କଲା ବେଦନାର ସ୍ପର୍ଶ ।

ପଚାରିଲା, ମତେ ଯାହା କହୁଛୁ ଦେବପ୍ରିୟଙ୍କୁ ସେକଥା ବୁଝାଇଛୁ ?

ନିର୍ବୋଧ ଆଖିରେ ଆରତି ମୁହଁକୁ ଚାହିଁ ରହିଥିଲା ଅଳକା । କିଛି ଉତ୍ତର ଦେଲା ନାହିଁ ।

ମୃଦୁହସି ଆରତି କହିଲା, ବୋକଙ୍କ ଭଳି ମୋ ମୁହଁକୁ ଚାହିଁ ରହିଛୁ କଣ ? ଅବଶ୍ୟ ପ୍ରେମ ସବୁବେଳେ ନିର୍ବୋଧତାରୁ ହିଁ ଜନ୍ମ ହୁଏ, କିନ୍ତୁ ଯେଉଁମାନେ ପ୍ରେମ କରନ୍ତି ସେମାନେ ସେ ଏତେ ନିର୍ବୋଧ, ଏକଥା ତତେ ନ ଦେଖିଥିଲେ ମୋର ଧାରଣା ହୋଇ ନ ଥାନ୍ତା ।

ଡ୍ରାଇଭରକୁ ଲକ୍ଷ୍ୟ କରି ତା'ପରେ ସେ କହିଲା—ଡ୍ରାଇଭର ! ବାମ ପଟେ ଗାଡ଼ି ବୁଲାଅ ତ···

ବାମ ପଟକୁ କାହିଁକି ?

ଅଳକା ପ୍ରଶ୍ନ କଲା ।

ଅଳ୍ପ ହସି ଉତ୍ତର ଦେଲା ଆରତି, ଦେବପ୍ରିୟବାବୁଙ୍କ ବସାକୁ । ତୁ ଯେତେବେଳେ ନିଜ ମନ କଥା କହି ନ ପାରୁଛୁ, ସେକଥା ମୁଁ କହିବି—

ତୋର ତାଙ୍କ ସଙ୍ଗରେ ଚହ୍ଲା ପରିଚୟ ଅଛି ? —ଅଳକା ପ୍ରଶ୍ନ କଲା ।

ନାହିଁ—ଆରତିର କଣ୍ଠରେ ଆତ୍ମ-ପ୍ରତ୍ୟୟର ବ୍ୟଞ୍ଜନା ।

କାର୍ ଲାଗିଲା ଦେବପ୍ରିୟର ବସା ପାଖରେ ।

ଖଟିଆ ଉପରେ ଶୋଇ କଅଣ ଗୋଟାଏ ବହି ପଢ଼ୁଥିଲା ଦେବପ୍ରିୟ । ଅଳକା ସହିତ ଆଉ ଜଣେ ଝିଅକୁ ଦେଖି ସେ ଅବାକ୍ ହେଲା ।

ମୁଁ ଆରତି ସାମନ୍ତରାୟ । ଅଳକାର ସାଙ୍ଗ ।—ନିଜ ପରିଚୟ ନିଜେ ଦେଲା ଆରତି । ଯୁକ୍ତକରରେ ନମସ୍କାର କଲା ।

ଦେବପ୍ରିୟ ସେମାନଙ୍କୁ ବସିବା ପାଇଁ ଚେୟାର ଦେଇ ଆସିବାର କାରଣ ଜିଜ୍ଞାସା କଲା । ଅଳକାକୁ ପଚାରିଲା ତାର ବାପା ବୋଉଙ୍କ ଖବର । ସେମାନେ ଭଲ ଅଛନ୍ତି ତ !

ଅଳକା ସବୁକଥା ସଂକ୍ଷେପରେ ଉତ୍ତର ଦେଇ ନୀରବ ହେଲା ।

ଆରତି ପଚାରିଲା, ମୁଁ ଆସିଥିଲି—ମୋ କଥା କିଛି ପଚାରିଲେ ନାହିଁ ତ !

ବିବ୍ରତ ହୋଇ ଦେବପ୍ରିୟ କହିଲା, ସତରେ—ଆପଣଙ୍କ କଥା—କଅଣ ମୁଁ ଆପଣଙ୍କୁ ପଚାରିପାରେ ସେ !

ଏଇ—ମୁଁ ଭଲ ଅଛି କି ନାହିଁ—ମୋ ଦେହ ଭଲ ଅଛି କି ନାହିଁ । ଏମିତି—ଆରତି ଅନେକ ପରିମାଣରେ ପ୍ରଗଳ୍ଭ ହୋଇ-ଉଠିଥିବା ଲକ୍ଷ୍ୟ କଲା ଅଳକା ।

ଦେବପ୍ରିୟ ଅପ୍ରତିଭ ଭାବ ଅତିକ୍ରମ କରି କହିଲା, ଆପଣ ଜାଣନ୍ତି, କୌଣସି ଝିଅ ମୋ ପାଖକୁ କ୍ୱଚିତ୍ ଆସନ୍ତି । ପିଲାଦିନୁ ମୁଁ ମାତୃହୀନ । ସ୍ତ୍ରୀଲୋକ...ବିଶେଷତଃ ଝିଅମାନଙ୍କ ସହିତ କିପରି କଅଣ କଥାବାର୍ତ୍ତା କରିବାକୁ ହୁଏ ସେ ବିଷୟରେ ମୋର ବିଶେଷ ଧାରଣା ନାହିଁ । ତେଣୁ ଆପଣଙ୍କୁ ଯଦି ଆଘାତ କରିଥାଏ ମତେ କ୍ଷମା କରିବେ ।

କପରି ଏକ ଅସ୍ୱାଭାବିକ ଅବସ୍ଥା । ଭାରି ବିବ୍ରତ ବୋ
କରୁଥିଲା ଅଳକା । ଆରତି ଦେବପ୍ରିୟଙ୍କ ସହ ଏପରି ପ୍ରଗଳ୍
ହୋଇପାରେ, ସେକଥା ତାର ଧାରଣା ନ ଥିଲା । କାହିଁକି ଏପ
କହୁଛୁ ଆରତି !

ଆରତି କହିଲା, ଆପଣଙ୍କ ପାଖକୁ ଝିଅମାନେ ଆସ
ନାହିଁ—ତାର କାରଣ ଆପଣ ସେମାନଙ୍କ ମନକଥା ବୁଝି
ନାହିଁ ।

ମାନେ ! —ଦେବପ୍ରିୟ ଉଚ୍ଚସ୍ୱରରେ ପ୍ରଶ୍ନ କଲା ।

ଅଳକା ଆଡକୁ ଆଙ୍ଗୁଳି ଦେଖାଇ ଆରତି କହିଲା, ଏ
ମୋର ସାଙ୍ଗ । ସବୁ ନିନ୍ଦା, ସବୁ ଅପମାନକୁ ଉପେକ୍ଷା କରି ସେ
ଆସିଥିଲା ଆପଣଙ୍କ ପାଖକୁ । ଆସିଥିଲା ବେଳେ ଓଠରେ ଥିଲା
ତାର ହସ, କିନ୍ତୁ ଆଜି ତା ଆଖିରେ ଲୁହ କାହିଁକି ? ଚେଷ୍ଟା
କରିଛନ୍ତି ଆପଣ ବୁଝିବାକୁ ତାର ମନକଥା, ହୃଦୟର ଭାଷା !

ସତେ ଯେପରି ଏକ ବିସ୍ଫୋରଣ ଘଟିଗଲା !

ଦେବପ୍ରିୟ ତୁଣ୍ଡରୁ କଥା ବାହାରିଲା ନାହିଁ । ବିଶ୍ୱବିଦ୍ୟାଳୟର
କୃତିଛାତ୍ର, କଲେଜର ଗୌରବ, ଭଞ୍ଜନ-ଗବେଷକ ଦେବପ୍ରିୟ
ଝିଅଟିର କଥା ପାଖରେ ବମୂର୍ତ୍ତି ହୋଇଗଲା । ଅଳକା ମଧ
ଆରତିର ଏଭଳି ପ୍ରତ୍ୟୁକ୍ତି ପାଇଁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ନ ଥିଲା । ସେ କ୍ଷୀଣ
କଣ୍ଠରେ କହିଲା—ଛିଃ, ଏ ସବୁ ତୁ କଅଣ କହୁଛୁ ଆରତି !

ଆରତି ଥରେ ଦେବପ୍ରିୟ ଏବଂ ଅଳକାର ମୁହଁକୁ ଚାହିଁଲା ।
ଦେବପ୍ରିୟ ତାର କଥା ଶୁଣି ଅବାକ୍ ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି । ଅଳକାର
ମନକଥା ସେ ଜଣେ ପ୍ରକାଶ କରିଥିଲେ ବି ଅଳକା ତାକୁ
ସମର୍ଥନ କରିବାକୁ ନାରାଜ !

ଆରତି ଉଠି ଠିଆହେଲା ।

ସନ୍ଧ୍ୟା ହୋଇ ଆସିଲାଣି । ଅନେକବେଳୁ ସେମାନେ ସିଛନ୍ତି; ବହୁତ ବେଳ ବିତିଗଲାଣି ଏଥି ମଧ୍ୟରେ । ଘରକୁ ବାକୁ ହେବ ।

ତଳକୁ ମୁହଁ ପୋତି ତଥାପି ବସିଥିଲା ଅଳକା ।

ଆରତି ନିଜ ପ୍ରଣୟ-ଖାତାରୁ ପ୍ରିୟ ସଖୀ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ବ୍ୟଙ୍ଗ । ବଙ୍ଗଳା କବିତାର ଗୋଟିଏ ଧାଡ଼ି ଆବୃତ୍ତି କଲା—

"ଜୟକରେ ତବୁ ଭୟ କେନ ତୋର ଯାୟନା
ହାୟ ଭୀରୁ ପ୍ରେମ ହାୟରେ !

ଅଳକା ସହିତ ଦେବପ୍ରିୟ ମଧ୍ୟ ହସି ଉଠିଲା ।

ତାର କିଛିଦିନ ପରେ ବାଟରେ ପୁଣି ଆରତି ସହ ଦେଖା ହେଲା ଦେବପ୍ରିୟର ।

ସାଙ୍ଗରେ ଅଳକା ନ ଥିଲା ।

କଥା ନ କହିଲେ ଅଭଦ୍ରତା ହେବ, ଏଇ ଭୟରେ ଦେବପ୍ରିୟ ପଚାରିଲା, କାହିଁ—ଆପଣଙ୍କର ଆଉ ଦେଖା ସାକ୍ଷାତ ନାହିଁ ! କଅଣ ହେଲା—ସେଦିନ କଥାପାଇଁ କିଛି ଭାବିଲେ କି ?

କଲେଜ ପଢ଼ୁଆ ନର୍ତ୍ତନ ।

ପାଖ ଦେବଦାରୁ ଗଛ ପତ୍ରର ଆଢ଼ୁଆଳରେ ମ୍ଳାନ ଅପରାହ୍ଣର ଛାୟା ଲମ୍ବି ଆସି ଘାସ ପଡ଼ିଆରେ ଏକ କରୁଣ ପରିବେଶ ସୃଷ୍ଟି କରୁଛି ।

ସାଇକେଲରୁ ଓହ୍ଲାଇ ଦେବପ୍ରିୟ ଠିଆହେଲା ।

ଆରତି ଏକାକିନୀ । ପାଖରେ ରିକ୍ସା ନାହିଁ । ସେ ରାସ୍ତା ଉପରକୁ ଚାହୁଁଛି, କେତେବେଳେ ଗୋଟିଏ ରିକ୍ସା ଆଖିରେ ପଡ଼ିଲେ ଡାକିବ ।

ତାକୁ ସେପରି ଅବସ୍ଥାରେ ଏକାକିନୀ ଛାଡ଼ି ଦେଇ ଯିବାକୁ ଦେବପ୍ରିୟର ମନ ହେଲା ନାହିଁ ।

ଏତେବେଳଯାଏ କଲେଜରେ ଥିଲେ ? କଲେଜ ତ ଆଜି ବନ୍ଦ ଥିଲା !—ଦେବପ୍ରିୟ ପ୍ରଶ୍ନ କଲା ।

ହଷ୍ଟେଲକୁ ଆସିଥିଲି କେତେଜଣ ସାଙ୍ଗଙ୍କ ପାଖକୁ । ସେମାନେ ଅଟକାଇ ଦେଲେ । ଲଜ୍ଜାକୁଣ୍ଠିତ କଣ୍ଠରେ ଉତ୍ତର ଦେଲା ଆରତି ।

ଦେବପ୍ରିୟ ଲକ୍ଷ୍ୟ କଲା, ସେଦିନ ଅଳକା ସହିତ ଯେଉଁ ଝିଅଟି ତାର ଅପ୍ରତିଭ ଭାବର ସୁଯୋଗ ନେଇ କୁଳପ୍ଲାବିନୀ ତଟିନୀ ଭଳି ଫାଜିଲ୍ ହୋଇ ଉଠିଥିଲା, ଏକାକିନୀ ଏଇ ନିର୍ଜନ ପରିବେଶ ମଧ୍ୟରେ ଲଜ୍ଜାରେ ସେ ମ୍ରିୟମାଣ ହୋଇ ପଡ଼ୁଛି ।

ଅଳକା କେମିତି ଅଛି ? ଦେବପ୍ରିୟ ପ୍ରସଙ୍ଗଟିର ଗତି ପରିବର୍ତ୍ତନ କରିବାକୁ ପ୍ରଶ୍ନ କଲା ।

ଆରତି ଦୃଷ୍ଟିତୋଳି ଚାହିଁଲା ଦେବପ୍ରିୟର ମୁହଁକୁ ।

ଆୟତ ଆଖି ଦୁଇଟିରେ ସକରୁଣ ଭାବ ।

କହିଲା, ଆପଣ ଅଙ୍କନ ପଟୁ । ଉଦ୍ଭିଦ ଅଙ୍କନରେ ପ୍ରକୃତିର ଅର୍ଚ୍ଚନ କରନ୍ତି । ଗଛ ପତ୍ରଙ୍କ ମନକଥା ବୁଝନ୍ତି । ଗୋଟିଏ ଝିଅ—ଯେ ଆପଣଙ୍କୁ ଏତେ ଭଲ ପାଏ—ତାର ମନକଥା ବୁଝୁନାହାନ୍ତି କାହିଁକି ? ସେ କଥା ମତେ ପଷ୍ଟ ବୁଝିବାକୁ ହେଉଛି !

ଦେବପ୍ରିୟ ଭାବୁଥିଲା, କହନ୍ତି, ପ୍ରେମ ଯୁଗେ ଯୁଗେ ଅନ୍ଧ । ପ୍ରେମର ଆଖି ନାହିଁ । ପ୍ରଣୟୀ କିଛି ଦେଖିପାରେ ନାହିଁ । ତେଣୁ

ସେ ଯେତ ନିଜ ପ୍ରଶସ୍ତି [illegible] ଆଖିରେ ଦେଖି ନ ଥାଏ, ସେଥିପାଇଁ ତାକୁ ଦୋଷ ଦେଇ କିଛି ଲାଭ ନାହିଁ ।

କିନ୍ତୁ ସେ କଥା କହିବାକୁ ତାର ତୁଣ୍ଡ ଖୋଲିଲା ନାହିଁ ।

ବୟସ, ଶିକ୍ଷା—ସବୁ ଦୃଷ୍ଟିରୁ ଆରତି ତାଠୁଁ ସାନ । ଏ ବୟସରେ ତା ସହିତ ଏତେ ସହଜରେ ଏସବୁ ବିଷୟ ଆଲୋଚନା କରାଯାଇ ପାରେ ନା । ଏହା ବ୍ୟତୀତ ଆରତି ସହ ତାର ପରିଚୟ ମଧ୍ୟ ଏତେ ନିବିଡ଼, ଏତେ ସୁଦୀର୍ଘ ନୁହେଁ—ଯାହା ଫଳରେ ନିର୍ଭୟରେ ଏସବୁ କଥା ଖୋଲାଖୋଲି କହି ପାରିବ । ଏଥିରେ ଭୁଲ ବୁଝାମଣାର ବହୁତ ସମ୍ଭାବନା ରହିଛି । ତେଣୁ ସଂକ୍ଷେପରେ ସେ ନିଜ ମନୋଭାବ ବ୍ୟକ୍ତ କଲା, ସମସ୍ତଙ୍କ ବୋଧ-ଶକ୍ତି ସମାନ ନୁହେଁ—(ତା ଛଡ଼ା ମୋ ପାଖରେ ସେ ନିଜ ମନକଥା ବ୍ୟକ୍ତ କରିବା ପାଇଁ ସବୁବେଳେ କୁଣ୍ଠିତ । ଆପଣ ତାର ଅନ୍ତରଙ୍ଗ ସାଥୀ—ଆପଣ ତା ମନକଥା ଭଲ କରି ଜାଣିବା, ମୋଠାରୁ ବେଶି ଜାଣିଥିବା ସମ୍ଭବ ।)

ଆରତି କଅଣ କହିବ, ନ କହିବ, କିଛି ସ୍ଥିର କରି ନ ପାରି ନୀରବ ରହିଲା ।

ଉଦ୍‌ବିଗ୍ନ ଭାବରେ ଦେବପ୍ରିୟ ପଚାରିଲା, ମୋ ଯୋଗୁ ଜୀବନରେ ବହୁତ ଦୁଃଖ ପାଇଲା ଅଳକା ! ନା ? କିନ୍ତୁ—କିନ୍ତୁ—

କିନ୍ତୁ ଆପଣ ତାକୁ ଏ ଦୁଃଖର ମହାସମୁଦ୍ରରୁ ରକ୍ଷା କରିବା ପାଇଁ ଚେଷ୍ଟା ସୁଦ୍ଧା କଲେ ନାହିଁ । ସେ ହିଁଅ—ସ୍ନେହ, ଭଲପାଇବା ନେଇ ତାର ବର୍ତ୍ତମାନ, ଭବିଷ୍ୟତ । ସେସବୁ ଅପଣଙ୍କ ପାଖରେ ସେ ଉତ୍ସର୍ଗ କରି ଦେଇଥିଲା । ଆପଣ ତାକୁ ଏ ବିପଦ, ଏ ପତନରୁ ରକ୍ଷା କରିବା ପାଇଁ ଚେଷ୍ଟା କରିଥିଲେ କଅଣ ଘର ଗୋଟାଏ

ଅପରାଧ କରିଥାଆନ୍ତେ !—ଆରତି 'କଣ୍ଠର ଅଭିଯୋଗ ଅତି ସ୍ପଷ୍ଟ ।

ଆରତିକୁ ସାଙ୍ଗେ ସାଙ୍ଗେ କିଛି ଉତ୍ତର ଦେଇ ପାରିଲା ନାହିଁ ଦେବପ୍ରିୟ ।

ଜୀବନରେ ପ୍ରଥମଥର ପାଇଁ ନିଜର ଅପାରଗତା ସମ୍ପର୍କରେ ଏତେ ସ୍ପଷ୍ଟ କଥା ସେ ଶୁଣିଛି । ସେ ଜାଣି ଜାଣି ଅଳକାକୁ ଦୁଃଖ ଯନ୍ତ୍ରଣାର ମହାସମୁଦ୍ର ମଝିକୁ ଠେଲି ଦେଇଛି, ସେ କଥା ସେ ପ୍ରଥମ ଥର ଅନୁଭବ କରୁଛି ।

ଅଳକା ବିଷୟରେ ଏତେ ସ୍ପଷ୍ଟଭାବରେ ଏସବୁ କଥା କେବେ ଚିନ୍ତା କରି ନ ଥିଲା ।

ଫସ୍କରିଲା ଫସ୍କରିଲା ଆଖିରେ ଚାହିଁ ରହିଥିଲା ଆରତି ।

ତାର ଜିଜ୍ଞାସୁ ଦୃଷ୍ଟିର ଉତ୍ତର ଦେଇ ଦେବପ୍ରିୟ କହିଲା, ମୋ ସାଙ୍ଗରେ ଆସିଲେ ତାକୁ ଯେ ଅନେକ କଣ୍ଟା ଝଣ୍ଟାର ଅରଣ୍ୟପଥ ଦେଇ ଯିବାକୁ ହେବ, ପାଦରେ କଣ୍ଟାର ଆଘାତ ଲାଗିବ, କଣ୍ଠରେ ଗଭୀର ତୃଷାର ବ୍ୟଥା ଜାଗିବ, ସେ କଥା ମୂଳରୁ ମୁଁ କହି ରଖିଥିଲି । ଅଳକା ଅଭିଜାତ ପରିବାରର ଅଲିଅଳି କନ୍ୟା । ତା ମନରେ ସମୁଦ୍ର ତୃଷ୍ଣା । ମୁଁ କିପରି ସେ ତୃଷା ନିବାରଣ କରି ପାରିବି ?

ଦେବପ୍ରିୟ ମୁହଁକୁ ଚାହିଁ ହସିଲା ଆରତି !

ସବୁ ପୁରୁଷ ଯେତେ ପାଠ ପଢ଼ିଲେ, ଯେତେ ବସ୍ତୁପର ହେଲେ ବି କେବେ ନାରୀର ମନ ବିଷୟରେ ଯଥେଷ୍ଟ ଜ୍ଞାନ ଅର୍ଜନ କରି ପାରନ୍ତି ନାହିଁ । ଉଦ୍ଭିଦ ବିଜ୍ଞାନରେ ଡକ୍ଟରେଟ ଡିଗ୍ରୀ ଅର୍ଜନ କରିଥିଲେ ବି ନିଜ ପ୍ରଣୟିନୀର ମନ ବିଷୟରେ ଦେବପ୍ରିୟ ଅଜ୍ଞ ।

ଦେବପ୍ରିୟଙ୍କୁ ସେ ମୃଦୁ ହସି ଉତ୍ତର ଦେଲା, ପାଠ ନ ଆସୁ-ଥିବା ଛାତ୍ରଙ୍କୁ ପରୀକ୍ଷା ଅପରାଜେୟ ଦୁର୍ଗ ଭଳି ମନେହୁଏ । କୃତି ଛାତ୍ର ପକ୍ଷରେ ସେ ପରୀକ୍ଷାର ଦୁର୍ଗ ଜୟ କରି କୃତିତ୍ୱ ଅର୍ଜ୍ଜନ କରିବା ଅତି ସାଧାରଣ କଥା । ଆପଣ ବିଶ୍ୱବିଦ୍ୟାଳୟର ସ୍ୱର୍ଣ୍ଣପଦକ-ଧାରୀ କୃତି ଛାତ୍ର । ସେଥିପାଇଁ ଆପଣଙ୍କୁ ଏ ଉଦାହରଣ ଦେଲି ।

ଲଜ୍ଜାର ଅରୁଣିମାରେ ଦେବପ୍ରିୟର ମୁହଁ ପାଟଳ ହୋଇ ଉଠିଲା ।

ସେ କହିଲା, ଆପଣଙ୍କ କଥା ମୁଁ ବୁଝୁଁଛି । ଝିଅମାନଙ୍କର ହୃଦୟ ଜୟ କରିବା ସହଜ, କିନ୍ତୁ ସେମାନଙ୍କ ଜିଦ୍, ଅହଙ୍କାରକୁ ପରାସ୍ତ କରିବା ସାଧାରଣ ବ୍ୟାପାର । ନିଜକୁ ତା ପାଖରେ ମୁଁ ଗୋପନ କରି ରଖି ନ ଥିଲି । ମୁଁ କଅଣ ଚାହେଁ, କଅଣ ନ ଚାହେଁ, ସେକଥା ମୂଳରୁ ସେ ଜାଣିଥିଲା । ତଥାପି କାହିଁକି... ମୋଠାରୁ ସେ ଆଜ ମୋ ଚେଷ୍ଟାର ଅସାଧ କରୁ ଆଶା କରୁଛି ?

ଆରତି ଅବାକ୍ ହେଲା । ନିଜର ସିଦ୍ଧାନ୍ତ ସମ୍ପର୍କରେ ଦେବପ୍ରିୟର ଅଟଳପଣ ଦେଖି ସେ ବୁଝିଲା ଅଳକାର ପ୍ରଣୟ ତାର ହୃଦୟକୁ ପ୍ଲାବିତ କରିଛି; କିନ୍ତୁ ନିମଗ୍ନ କରି ପାରି ନାହିଁ । ପ୍ରଣୟର ପ୍ରଭାବ ଯେତେ ଅଧିକ ହେଲେ ପ୍ରଣୟୀ ନିଜ ପ୍ରଣୟିନୀ ପାଇଁ ସବୁ କିଛି ତ୍ୟାଗ କରିବାକୁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହୁଏ; ଅଳକା ଦେବପ୍ରିୟର ହୃଦୟକୁ ସେତେ ଅଧିକ ଭାବରେ ହୁଏତ ସ୍ପର୍ଶ କରିପାରି ନାହିଁ ।

ଦେବପ୍ରିୟଙ୍କୁ ବୁଝାଇବା ଭଳି ଶାନ୍ତକଣ୍ଠରେ କହିଲା, ଆପଣ ପୁରୁଷ; ଆଦର୍ଶ, ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ୱ, ସାମାଜିକ କର୍ତ୍ତବ୍ୟ—ଏ ସବୁ ଆପଣଙ୍କ ପାଇଁ ବଡ଼ ମନେ ହେବା ସ୍ୱାଭାବିକ । କିନ୍ତୁ ଅଳକା ଝିଅ— ଯେତେ ପାଠ ପଢ଼ିଲେ ବା ଯେତେ ଧନୀ ଘରର କନ୍ୟା ହେଲେ

ମଧ୍ୟ ସ୍ୱାମୀ, ସନ୍ତାନ, ସଂସାର—ଏଇ ତାର ସୁଦୃଢ଼ ଜୀବନର ଅବଲମ୍ବନ । ଆଜି ନାରୀ ଯାହାକୁ ଆପେ ଆପେ ପ୍ରାଣ ଦେଇ ଭଲ ପାଏ, ତାକୁ ନ ପାଇଲେ ଜୀବନ ତାର ବ୍ୟର୍ଥ ହୋଇଯାଏ। ଆପଣଙ୍କ ଆଦର୍ଶ ସହିତ ପାଦ ମିଳାଇ ଚାଲିବା ପାଇଁ ତାର ଆପତ୍ତି ନାହିଁ—କିନ୍ତୁ ସେଇ ବାଟରେ ଗଲେ ଯେ ସେ ସୁଖୀ ହେବ—ଏକଥା ବାପା ବୋଉ ତାର ବୁଝୁ ନାହାନ୍ତି । ତା ବାପା, ବୋଉଙ୍କୁ ସୁଖୀ କରିବା କଅଣ ଆପଣଙ୍କର କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ନୁହେଁ ?

ହଷ୍ଟେଲରୁ ଆଜି ଜଣେ ଛାତ୍ରୀ ସେଇ ବାଟ ଦେଇ ଯାଉଥିଲେ ।

ଅପ୍ରତିଭ ହୋଇ କଥା ବନ୍ଦ କରିଦେଲା ଆରତି ।

ସନ୍ଧ୍ୟା ହୋଇ ଆସିଲାଣି । ଅନେକ ସମୟ ଧରି ସେମାନେ କଥାବାର୍ତ୍ତା ହେଲେଣି ବୋଲି ଦେବପ୍ରିୟର ମନେହେଲା ।

ରାସ୍ତା ଉପରେ ଗୋଟିଏ ଖାଲି ରିକ୍ସା ଯାଉଥିଲା ।

ଦେବପ୍ରିୟ ଡାକିଲା, ହେ ରିକ୍ସା…

ରିକ୍ସାରେ ସିବା ପୂର୍ବରୁ ଆରତି ପୁଣି ଥରେ କହିଲା, ମତେ ଭୁଲ୍ ବୁଝିବେ ନାହିଁ । ମୁଁ ଯାହା କହିଲି ଦୟାକରି ସହାନୁଭୂତିସହ ବିଚାର କରିବେ ।

ଚଞ୍ଚଳ-ଉଦ୍‌ବେଗକ ଦେବପ୍ରିୟ ଆସନ୍ନ ସନ୍ଧ୍ୟାର ପ୍ରାୟାନ୍ଧକାର ମଧ୍ୟରେ ଠିଆ ହୋଇ ଚିନ୍ତାକଲା, ନିଜ ଅଜାଣତରେ ସତେ କଅଣ ସେ ନିଜ ଉପରେ ଏକ ନୂତନ ଦାୟିତ୍ୱ ବୋଝ ଗ୍ରହଣ କରି ନେଇଛି ! ଅଳକା ଯେଉଁଥିରେ ସୁଖୀ ହେବ ସେଥିପାଇଁ ସବୁ କିଛି ତ୍ୟାଗ କରିବା କଅଣ ତାର ଏକମାତ୍ର ପରମ କର୍ତ୍ତବ୍ୟ !

ସାଇକେଲରେ ଉଠିବା ଆଗରୁ ସନ୍ଦେହ ଓ ଆଶଙ୍କାରେ ତାର ମନ ଉଦ୍‌ଭ୍ରାନ୍ତ ହୋଇଉଠିଲା ।

ଏକାନ୍ତ ଆତ୍ମୀୟ

ଶରତ ପଟ୍ଟନାୟକ

ରାୟବାହାଦୁର ମାଳାମ୍ବର ଦାସ ଆର୍ମଚେୟାର ଉପରେ
ଙ୍କି ବସି ସିଗାରେଟ୍ ପାଇପ୍‌ରୁ ଧୂମ୍ର ଆହରଣ କରୁଥିଲେ ।
ଆଡଲେ ଥିବା ତାଙ୍କର ବର୍ତ୍ତୁଳ ଆଖିଡୋଳା ଦୁଇଟି ଆବର୍ତ୍ତିତ
ଉଥିଲା ବରାବର ଏକ ଗତିରେ । ଭ୍ରୂଲତାର କେଶ ବି ତାଙ୍କର
ତବର୍ଣ୍ଣ ହୋଇଗଲାଣି—କିନ୍ତୁ ଶାରୀରିକ ଗଠନ, ମାନସିକ
ତା ଦୃଷ୍ଟିରୁ ଲକ୍ଷ୍ୟ କଲେ ମନେ ହେଉଥିଲା, ବାର୍ଦ୍ଧକ୍ୟ
ସ୍ପର୍ଶ କରିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରି ମଧ୍ୟ ପାରିନାହିଁ । କଥାବାର୍ତ୍ତାର
ଭାଙ୍ଗରେ ମଧ୍ୟ ଫୁଟି ଉଠୁଥିଲା ତରୁଣ-ସୁଲଭ ଚପଳତା ।

ସୁଶାନ୍ତଙ୍କୁ ଲକ୍ଷ୍ୟକରି ସେ କହୁଥିଲେ, ଆଜି ବି ଟେନିସ୍
ଳକେଲେ ମୋର ମନେହୁଏ ଜୀବନଟା ଏକ ଖେଳଘର—
ମ ସମସ୍ତେ ଜଣେ ଜଣେ ଖେଳଓ୍ୱାଡ଼ି । ଜୀବନରେ ଜିତିବାର
ର ଗୌରବ ନାହିଁ, ହାରିବାରେ ମଧ୍ୟ ସେହିପରି ଗ୍ଳାନି
। ସେ ମରିଗଲା ପରେ କଅଣ ହେବ—ତାର ଆତ୍ମୀୟ
ସୁଖରେ ରହିବେ କି ଦୁଃଖରେ ରହିବେ—ଏ ଚିନ୍ତା
ନ୍ତର । କିନ୍ତୁ ଜୀବନବୀମା ସମ୍ପର୍କରେ ତମଠାରୁ ଏସବୁ
ଶୁଣିସାରିଲା ପରେ ମୋ ମନ ଭିତରେ ଅନେକ ଗୁଡ଼ାଏ
ଣା ଠଳ ହୋଇଗଲାଣି ।

ଜୀବନବୀମା କର୍ପୋରେସନର ଜୁନିୟର ଅଫିସର ସୁଶାନ୍ତ ।
ସତ୍ୟ ଟ୍ରେନିଂ ପରେ ସେ ସର୍ଭିସରେ ଯୋଗ ଦେଇଛି । ଖୁବ୍
ସମ୍ପର୍କରେ ମାଳାମ୍ବରବାବୁ ତାର ମଉସା ହେବେ ।

ସହରରେ ଆତ୍ମୀୟ କହିଲେ ସେ ବିଶ୍ଳେଷଣ କରି ଦେଖିଲେ କେବ
ନୀଳାମ୍ବରବାବୁ ! ସେଥିପାଇଁ ସେ ଥରେ ଆସି ସଙ୍ଗେ ମିଳିବାକ
ଉଚିତ ମନେ କରିଥିଲେ ।

ଆଜି ଅଭ୍ୟାସବଶତଃ କହୁ କହୁ କହି ଚପିଥିଲେ ସେ
ଜୀବନରେ ଜୀବନବୀମାର ଆବଶ୍ୟକତା କଥା । ଆଜିର ପୃଥିବ
ଘଟଣାବହୁଳ ନୁହେଁ, ଦୁର୍ଘଟଣାବହୁଳ ହୋଇଉଠିଛି । ବଃ
ରହିବା ଆଜି ଏକ ଦୁର୍ଘଟଣା—ଘଟଣା ନୁହେଁ ! ସେଥିପାଇଁ
ଯେଉଁ ସନ୍ତାନ ସନ୍ତତିଙ୍କୁ ସଂସାରକୁ ଆଣିବ, ସେମାନଙ୍କ ପାଇଁ
ଜୀବନବୀମା ହିଁ ଏକମାତ୍ର ଭରସା !

ରାୟବାହାଦୁର ନୀଳାମ୍ବରବାବୁ ସୁଶାନ୍ତର କଥା ଶୁଣି ହସିଲେ ।

କହିଲେ, ବଞ୍ଚିଥିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସମସ୍ତେ ପୁଅ ଝିଅ କଥା ଭାବନ୍ତି । ନିଜେ ମରିଗଲେ ପରେ ସେମାନଙ୍କର କଅଣ ହେଲା ସେଥିପାଇଁ ଚିନ୍ତା କରି ଲାଭ କଅଣ ?

ଜୀବନବୀମା ନ କରିବାକୁ ଅଯଥା ଯୁକ୍ତି କରୁଥିବା ଗୋଟିଏ ପାର୍ଟିକୁ ବୁଝାଇବା ଭଳି ଅସୀମ ଧୈର୍ଯ୍ୟ ଧରି ସୁଶାନ୍ତ କହିଲା, ଜଣେ ଲୋକ ଯେଉଁ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ସଂସାରକୁ ଆଣେ ସେମାନଙ୍କ ଆର୍ଥିକ ନିରାପତ୍ତା ରକ୍ଷାକରିବା ତାର ପବିତ୍ର କର୍ତ୍ତବ୍ୟ । ମୃତ୍ୟୁ ପର ଓ ଦୂର ଘଟଣା ସହିତ ଏ ଦାୟିତ୍ୱର କୌଣସି ସମ୍ପର୍କ ନାହିଁ । ନିଜର ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନିଃସହାୟ କରି ଜଣେ ଲୋକ ମରିଗଲେ ସେ ତାର ଦାୟିତ୍ୱ ଏଡ଼ାଇ ଯାଇପାରେ ନାହିଁ । ତାର ଦାୟିତ୍ୱହୀନତା ପାଇଁ ତାର ସନ୍ତାନମାନେ ହିଁ ସଂସାରରେ କଷ୍ଟଭୋଗ କରନ୍ତି । ସେଥିପାଇଁ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ଅର୍ଥନୈତିକ ଦୁର୍ଗତି ନ ଦେବାପାଇଁ ଜୀବନବୀମାର କୌଣସି ବିକଳ୍ପ ନାହିଁ ।

ନୀଳାମ୍ବରବାବୁଙ୍କର ଧାରଣା, ଆଜକାଲି ଯେଉଁ ଯୁବକମାନେ କଲେଜ ଶିକ୍ଷା ପାଇ ସାଂସାରିକ ଜୀବନରେ ପ୍ରବେଶ କରୁଛନ୍ତି, ସେମାନେ ଚରମ ଦାୟିତ୍ୱହୀନ । ଦାୟିତ୍ୱହୀନତା ହିଁ ଏ ଯୁଗର ତାରୁଣ୍ୟର ପ୍ରଧାନ ଉପସର୍ଗ । କିନ୍ତୁ ସୁଶାନ୍ତ ଭଳି ଜଣେ ଅବିବାହିତ ତରୁଣଠାରୁ ଦାୟିତ୍ୱବୋଧର ପରିସରତା ସମ୍ପର୍କରେ ଗମ୍ଭୀର ଯୁକ୍ତି ଶୁଣି ତାଙ୍କର ବାକ୍‌ରୁଦ୍ଧ ହେଲା । ମୁହଁରେ ଜମି ଆସିଲା ବିନ୍ଦୁ ବିନ୍ଦୁ ଝାଳ ।

ଅପଲକ ଆଖିରେ ସେ ଅନେକ ସମୟ ଚାହିଁ ରହିଲେ ସୁଶାନ୍ତ ଆଡ଼କୁ । ବେଶ୍ ପରିଚ୍ଛନ୍ନ ଦାମୀ ପୋଷାକ ତାର ପରିଧେୟ । ମୁହଁରେ ବ୍ରଣପ୍ରବଣତାର ମଧ୍ୟ ସ୍ପର୍ଶ ନାହିଁ—ଯାହା ଆଜକାଲି ସାଧାରଣତଃ ତରୁଣମାନଙ୍କଠାରେ ଦେଖାଯାଏ ! ନୂଆ ରଙ୍ଗ ଲଗି ଜୋତା, ବି ଝଗ-ଚକ୍ ଚକ୍ ଦିଶୁଛି । ମୁହଁରେ ବର୍ଦ୍ଧିଷ୍ଣୁ ଦାଢ଼ିର ସୂଚନା ନାହିଁ । ଏଇ ପରିଚ୍ଛନ୍ନତା, ଏଇ ନିରଳସ, ସହିଷ୍ଣୁ ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ୱରେ ସେ ମୁଗ୍ଧ ହୋଇଗଲେ । ତାଙ୍କର ମନେହେଲା, ସୁଶାନ୍ତ ଭଳି ଜଣେ ତରୁଣକୁ ସେ ଯେପରି ମନେ ମନେ ଅନେକ ଦିନ ହେଲା ଖୋଜୁଥିଲେ, ଅଥଚ ଦୀର୍ଘ ଦିନ ପରେ ସେଇଭଳି ଜଣେ ତରୁଣକୁ ସେ ଏଇ ପ୍ରଥମ ଥର ଦେଖୁଛନ୍ତି !

ସେ ବଡ଼ପାଟିରେ ଡାକ ପକାଇଲେ, ଅଳି···ଅଳି···!

କାଶ୍ମୀରୀ ଗାଲିଚା ଉପରେ ସ୍ଲିପରର ଶବ୍ଦ ହେଲା

ପରଦା ଆରପଟୁ ଉଙ୍କିମାରି ଅଳକା ପଚାରିଲା, ମତେ ଡାକୁଥିଲେ ବାବା !

ହଁ—ହଁ । ଦୁଇ କପ୍ ଚା' ଆଣ୍ ତ ମାଆ ! —ନୀଳାମ୍ବର ବାବୁ କଥା ଶେଷକରି ସଗର୍ବରେ ସୁଶାନ୍ତ ଆଡ଼କୁ ଚାହିଁଲେ ।

କିଛି ସମୟ ପରେ ଦଲକାଏ ମଳୟ ପବନ ଭଳି ଅଳକା ପ୍ରବେଶ କଲା କକ୍ଷରେ । ଟ୍ରେ'ରେ ଦୁଇ କପ୍ ଧୂମାୟିତ ଚା'। ଝିଅକୁ ଲକ୍ଷ୍ୟ କରି ନୀଳାମ୍ବର ବାବୁ କହିଲେ, ଅନେକ ଥର କହିଛି ତୁ ସବୁବେଳେ ଓଭର କୋଟଟା ପିନ୍ଧିବୁ···ଏ ଶୀତରେ !

ସାଦା ଶାଢ଼ୀ ଆଉ ବ୍ଲାଉଜ ପିନ୍ଧି ଅଳକା ହୁଏତ ବେଶି ସୁନ୍ଦର ଦିଶୁଥିଲା, କିନ୍ତୁ ସେ ପରିଧେୟରେ କୌଣସି ଆଭିଜାତ୍ୟ ନ ଥିଲା । ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟ ଅପେକ୍ଷା ଆଭିଜାତ୍ୟ ଉପରେ ନୀଳାମ୍ବର ବାବୁଙ୍କ ଦୃଷ୍ଟି ବେଶି ତୀକ୍ଷ୍ଣ । ଆଉ ସେ ଆଭିଜାତ୍ୟର ପ୍ରତୀକ ହେଲା ମୂଲ୍ୟବାନ ଓଭର କୋଟ୍···ଯାହାକୁ ସାତ ଶହ ଟଙ୍କା ଦେଇ ଝିଅ ପାଇଁ କିଣି ଆଣିଥିଲେ ସେ କାଶ୍ମୀରରୁ । ବେଳେ ବେଳେ ଖରାଦିନେ ବି ଓଭର କୋଟ୍ ପିନ୍ଧିବାକୁ ସେ ଝିଅକୁ ପରାମର୍ଶ ଦିଅନ୍ତି ।

ଅଳକା ବିସ୍ମିତ ହେଲା ନାହିଁ; କେବଳ ସ୍ମିତ-ହାସ ହସିଲା ।

ଡାଡି, ଆପଣ ତ ବର୍ତ୍ତମାନ ଓଭାଲଟିନ୍ ଖାଇବା କଥା । ସ୍ପୃହା ପାଇଁ କହିଲେ ସେ !

ରାଇଟ୍ ! ମୁଁ ବ୍ୟାରରକୁ କହୁଛି ସେ ଓଭାଲଟିନ୍ ନେଇ ଆସିବ । ତୁ ଏ ସୋଫା ଉପରେ ବସି ସ୍ପୃହାଟା ଖାଇ ଦେଏ···। —ବ୍ୟାରରକୁ ଓଭାଲଟିନ୍ ଆଣିବାକୁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେବା ପାଇଁ ସେ ଏକବାରେ କକ୍ଷରୁ ନିଷ୍କ୍ରାନ୍ତ ହୋଇଗଲେ ।

କକ୍ଷରେ ଅଳକା ଆଉ ସୁଶାନ୍ତ । ଦୁହିଁଙ୍କର ସ୍ପୃହା ଶୋଷଣର ମୃଦୁ ଶବ୍ଦରେ କକ୍ଷର ନିର୍ଜ୍ଜନତା କେବଳ ଶବ୍ଦାୟିତ ।

ସୁଶାନ୍ତ ପ୍ରଥମେ କହିଲା, ଆପଣ ବୋଧହୁଏ ଅଳକା ଦେବୀ ! ମୁଁ ସୁଶାନ୍ତ ମହାନ୍ତି । ନୀଳାମ୍ବରବାବୁ ମୋର ମଉସା ହୁସାବ

ହେବେ । ଜୁନିଅର ଆଡମିନଷ୍ଟ୍ରେଟିଭ ଅଫିସର ଭାବରେ ମୁଁ ଆସିଛି । ଜୀବନବୀମା ବିଭାଗର ଜୁନିଅର୍ ଅଫିସର୍ ।

ଅଳକା ସ୍ବାକାଦ୍‌ରେ ନିଜ ମୁହଁର ପ୍ରତିଛବି ଦିଶୁଛି କି ନାହିଁ, ତାହା ଲକ୍ଷ୍ୟ କରିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରୁଥିଲା । ଜୀବନବୀମା କର୍ପୋରେସନ୍‌ର ଜୁନିଅର ଅଫିସରଙ୍କଠାରୁ ଆତ୍ମପରିଚୟ ପାଇଲା ପରେ କିଛି ନ କହିବା ଅସୌଜନ୍ୟତା ହେବବୋଲି ତାର ମନେ ହେଲା ।

ସେ କହିଲା, ମୁଁ ଦେବୀ ନୁହେଁ, ମାନବୀ । ଅଳକାଦେବୀ ବୋଲି ଆପଣ ମତେ ପ୍ରଥମେ କହିଲେ । ଘରେ ସମସ୍ତେ ଅଳି ଆଉ ବାହାରେ ଲୋକେ ଅଳକା ବୋଲି ଡାକନ୍ତି । ବାପା ଯେତେବେଳେ ଆପଣଙ୍କର ମଉସା ହେବେ, ମତେ ଆପଣ ଅଳକା ବୋଲି ଡାକପାରନ୍ତି ।

ତତଲା ସ୍ବରରେ ଅନଭ୍ୟସ୍ତ ଓଠ ପୋଡ଼ିଗଲା ଭଳି ଅନୁଭବ କଲା ସୁଶାନ୍ତ ।

ଝିଅଟିର ଦେହରେ ଯେଉଁ ସ୍ନିଗ୍ଧତା ଅଛି, କଥାରେ ସେ ସ୍ନିଗ୍ଧତାର ସ୍ପର୍ଶ ନାହିଁ । କଥାବାର୍ତ୍ତା କଲାବେଳେ କିଛି ପରିମାଣରେ ସତର୍କତା ଅବଲମ୍ବନ କରିବାକୁ ହେବବୋଲି ସେ ମନେ ମନେ ଭାବି ସ୍ଥିର କରିନେଲା ।

କହିଲା, ମୁଁ ଟ୍ରେନିଂ ପରେ ଏଇ ପ୍ରଥମ ଜୀବନବୀମା କର୍ପୋରେସନ୍ ସ୍କନ୍ଧରେ ଯୋଗ ଦେଇଛି । ଏବର୍ଷ ଆଇ.ଏ.ଏସ୍. ପରୀକ୍ଷା ମଧ୍ୟ ଦେବି । ଆଉ ଥରେ ଦେଇଥିଲି, ଅଳ୍ପ ନମ୍ବର କମିଯିବାରୁ ଇଣ୍ଟରଭ୍ୟୁ ମିଳିଲା ନାହିଁ । ଆପଣ ବୋଧହୁଏ କଲେଜରେ ପଢ଼ୁଛନ୍ତି ?

ସ୍ପୃହା-କଣ୍ଠା ନିଃଶେଷ ହୋଇଯାଇଥିଲା ।

ଦୃଷ୍ଟି ତଳକୁ କରିଥିଲେ ମଧ୍ୟ ଉତ୍କର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ ସବୁକଥା ଶୁଣୁଥିଲା ଅଳକା ।

ସୁଶାନ୍ତର କଥା ଶେଷ ହେବା ପରେ ସେ ଧୀର, କଣ୍ଠରେ କହିଲା, ଆପଣ ଆଇ. ଏ. ଏସ୍. ପରୀକ୍ଷାରେ ଏଥର ସଫଳ ହୁଅନ୍ତୁ ବୋଲି ମୁଁ କାମନା କରୁଛି । ବାବାଙ୍କୁ ଡାକଦେବି କି ?

ସୁଶାନ୍ତ ବିବ୍ରତ ହେବାର କଥା ।

ବାପାଙ୍କୁ ଏତେ ଶୀଘ୍ର ଡାକଦେବ ଅଳକା ? ଅଥଚ ସେଇଥିପାଇଁ ବାପା ଝିଅକୁ ତା ପାଖରେ ଏକାକିନୀ ଛାଡ଼ିଦେଇ ଚାଲିଗଲେ, ସେ କଥା ଏ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସୁଦ୍ଧା ଆରମ୍ଭ ହୋଇନାହିଁ ।

ସୁଶାନ୍ତ ଶାନ୍ତ ଭାବରେ ହସିଲା ।

କହିଲା, ନା—ବାପା ବର୍ତ୍ତମାନ ଆସିଯିବେ । ଡାକିବା କଅଣ ଦରକାର ? ବରଂ ଆପଣଙ୍କ ସହ ଦୁଇ ତିନି ମିନିଟ୍ କଥାବାର୍ତ୍ତା ହେଲେ ଭଲ ହେବ ।

ଅଳକାର ଅସ୍ୱସ୍ତି ବହୁ ପରିମାଣରେ ବଢ଼ି ଯାଇଥିଲା । ପ୍ରଥମ ଦେଖାରେ ବହୁ ତରୁଣ ତା ସହିତ ଦୁଇ ତିନି ମିନିଟ୍ କଥାବାର୍ତ୍ତା ହେବାକୁ ଏମିତି ପ୍ରଲୁବ୍ଧ ହୁଅନ୍ତି । ଘନିଷ୍ଠତା ବଢ଼ାଇବାକୁ ଚେଷ୍ଟାକରନ୍ତି । ସେ ଚେଷ୍ଟାରେ ବିଫଳ ହେଲେ ତା ସମ୍ପର୍କରେ କେତୋଟି ବାଜେ ମନ୍ତବ୍ୟ କରି ଦୂରେଇ ଯାଆନ୍ତି । ସେଥିପାଇଁ କାହାରିକୁ ଘନିଷ୍ଠତା ବଢ଼ାଇବାକୁ ସୁଯୋଗ ଦେବାକୁ ଅଳକାର ଆଉ ତାର ଇଚ୍ଛା ହୁଏ ନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ଏ ଭଦ୍ରଲୋକଙ୍କୁ ଏଡ଼େଇବା ଏତେ ସହଜ ନୁହେଁ । କାରଣ ସେ ଜଣେ ଉଚ୍ଚ ବେତନଭୋଗୀ ଅଫିସର୍ ଏବଂ ଆଇ.ଏ.ଏସ୍. ପରୀକ୍ଷା ଦେଉଛନ୍ତି । ତା ଭଳି ଝିଅଙ୍କ ସହ ଘନିଷ୍ଠତା ବଢ଼ାଇବା ପାଇଁ

ଙ୍କର ଏକପ୍ରକାର ଅଧିକାର ଅଛିବୋଲି ସେ ଧରି ନେଇଛନ୍ତି । ଶେଷତଃ ବାପାଙ୍କର ସେତେବେଳେ ଏଥିପ୍ରତି ସମର୍ଥନ ରହିଛି ।

ଅଗତ୍ୟା ଚୁପ୍ ହୋଇ ସେ ବସିରହିଲା ।

ସୁଶାନ୍ତବାବୁଙ୍କ ଆଖି ଦୁଇଟି ତା ଅଲକ୍ଷ୍ୟରେ ତା ଦେହ-ସୀମା ପରିସୀମା ପରିକ୍ରମା କରୁଥିଲା । ସେଥିପାଇଁ ତାଙ୍କ ଦୃଷ୍ଟିରେ ଏଥି କୌଣସି ଲଜ୍ଜାର ସ୍ପର୍ଶ ନ ଥିଲା ।

ଆପଣ କଅଣ କଥାବାର୍ତ୍ତା କରିବେ ନାହିଁ ବୋଲି ସ୍ଥିର କରି ଆସିଛନ୍ତି !—ସୁଶାନ୍ତ ହାସ୍ୟ-ଉଚ୍ଛଳ କଣ୍ଠରେ ପଚାରିଲା ।

ନା—ଆଉ ପଚାରିବି କଅଣ ? ଆପଣ ଆଇ. ଏ. ଏସ୍. ହେଉଛନ୍ତି —ମୁଁ ଆପଣଙ୍କର ସଫଳତା କାମନା କରୁଛି ।-ଆପଣ ଆଇ. ଏ. ଏସ୍. ପାଆନ୍ତୁ । ବହୁ ଅର୍ଥ ଅର୍ଜ୍ଜନ କରନ୍ତୁ । ଆପଣଙ୍କ ଜୀବନର ଚରମ ଲକ୍ଷ୍ୟ ସଫଳ ହେଉ—ଏହା ଭିନ୍ନ ମୁଁ ଆଉ ଅଧିକ କଅଣ ଆଶା କରିପାରେ !—ଅନ୍ୟମନସ୍କ ଭାବରେ ଏତକ କହି ଅଳକା ଦାୟିତ୍ୱମୁକ୍ତ ହେବା ଭଳି ହସିଲା ।

ଅଳକାର କଥା ଶୁଣି କିଛି ପରିମାଣରେ ଉତ୍ସାହିତ ହେଲା ସୁଶାନ୍ତ ।

କହିଲା, ମୁଁ ଆଇ.ଏ.ଏସ୍. ହେଲେ ଆପଣ ଖୁସି ହେବେ—ଏ କଥା ଆପଣଙ୍କ ମୁହଁରୁ ଶୁଣିଲା ପରେ ପରୀକ୍ଷାରେ ସଫଳତା ପାଇଁ ମୁଁ ଜୀବନପଣ ଚେଷ୍ଟା କରିବି ।

ଭ୍ରୂକୁଞ୍ଚିତ କରି ଅଳକା କହିଲା, ଆଇ. ଏ. ଏସ୍. ପାଇଲେ ମୁଁ ଖୁସି ହେବି କାହିଁକି ? ମୋର ସେ ସବୁ ବିଷୟରେ ଟିକେ ହେଲେ ଆଗ୍ରହ ନାହିଁ । ବରଂ ବାବା ଖୁସି ହେବେ—ଏଇ ତ ବାବା ଆସିଲେଣି—ମୁଁ ଉଠୁଛି ।

ମାଳାମ୍ବର ବାବୁ କକ୍ଷରେ ପ୍ରବେଶ କରିବା ମାତ୍ରେ ଆଉ କୌଣସି କଥା ଶୁଣିବାକୁ ଅପେକ୍ଷା ନ ରଖି ପ୍ରସ୍ଥାନ କରିଗଲା ଅଳକା ।

ମାଳାମ୍ବର ବାବୁ ଆଗ୍ରହରେ ପଚାରିଲେ, ଅଳ ସାଙ୍ଗରେ ଆଳାପ ହେଲା ?

ଗମ୍ଭୀର ଭାବରେ ସୁଶାନ୍ତ ଉତ୍ତର ଦେଲା, ହୁଁ—ସାମାନ୍ୟ ।

ଆଖିର ଚଷମାକୁ ସାମାନ୍ୟ ଉପରକୁ ଟେକିଦେଇ ମାଳାମ୍ବର ବାବୁ ସୁଶାନ୍ତ ମୁହଁରୁ ନିଜ ମନର ଭାଷା ପଢ଼ିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କଲେ । କହିଲେ, ଅଳ ମୋର ଭାରି ଲାଜକୁଳୀ । ଯେତେ ପାଠ ପଢିଲେ ବି ଏ ପାରିବାରିକ କୁସଂସ୍କାର ତାର ଗଲା ନାହିଁ । ତମେ ଆଉ ଥରେ ଦୁଇ ଥର ଆସ—ଦେଖିବ, କଥା କହିବାରେ ସେ ତମକୁ ଅନେକ ପଛରେ ପକାଇଦେବ । ଝିଅମାନେ ସହଜରେ କଥା କହନ୍ତି ନାହିଁ; କିନ୍ତୁ ଥରେ କଥା କହିବା ଆରମ୍ଭ କଲେ ସେମାନଙ୍କୁ ଚୁପ୍ କରିବା ଭାରି କଷ୍ଟ......

ମାଳାମ୍ବର ବାବୁଙ୍କ କଥା ଶୁଣି ସୁଶାନ୍ତ ହସିଲା ।

ଅଜ୍ଞାତରେ ଏକ ନୂତନ ଦ୍ୱାରଦେଶ ତା ସମ୍ମୁଖରେ ହଠାତ୍ ଯେପରି ଉନ୍ମୁକ୍ତ ହୋଇଯାଇଛି !

:ଦେବପ୍ରିୟର ମନର ଆକାଶ ସେ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସୁଖା ମେଘାଚ୍ଛନ୍ନ ହୋଇ ରହିଥିଲା ।

ଅଳକା ବିଷୟରେ ତାକୁ ଏକ ଶେଷ ସିଦ୍ଧାନ୍ତରେ ପହଞ୍ଚିବାକୁ ହେବ ।

ସେ ନିଜର ମାନସୀକୁ ଖୋଜେ ନା; ଖୋଜେ ନିଜର ଆଦର୍ଶ !
ନିଜ ଆଦର୍ଶ ଓ ଜୀବନ-ଲକ୍ଷ୍ୟର ସ୍ୱର୍ଣ୍ଣମୃଗ ପଛରେ ନ ଧାଇଁ ସେ
ଦି ଗତାନୁଗତିକ ଜୀବନଧାରାରେ ଗତିକରେ, କେହି ତାକୁ ଦୋଷ
ଦେବେ ନାହିଁ; କିନ୍ତୁ ସେ ଯଦି ନିଜର ଲକ୍ଷ୍ୟ ହାସଲ ପାଇଁ ଅଳକାକୁ
ତ୍ୟାଖ୍ୟାନ କରେ, ସମସ୍ତେ ତାର ପୌରୁଷକୁ ନିନ୍ଦା କରିବେ ।

ଗ୍ରହଣ କରିବ କି ସେ ଏକ ମୋଟା ଅଙ୍କ ବେତନର
ରିକାଣ୍ଠ ବୃକଣ !

ଆକାଶ ମେଘାଚ୍ଛନ୍ନ, ପରିବେଶ ଶୀତଳ ଥିଲେ ବି ଦେବ-
ବ୍ରତର ମୁହଁରେ ଝାଳକଣି ଆସୁଥିଲା । ମନର ଅଭ୍ୟନ୍ତରରେ ଯେଉଁ
ଗ୍ନି ହୁତୁ ହୁତୁ ହୋଇ ଜଳୁଥିଲା, ସେ ଅଗ୍ନିର ଉତ୍ତାପରେ ତା
ହଁରେ ଫୁଟିଉଠୁଥିଲା ବିନ୍ଦୁ ବିନ୍ଦୁ ଝାଳ ।

ଜୀବନର ପରମ-ବିଷମ ସମସ୍ୟାର ସେ ଆଜି ସମ୍ମୁଖୀନ ।

ଗୋଟିଏ କଥା ବିଷୟରେ ନିଷ୍ପତ୍ତି ନ କଲେ ଅନ୍ୟ କାମରେ
ସେ ଆଗେଇ ପାରୁନାହିଁ । ଅଥଚ ଯାହା କରିବାର କଥା, ତାକୁ
ଯେତ ଶୀଘ୍ର କରିବାକୁ ହିଁ ହେବ !

ଅଳକାର ଛଳ ଛଳ ସଜଳ ଆଖି ଦୁଇଟି ଦୃଷ୍ଟିର
ପରିସିରେ ତାର ଝଲସି ଉଠୁଥିଲା । ତାର ସେହି ସ୍ନେହ-ସଜଳ
କଣ୍ଠସ୍ୱର ଶୁଭିଯାଉଥିଲା କାନରେ । ଜୀବନର ଅନେକ ଦୁର୍ଦ୍ଦିନରେ
ସେ ତା ପାଖରେ ଠିଆହୋଇଛି । ଛାତ୍ରଜୀବନର କଠୋର
ଧନାରେ ସେ ଭାଙ୍ଗି ପଡ଼ିଲା ବେଳେ ନିଜ ଗୋଡ଼ରେ ଠିଆ
ହେବାକୁ ତାକୁ ଶକ୍ତି ଯୋଗାଇଛି । ଆଜି ସେ ଯଦି ତାକୁ ଇତର,
ସ୍ୱାର୍ଥପର ଲୋକ ପରି ପ୍ରତ୍ୟାଖ୍ୟାନ କରି ଚାଲିଯାଏ, ତେବେ କିଛି
କହୁ କି ନ କହୁ, ସେ ନିଜ ବିବେକକୁ ବୁଝାଇ ଶାନ୍ତି ପାଇ
ପାରିବ ତ ?

କୃତ୍ରିମ ଖାଦ୍ୟ ତିଆରି କରିବାର ତାର ଯେଉଁ ପ୍ରବ· ଇଚ୍ଛା, ହେଲେ କଣ କେବଳ ସ୍ୱପ୍ନରେ ରହିଯିବ ?

କୃତ୍ରିମ ଖାଦ୍ୟ ତିଆରି କରିବାର ସ୍ୱପ୍ନ ତାର କୌଣ· ଖିଆଳପ୍ରବଣତା କିମ୍ବା ବୈଜ୍ଞାନିକ କୃତିତ୍ୱର ପ୍ରଲୋଭନରୁ ଜା· ହୋଇନାହିଁ । ତା ସହିତ ଜଡ଼ିତ ତା ମାଆଙ୍କ କରୁଣ ମୃତ୍ୟୁ· ସ୍ମୃତି । ମାଆଙ୍କ ମୃତ୍ୟୁଶଯ୍ୟା ପାଖରେ ବସି ସେଇ ନିର୍ବୋଧ କିଶୋର ବୟସରେ ଯେବେ ସେ ସ୍ୱପ୍ନ ଦେଖିଥିଲା, ସେ କୃତ୍ରି· ଖାଦ୍ୟ ଉତ୍ପାଦନ କରି ଦେଶର ଦୁର୍ଭିକ୍ଷ ଦୂର କରିବ·· ସେଇ ସ୍ୱପ୍ନ ହିଁ ତାକୁ ନାନା ଅଭାବ-ଅସୁବିଧା ଭିତରେ ବିଜ୍ଞାନ ଶିକ୍ଷ· ପାଇଁ ସାହସ ଯୋଗାଇଥିଲା । କଠିନ ପରିଶ୍ରମ କରିବାକୁ ଅନୁ· ପ୍ରାଣିତ କରିଥିଲା । ବିଶ୍ୱବିଦ୍ୟାଳୟରୁ କୃତିତ୍ୱର ସହ ବିଜ୍ଞା· ପରୀକ୍ଷାରେ ଉତ୍ତୀର୍ଣ୍ଣ ହୋଇ ଗଳାରେ ସ୍ୱର୍ଣ୍ଣପଦକ ଝୁଲାଇ ଫେରିଲ· ଯେବେ ସେ ମନେ ମନେ ଆଶା କରିଥିଲା ସ୍ୱପ୍ନ ତାର ସଫଳ ହେବାକୁ ବିଳମ୍ବ ନାହିଁ । ସେଇ ବୈଜ୍ଞାନିକ ପରୀକ୍ଷା ନିରୀକ୍ଷାରେ ସେ ନିଜ· ସମଗ୍ର ଜୀବନକୁ ଉତ୍ସର୍ଗ କରିଦେବ । ଧନ୍ୟ ଅ.ଜ···!

ମାଆର ଶୀର୍ଣ୍ଣ କୋଟରାଗତ ଆଖି ଦୁଇଟି କଥା ତାର ମନେ ପଡ଼ୁଥିଲା । ସେ ୧୯୪୩ ମସିହା କଥା ।

ଖାଦ୍ୟାଭାବ, ଦୁର୍ଭିକ୍ଷ, ହା-ଅନ୍ନର ବିକଟ ଚିତ୍କାରରେ· ଗଗନ ପବନ ବିଦୀର୍ଣ୍ଣ ହେଉଥିଲା ସେଦିନ । ପିତୃହରା ପୁ· ମୁହଁରେ ଅନ୍ନ ଦେବା ପାଇଁ ମାଆ ତାର କି ଚେଷ୍ଟା କରି ନ· ଥିଲା ସତେ ! ଗହଣା ଖଞ୍ଜା ସରିଲା, ଇଟାମାଟି ଘର ଟଙ୍କ· ଆସିଲା, କିନ୍ତୁ ଚାଉଳ ମିଳିଲା ନାହିଁ··

ଦେବପ୍ରିୟର ମନେ ଅଛି, ମାଆ ତାର ସେଦିନ ମୁହଁ ଶୁଖାଇ ଆସି କହିଲା, ନା—ଚାଉଳ ମିଳିଲା ନାହିଁ । କଣ କରିବା ?

ସୁଜଳ ମିଳୁ ନାହିଁ କାହିଁକି ମାଆ ! —ଦେବପ୍ରିୟ ନବୋଧ କଣ୍ଠରେ ପ୍ରଶ୍ନ କରିଥିଲା ! ମାଆଙ୍କ ମୁହଁରୁ ହସ ମଉଳି ଯାଇଥିଲା, କିନ୍ତୁ କିଛି ଉତ୍ତର ସେ ଦେଇପାରି ନ ଥିଲେ ।

ଦେବପ୍ରିୟ ଶୁଣିଥିଲା, ଅନ୍ନଛତ୍ର ଖୋଲାହୋଇଛି । ଧାଡ଼ି ବାନ୍ଧି ଲୋକେ ଯାଉଛନ୍ତି ଛତ୍ରକୁ । ମାଆଙ୍କୁ ସେ ପଚାରିଥିଲା, ଚାଲ୍ ମାଆ ! ଆମେ ବି ଛତ୍ରକୁ ଯିବା—

ମାଆ ଜିଭ କାମୁଡ଼ି ପକାଇଥିଲେ । କହିଥିଲେ, ଛି—ଛି—ମରିଯିବା ବରଂ ଭଲ, ଛତ୍ରକୁ ଯିବା କଥା କହ ନା । ସେଥିରେ ମାନ ଯିବ, ଇଜ୍ଜତ ଯିବ—କିନ୍ତୁ ପେଟ ପୂରିବ ନାହିଁ । ଆମ ପରିବାରର ମାନସମ୍ମାନ ତଳେ ପଡ଼ିବାକୁ ଦେବି ନାହିଁ—

ତା ପରେ ମାଆ କେଉଁଠୁ ଯୋଗାଡ଼ କରି ସୁଜଳ ଆଣିଥିଲା, ସେ କଥା ଦେବପ୍ରିୟ ଜାଣେ ନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ସେ ଜାଣିଥିଲା, ମାଆ ତାକୁ ଖାଇବାକୁ ଦିଏ—ନିଜେ ଖାଏ ନାହିଁ···

ଆଉ ସେଉଁଦିନ ଅସାଧ ପେଟ ରୋଗରେ ମାଆ ଆଖି ବୁଜି ଦେଲା···

ଆଜି ବି ସେ କଥା ଭାବିଲେ ଦେବପ୍ରିୟର ଆଖିପତା ଓଦା ହୋଇ ଆସେ ।

ସରକାରୀ ରିପୋର୍ଟ ଅନୁସାରେ ମାଆ ଖାଦ୍ୟାଭାବ ନୁହେଁ, ଅଖାଦ୍ୟ ଖାଇ ରୋଗ ଭୋଗି ମରିଥିଲା । ଦେବପ୍ରିୟ କିନ୍ତୁ ଜାଣେ ମାଆ କିଛି ନ ଖାଇ ଶୁଖି ଶୁଖି ହିଁ ମଲା···ହାତରେ ଟଙ୍କା ଥାଇ ସୁଜଳ ମିଳୁ ନ ଥିଲା । କାହିଁକି ? କାହିଁକି ?

ଆଜି ବି କାନ ଡେରିଲେ ଦେବପ୍ରିୟ ଶୁଣିପାରେ, ସେଇ ଭୋକ···ଜ୍ୱରର ମର୍ମଭେଦୀ ଆର୍ତ୍ତଚିତ୍କାର । ସତେ ଯେମିତି ଭାରତବର୍ଷର ପ୍ରତିପଲ୍ଲୀ ଭୂଇଁଅନ୍ତେ ଆତଙ୍କର ହାହାକାର ସୃଷ୍ଟି

କରୁଛନ୍ତି ! ଅଥଚ ୧୯୬୩ ମସିହା ପରେ ଏଥି ମଧ୍ୟରେ କେତେବଂ ଅଗ୍ରଗତି ହୋଇ ଯାଇଛି ସତେ !

ମାଆଙ୍କ ମୃତ୍ୟୁଶଯ୍ୟା ପାଖରେ ମନେ ମନେ ସେ ପ୍ର କରିଥିଲା, ବଡ଼ହେଲେ କୌଣସି ପରିସ୍ଥିତିରେ ହେଲେ ଶିଶୁର ମାଆକୁ ଭୋକରେ ମରିବାକୁ ଦେବନାହିଁ । ସେ ଉତ୍ପାଦନ କରିବ କୃତ୍ରିମ ଖାଦ୍ୟ...ବଡ଼ି, ମନୁଷ୍ୟ ସେ କଷ୍ଟ ମାନବ ନାଇଁ...

କିନ୍ତୁ ଏତେଦିନର ସେ ମନର ଦୃଢ଼ତା ଆଜ ତରଳ ଜଳ ହୋଇ ବହିଯିବାକୁ ଆରମ୍ଭ କରିଛି କାହିଁକି ? କାରଣ ତାର ଅନାହାରରେ ମରିବାର କୌଣସି ସମ୍ଭାବନା ନାହିଁ...କାରଣ ସେ ଶିକ୍ଷିତ ହୋଇଛି...ଅର୍ଥସଂଗ୍ରହ କରିବାର ଦକ୍ଷତା ହାସଲ କରିଛି !!

ଏସବୁ କଥା ଚନ୍ଦ୍ରାକାନ୍ତ ମାନେ ଦେବପ୍ରିୟ ମସ୍ତିଷ୍କର ସୂକ୍ଷ୍ମ-ତନ୍ତ୍ରୀଗୁଡ଼ିକ ଯନ୍ତ୍ରଣାରେ ପୀଡ଼ିତ ହୋଇ ପଡ଼ୁଥିଲା । ଦୁର୍ଭିକ୍ଷରେ ଅନେକ ଲୋକ ପ୍ରାଣ ହରାଇଛନ୍ତି, ଅନେକ ଲୋକ ମଧ୍ୟ ମାତୃହରା ହୋଇଥିବେ । କିନ୍ତୁ କୃତ୍ରିମ ଖାଦ୍ୟ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରିବାରେ ବିଚାର ପ୍ରତିଜ୍ଞା ତା ଭଳି କରିବାକୁ କଏ ?

ତାର ସମଗ୍ର ଜୀବନ ଏକ ସାଧକର ଜୀବନ ହୋଇ ରହିଗଲା; ସୁଖ, ଶାନ୍ତି ସେ ଦିନେ ହେଲେ ପାଇଲା ନାହିଁ । ଦୁର୍ଭିକ୍ଷ ଅଞ୍ଚଳକୁ ସାହାଯ୍ୟ ବଣ୍ଟନ କରିବାକୁ ଯାଇଥିବା ଗୋଟିଏ ମିଶନାରୀ ଦଳ ତାକୁ ଆସନ୍ନ ମୃତ୍ୟୁମୁଖରୁ ନେଇ ଆସିଥିଲେ । ମିଶନାରୀ ସାହାଯ୍ୟରେ ସେ ପୁଣି ପାଠପଢ଼ା ଆରମ୍ଭ କରିଥିଲା । ନିଜର ବୁଦ୍ଧି ପ୍ରତିଭାଯୋଗୁ ନିଜର ଅସହାୟ ଅବସ୍ଥା ଅତିକ୍ରମ କରି ସେ କଲେଜକୁ ଆସିଲା । ସରକାରୀ ବୃତ୍ତି ହିଁ ଥିଲା ତାର ଏକମାତ୍ର ସମ୍ବଳ । ପ୍ରତି-ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ସେଥିପାଇଁ ସେ ଅନୁଭବ କରିଥିଲା ଅଭାବର ଆଘାତ,

ଆତ୍ମୀୟସ୍ୱଜନଙ୍କ ଅଭାବର ବିଚ୍ଛେଦ ଯନ୍ତ୍ରଣା । ତଥାପି ସେ କେବେହେଲେ ବିଚଳିତ ହୋଇ ନ ଥିଲା । ଲାବୋରେଟରୀରେ ଘଣ୍ଟା ଘଣ୍ଟା, ଦିନ ଦିନ ତାର କଟି ଯାଇଥିଲା ବୈଜ୍ଞାନିକ ପରୀକ୍ଷା-ନିରୀକ୍ଷାରେ ।

ଆଖି ଆଗରେ ଗୋଟିଏ ବଡ଼ ଲକ୍ଷ୍ୟ ଥିଲା, ସେ ବୈଜ୍ଞାନିକ ହେବ । ବିଜ୍ଞାନ ଆବିଷ୍କାର କ୍ଷେତ୍ରରେ ସେ ମୌଳିକତା ଦେଖାଇବ । କୃତ୍ରିମ ଖାଦ୍ୟ ପ୍ରସ୍ତୁତ ଗବେଷଣାରେ ନିଜକୁ ଉତ୍ସର୍ଗ କରିଦେବ !

କିନ୍ତୁ ଯେଉଁ ଲକ୍ଷ୍ୟକୁ ଆଗରେ ରଖି ସେ ଜୀବନରେ ଏତେ ଦୁଃଖକଷ୍ଟ ସହିପାରିଲା, ଆଜି ଗୋଟିଏ ଝିଅର ଆଖିର ଲୁହରେ ସେ ଲକ୍ଷ୍ୟ ତାର ଭାସିଯିବାକୁ ବସିଛି କାହିଁକି ?

ନା, ସେ ଅଳକାକୁ ଡକାଇ ପଠାଇବ ।

ତାକୁ ସ୍ପଷ୍ଟ କଣ୍ଠରେ ପଚାରିବ, ସେ ତାର ସାଧନାର ସଫଳତା ଚାହେଁ ନା ତାକୁ ଚାହେଁ ? କେଉଁଥିରେ ସେ ଖୁସି ହେବ ? ଆଉ ଅଳକା ଯେଉଁ ଉତ୍ତର ଦେବ—ସେ ତାକୁ ବିନା ପ୍ରତିବାଦରେ ମାନିନେବ !

0/509

ଅଳକା ବସି ରହିଥିଲା ।

ଦୃଷ୍ଟି ଅନତ, ସପ୍ରତିଭ ।

ତାକୁ ନିରୀକ୍ଷଣ କରୁଥିଲା ଦେବପ୍ରିୟ । ଅଳକା ଯେ ସୁନ୍ଦରୀ ଏ ବିଷୟରେ ତାର କୌଣସି ସନ୍ଦେହ ନ ଥିଲା । କିନ୍ତୁ ତାର ସେ ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟ ଯେ ଅପୂର୍ବ, ଏ ତାର ପ୍ରଥମ ଅନୁଭବ । ଦେହର ଅଙ୍ଗ-ରେଖାରେ ଏକ ସ୍ନିଗ୍ଧ ସୌଷ୍ଠବତା ଭରିରହିଛି, କୌଣସିଠାରେ

ହେଲେ ଶିଥିଳତାର ଇଙ୍ଗିତ ନାହିଁ । ତରଳ ସୁବର୍ଣ୍ଣର ଲାବଣ୍ୟ ଢଳ ଢଳ ଛଳ ଛଳ ହେଉଛି ଦେହଟାରେ ।

ଦେବପ୍ରିୟ ସଙ୍କୁଚ କଣ୍ଠରେ ପଚାରିଲା, ତମକୁ ଆଜି ଗୋଟିଏ ସ୍ପଷ୍ଟ କଥା ପଚାରିବାକୁ ମୁଁ ଡାକିଛି । ସେ ପ୍ରଶ୍ନର ଉତ୍ତର ଉପରେ ହିଁ ନିର୍ଭର କରୁଛି ମୋ ଜୀବନର ସଫଳତା, ବ୍ୟର୍ଥତା । ସେଇ ମାନସିକ ଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱର ସଂଘର୍ଷ ଯୋଗୁ ମୁଁ ଏଇ କେଇଦିନ ହେଲା ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ବିବ୍ରତ ହୋଇ ପଡ଼ିଛି । ଜୀବନରେ ଏହା ଏକ ସନ୍ଧିସନ୍ଧ ସମୟ । ଏଭଳି ସଙ୍କଟ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଜୀବନରେ ଥରେ ଲେଖାଏଁ ଆସେ···

ଅଳକା ଅଳ୍ପ ହସି କହିଲା, କଅଣ ପଚାରିବ ପଚାର । ଏତେ ଦୀର୍ଘ ଭୂମିକାର ପ୍ରୟୋଜନ କଅଣ ?

ଦେବପ୍ରିୟ କହିଲା, ପ୍ରଶ୍ନଟି ଅତି ସ୍ପଷ୍ଟ । ତମେ ମତେ ଜଣେ ବୈଜ୍ଞାନିକ ଭାବରେ ଦେଖିବାକୁ ଚାହଁ, ନା ସରକାରୀ କର୍ମଚାରୀ ଭାବରେ ପାଇବାକୁ ଚାହଁ ?

ଅଳକା ଚମକି ଉଠିଲା ।

କହିଲା, ମୁଁ କେବଳ ତମକୁ ପାଇବାକୁ ଚାହେଁ—ଯେଉଁ ରୂପରେ ହେଉ—ଯେପରି ଭାବରେ ହେଉ । ମୋ ମନର କୌଣସି ରହସ୍ୟ ତମକୁ ଗୋପନ ନାହିଁ । ପରୀକ୍ଷା କରିବାକୁ ଆଜି ଏ ପ୍ରଶ୍ନ କାହିଁକି ? ମୁଁ କଅଣ ଏ କଠିନ ପ୍ରଶ୍ନର କୌଣସି ସଠିକ ଉତ୍ତର ଦେଇପାରିବ ?

ଦେବପ୍ରିୟର ସମସ୍ତ କଳ୍ପନା ହଠାତ୍ ମେଘୁଆ ହୋଇ ଉଠିଲା ଅଳକାର ଉତ୍ତର ଶୁଣି । ସେ ହୁଏ ତ ଆଶା କରିଥିଲା, ଅଳକା କହିବ, ତମେ ବଡ଼ ସରକାରୀ ଚାକିରୀ କର । ବୈଜ୍ଞାନିକ ହେବାର ପାଗଳାମୀ ପରିତ୍ୟାଗ କର । ସେଭଳି ଉତ୍ତର ଶୁଣିଥିଲେ

ାଗାମୀ ନ ଗ୍ରହ ଅଳକାକୁ ପରିତ୍ୟାଗ କରିବାର ସାହସ ସେ ଞ୍ଚୟ କରିଥାଆନ୍ତା । ମୁକ୍ତି ସଂଗ୍ରହ କରି ପାରିଥାଆନ୍ତା । କିନ୍ତୁ ାକୁ ଏ କି ଉତ୍ତର ଦେଲା ଅଳକା ! !

ଅଳକାର ମୂର୍ତ୍ତିକୁ ଆତୁର ଥରେ ସେ ନିରୀକ୍ଷଣ କରି ୍ଣିଲା ।

କହିଲା, ମୁଁ ଯଦି ତମକୁ ସୁଖୀ କରିପାରିବା ଭଳି ପ୍ରଚୁର ର୍ଥ ସଂଗ୍ରହ, ରୋଜଗାର କଲା ଭଳି ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ୱ ଏ କରି ନ ପାରେ, ୁମ ଘରେ ଏ ବିବାହ ପାଇଁ ସମ୍ମତି ମିଳିବ ତ ?

ଅଳକା ରହସ୍ୟମୟ ଭାବରେ ହସିଲା ।

କହିଲା, ସେ ପ୍ରଶ୍ନର କି ଉତ୍ତର ମୁଁ ଦେଇପାରିବି ? ୍ରତ୍ୟେକ ଝିଅର ବାପା-ମାଆ ଚାହାନ୍ତି—ଝିଅ ସୁଖୀ ହେଉ । ର୍ଥବାନ୍ ପୁରୁଷକୁ ବିବାହ କରୁ । ମୋ ବାପା-ବୋଉ ଯଦି ସେଇକଥା ଚାହୁଁ ଥାଆନ୍ତି, ମୁଁ ସେମାନଙ୍କୁ ଦୋଷ ଦେଇ ପାରିବି ନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ନାରୀ ପାଇଁ ସ୍ୱାମୀର ଅର୍ଥସଞ୍ଚୟ କ୍ଷମତା ଏକ ଆକର୍ଷଣ ହୋଇପାରେ, କିନ୍ତୁ ତାହାହିଁ ସବୁ କିଛି ନୁହେଁ ।

ଯଦି ସେମାନେ ଏ ବିବାହରେ ସମ୍ମତି ନ ଦିଅନ୍ତି ?— ପ୍ରଶ୍ନ କଲା ଦେବପ୍ରିୟ ।

ତାହାହେଲେ ମୁଁ କଅଣ କରିବି ସେ କଥା ତମେ ବର୍ତ୍ତମାନ କହିଦିଅ । ବିଶ୍ୱାସ କର, ତମେ ଯାହା କହିବ, ମୁଁ ତହିଁରେ ଅବାଧ ହେବି ନାହିଁ । ଦିଗହରା ଅନ୍ଧକାର ଭିତରେ ମେ ହିଁ ମୋ ଆଖିର ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ ଧ୍ରୁବତାରା । ପଥଭ୍ରଷ୍ଟା ନାବିକ ମୁଁ । ସାର-ସମୁଦ୍ରରେ ଯଦି ଆଜି କାଠ ଖୋଜି ନପାଏ, ତମରି ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ

ଆଲୋକ ଦେଖି ଠିକ୍ ବିଗନ୍ଦିର୍ଣ୍ଣିସ୍ତ କରିପାରିବ । —ଏତେଗୁଡ଼ାଏ କଥା ଏକାଥରେ କହି ନିଶ୍ୱାସ ନେବାକୁ ଚେଷ୍ଟାକଲା ଅଳକା ।

ଦେବପ୍ରିୟର ମନେହେଲା, ଅଳକା ବୋଧହୁଏ ଏଥି ଭିତରେ ଗୁଡ଼ାଏ ରୋମାଣ୍ଟିକ ଉପନ୍ୟାସ ପଢ଼ିଛି । ଏଇ ବୟସରେ ଝିଅମାନେ ସେ ସବୁ ଯଥେଷ୍ଟ ପରିମାଣରେ ପଢ଼ନ୍ତି ବୋଲି ସେ ଶୁଣିଛି । ସେ ଉପନ୍ୟାସରେ କୁଆଡ଼େ ଅନେକ ଅନେକ ଅଦ୍ଭୁତ-ଅଦ୍ଭୁତ କଥା ଲେଖା ହୋଇଥାଏ । ଧ୍ରୁବତାରା, ଦିଗହୀନ ଅନ୍ଧକାର, ପଥଭ୍ରଷ୍ଟ ନାବିକ—ଖୁବ୍ ସମ୍ଭବ ସେହିସବୁ ଉପନ୍ୟାସର ଭାଷା । ଅଥଚ କି ଚମତ୍କାର ଭାବରେ ବହିର କଥାଗୁଡ଼ାକ ଅମ୍ଳାନ କରି ନିଜ ବ୍ୟବହାରରେ ଲଗାଇ ପାରୁଛି ଅଳକା !

ତାର ନୀରବତା ଲକ୍ଷ୍ୟ କରି ଅଳକା ପଚାରିଲା, ହଠାତ୍ ଗମ୍ଭୀର ହୋଇଗଲ ଯେ ! କଅଣ କିଛି କଥା କହିବ ନାହିଁ ?

ନା—ତମ କଥା ଭାବୁଛି । ଆଜିକାଲି ତମେ କେମିତି ଦୁର୍ବୋଧ ହୋଇ ଉଠୁଛ । ସହଜରେ ତମର କୌଣସି କଥା ବୁଝି ହେଉ ନାହିଁ—ଦେବପ୍ରିୟ ହତାଶ ଭାବରେ କହିଲା ।

ଡାଳିମ୍ବ ମଞ୍ଜି ଭଳି ନିଜର ଅଦ୍ଭୁତ ସୁନ୍ଦର ସେ ଦାନ୍ତଗୁଡ଼ାକ ଅର୍ଦ୍ଧପ୍ରକାଶିତ କରି ଅଳକା କହିଲା, ତୁମେ କିନ୍ତୁ ମୋ ଆଖିରେ କିଛି ହେଲେ ବଦଳି ନାହଁ । ଏଥିଭିତରେ ବିଜ୍ଞାନ-ଗବେଷଣାରେ ତମେ ଅସାଧାରଣ କୃତିତ୍ୱ ଅର୍ଜନ କରିଛ । ଉଚ୍ଚ ଡିଗ୍ରୀ ହାସଲ କରିଛ । କିନ୍ତୁ ମୋ ଆଖିରେ ସେ ପରିବର୍ତ୍ତନ କିଛିହେଲେ ଦୁର୍ବୋଧତା ସୃଷ୍ଟିକରିନ । କାରଣ ମୁଁ ନିଜକୁ ବୁଝିଛି—ଅନ୍ୟକୁ ବୁଝିବା ପାଇଁ ତାହା ହିଁ ହେଉଛି ଅସଲ ଚାବିକାଠି ।

ମୁଁ କଣ ନିଜକୁ ବୁଝିନି ? — ତମକୁ ବୁଝିପାରୁ ନି ତାହା-ହେଲେ କାହିଁକି ? — ଦେବପ୍ରିୟ ପ୍ରଶ୍ନକଲା ।

ଅଲକା ହସି ପକାଇଲା ।

କହିଲା, ନିଜକୁ ବୁଝିଛ ତ — ମତେ କାହିଁକି ବୁଝିପାରୁନ ? ମୋ ମନ କଅଣ ତମ ମନଠାରୁ ଅଲଗା ? ଏତେଦିନର ନିବିଡ଼ ଘନିଷ୍ଠତା ପରେ ବି ତମ ମନ ମୋ ମନର କଅଣ ମିଳନ ଘଟିନି ? କୁହ, ନୀରବ ରହୁଛ କାହିଁକି ?

ଦେବପ୍ରିୟ ସ୍ତମ୍ଭିତ ହୋଇଗଲା ।

ନିଜ ମନରେ ସୃଷ୍ଟି ହୋଇଥିବା ଜଟିଳ ସମସ୍ୟାର ସମାଧାନ ପାଇଁ ସେ ଅଲକାକୁ ପାଖକୁ ଡାକିଥିଲା । କିନ୍ତୁ ତାର ପ୍ରଶ୍ନ ଶୁଣି ତାର ମନେହେଲା, ସେ ସମସ୍ୟା ସବୁ ଜଟିଳରୁ ଜଟିଳତର ହେବାରେ ଲାଗିଛି ।

ସେ ପ୍ରକୃତିସ୍ଥ ହେବାକୁ ଚେଷ୍ଟାକଲା

କହିଲା, ସରକାରୀ ବୃତ୍ତି, ସରକାରୀ ଚାକିରୀ ଗ୍ରହଣ କରିବି ନାହିଁ ବୋଲି ମୁଁ ଶେଷ ସିଦ୍ଧାନ୍ତ କରି ନେଇଛି । କୃତ୍ରିମ ଭାବରେ ପୁଷ୍ଟିବାନ୍ ଖାଦ୍ୟ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରି ବିଜ୍ଞାନ-ଗବେଷଣାରେ ନିଜକୁ ନିୟୋଜିତ କରିବା ପାଇଁ ମୁଁ ଦୃଢ଼ସଂକଳ୍ପ । ମୋର ଏ ଅନିଶ୍ଚିତ, ଦୁର୍ଗମ ପଥର ସହଯାତ୍ରିଣୀ ହେବା ପାଇଁ ତମେ ଯେବେ ରାଜି, ମୁଁ ଖୁସିହେବି । ତା ନ ହେଲେ ମୁଁ ତମକୁ ଅନୁରୋଧ କରିବି— ତମେ ଅନ୍ୟତ୍ର ବିବାହ କରିଯାଅ ।

ଦେବପ୍ରିୟ ପାଟିରେ ହାତ ଦେଇଦେଲା ଅଲକା ।

କହିଲା, ସବୁ କୁହ, ସେ କଥା କୁହ ନାହିଁ । ବାପା-ମାଙ୍କ ଯେତେ ବାଧା ଆସନ୍ତୁ — ଚିରଦିନ ପାଇଁ ମୁଁ ପଛେ କୁମାରୀ ହୋଇ ରହିଯିବି, କିନ୍ତୁ···

ଦେବପ୍ରିୟ ଏକ ଗ୍ଲାସ୍ ଥଣ୍ଡାପାଣି ପିଇ ନିଜ ମନ
ଉତ୍ତେଜନାକୁ ଶୀତଳ କରିବା ପାଇଁ ବ୍ୟର୍ଥ ପ୍ରୟାସ କଲା !

ନୀଳାମ୍ବରବାବୁ ଗମ୍ଭୀର ଭାବରେ ପାଇପ୍‌ରୁ ଧୂଆଁ ଶୋଷ
କରୁଥିଲେ ।

ମାନମୟୀ ପଚାରିଲେ, କଅଣ କହିବ ବୋଲି କହୁଥିଲ
ପରା ! ମୋର ଅନ୍ୟ କାମ ଅଛି ଯେ ! କି କଥା ଟିକିଏ ଶୁଣେ !

ଧୂଆଁ ଛାଡ଼ି ଛାଡ଼ି ନୀଳାମ୍ବରବାବୁ କହିଲେ, ଅଳକ
ବିଷୟରେ ମୁଁ ଶେଷ ସିଦ୍ଧାନ୍ତ କରିସାରିଛି । ସୁଶାନ୍ତ ଉପଯୁକ୍ତ
ପାତ୍ର । ତମେ ତ ସେମାନଙ୍କର ମିଳାମିଶା ଲକ୍ଷ୍ୟ କରିଛ । ତମର
ମତାମତ କଅଣ ?

ବିରକ୍ତିରେ ଏକ ବିକୃତ ମୁଖଭଙ୍ଗୀ କରି ମାନମୟୀ
କହିଲେ, ବୟସ ବୃଦ୍ଧି ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ତମେ ଦୃଷ୍ଟିଶକ୍ତି ହରାଇଛ
ତା ସହ ଦୂରଦୃଷ୍ଟି ମଧ୍ୟ । ତମକୁ ମୁଁ କଅଣ ବୁଝାଇବି ?

ଚଷମାକୁ ଆଖି ଉପରେ ସ୍ଥିର କରିଦେଇ ନୀଳାମ୍ବରବାବୁ
ସ୍ତ୍ରୀଙ୍କ ମୁହଁକୁ ଭଲକରି ଚାହିଁଲେ । ଅନୁଶୀଳନ କରି ଦେଖିଲେ
ବୟସ ବୃଦ୍ଧି ସହିତ ସେ ପାରିବାରିକ ଜୀବନରେ ଏକ ଅପରିହାର୍ଯ୍ୟ
ପଦାର୍ଥରେ ପରିଣତ ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି, ଅଥଚ ତାରୁଣ୍ୟ ଜୀବନର
ସେପନ ଗୁଡ଼ିକରେ···!

ଚାହିଁଛ କଅଣ ? ଏସବୁ କଥା ସହି ଆଉ ଶୁଣେ ! ସେ
କଅଣ ଗ୍ରେଟ୍ ପିଲା ହୋଇଛି !—ମାନମୟୀ ବିରକ୍ତ କଣ୍ଠରେ
କହିଲେ ।

ନିର୍ବିକାର ଭାବରେ ନୀଳାମ୍ବର ବାବୁ ପୁଣି ପାଇପ୍‌ରେ ଧୂଆଁ ଟାଣିବାକୁ ଲାଗିଲେ ।

ଆଚ୍ଛା ମୁଁ ଗୋଟିଏ କଥା କହିବି ।—ମାନମୟୀ ଲୀଳାୟିତ ଭଙ୍ଗୀରେ କହିଲେ ।

କହ ? ନୀଳାମ୍ବରବାବୁଙ୍କ ଉତ୍ତର ସଂକ୍ଷିପ୍ତ ।

ଯଦି ଅଳିର ବିବାହ ଦେବପ୍ରିୟ ସହ ହୁଏ ? ତମେ ତ ତାକୁ ଦେଖିଛ—ଏମ୍. ଏସ୍‌ସି. ରେ ସ୍ୱର୍ଣ୍ଣପଦକ ପାଇଛି । ଖୁବ୍ ଭଲ ପିଲାଟିଏ ।—ମାନମୟୀ ବୁଝାଇବା ଭଙ୍ଗୀରେ କଥାଟିକୁ ଉପସ୍ଥାପିତ କଲେ ।

ନୀଳାମ୍ବରବାବୁଙ୍କ ହତାଶା ଚରମ ସୀମା ସ୍ପର୍ଶ କରିଥିଲା ।

ସେ ଉତ୍ତେଜିତ କଣ୍ଠରେ କହିଲେ, ସେ ବିପଦ ଏ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଯାଇନାହିଁ ତାହାହେଲେ ! ହୁଁ—ସେଥିପାଇଁ ସୁଶାନ୍ତ ତମ ମନକୁ ପାଉନାହିଁ, କିନ୍ତୁ କୃତିତ୍ୱକୁ ନେଇ ନାରୀ ସୁଖୀ ହୁଏ ନାହିଁ । ଆର୍ଥିକ ସ୍ୱଚ୍ଛଳତା ବିନା ପାରିବାରିକ ଜୀବନ ବ୍ୟର୍ଥ । ତମେ ତ ଅମ୍ବରକୁ ବିବାହ କଲ ନାହିଁ—ତମ ବାପାଙ୍କ ଦୃଢ଼ତା ତମକୁ ସେ ଦୁର୍ଯୋଗରୁ ରକ୍ଷା କରିଦେଲା; ତା ନ ହୋଇଥିଲେ ବୁଝିଥାଆନ୍ତ ଅମ୍ବରକୁ ବିବାହ କରିଥିବା ଝିଅଟି ଏ ବୟସରେ ବି ଶିକ୍ଷୟିତ୍ରୀ କାର୍ଯ୍ୟ କରି କି ଦୁଃଖରେ ଚଳୁଛି...।

ସ୍ୱାମୀଙ୍କ କଥା ଶୁଣି ମାନମୟୀଙ୍କ ମୁହଁ ଲଜ୍ଜା ଓ ଅପମାନରେ ଆରକ୍ତ ହୋଇ ଉଠିଲା । ଅମ୍ବର ପ୍ରସଙ୍ଗ ପ୍ରଥମ ଥର ପାଇଁ ସେ ଉଠାଉ ନାହାନ୍ତି । ପୂର୍ବରେ ନ ଚାହିଁଲେ ତାଙ୍କୁ ଆହତ କରିବା ପାଇଁ ସେ ସେହି ପୁରୁଣା ପ୍ରସଙ୍ଗ ନେଇ ପରିହାସ କରନ୍ତି ।

ସ୍ୱାମୀଙ୍କର ଏଭଳି ଅପ୍ରାସଙ୍ଗିକ କଥାର କିଛି ଉତ୍ତର ଦେଇ ହୁଏ ନା ।

ସେଥିପାଇଁ ଆଉ କିଛି ନ କହି ମାନମୟୀ ଉଠି ପଡ଼ିଲେ

ନୀଳାମ୍ବର ବାବୁ କହିଲେ, ସବୁ କଥା ଭବିତବ୍ୟ ସ୍ଥିର କର । ଝିଅର ବୟସ ଅପେକ୍ଷାକରି ବସି ରହିବ ନାହିଁ । ଆ ଅଳି ଯଦି ସୁଶାନ୍ତ ପ୍ରସଙ୍ଗରେ ଅମତ ହେଉଥାଏ, ତାକ ଅମତକୁ ବେଶି ଗୁରୁତ୍ୱ ଦିଅ ନାହିଁ…ଲେଡ଼ିଜ୍ ପ୍ରୋଟେଷ୍ଟ ମତ୍ !

ଅଳକା କଲେଜକୁ ଯାଇଛି ।

ଘର ଶୂନ୍ୟ ।

ମାନମୟୀ ବିଛଣାରେ ଶୋଇ ସବୁକଥା ପୁନର୍ବିଚାର କ ଦେଖିଲେ ।

ସ୍ୱାମୀ ହଠାତ ଅମ୍ବର କଥା ଉଠାଇଲେ କାହିଁକି ? ଅଧ୍ୟାପକ ଅମ୍ବର ତାଙ୍କୁ ସେ ଭଲପାଉଥିଲେ, ବିବାହ କରିବାକୁ ଜିଦ୍ ଧରିଥିଲେ—ସେ ସବୁ ପ୍ରାୟ ପଚିଶ ବର୍ଷ ତଳର କଥା—ଦେହରେ ତାଙ୍କର ସେତେବେଳେ ଥିଲା ଅଫୁରନ୍ତ ଯୌବନ…ମନରେ ଅଟଳ ଦୃଢ଼ତା; କିନ୍ତୁ ଡେପୁଟି କଲେକ୍ଟର ନୀଳାମ୍ବର ତାଙ୍କୁ ବିବାହ ନ କଲେ ବାପା ସତ୍ୟଭଙ୍ଗ ଅପରାଧରେ ଅପରାଧୀ ହେବେ, ଆତ୍ମହତ୍ୟା କରିବେ ବୋଲି ଧମକ ଦେବାରୁ ସେ ନିଜ ମତ ବଦଳାଇଥିଲେ ।

ତା ପରେ ସେ ଶୁଣିଥିଲେ ଜଣେ ସ୍କୁଲ ଶିକ୍ଷୟିତ୍ରୀଙ୍କୁ ବିବାହ କରିଛି ଅମ୍ବର । ଆଉ ଇଂରେଜ ସରକାରଙ୍କ ଦୟାରୁ ଡେପୁଟି କଲେକ୍ଟର ପଦରୁ ରାୟ ବାହାଦୁର ପଦକୁ ଉନ୍ନୀତ ହେଲେ ତାଙ୍କର ସ୍ୱାମୀ ।

ମାନମୟୀଙ୍କ ମନେଅଛି, ଯେଉଁଦିନ ରାୟ ବାହାଦୁର ଉପାଧି ପାଇ ସ୍ୱାମୀ ତାଙ୍କର ଘରକୁ ଫେରିଥିଲେ, ସେ ଦିନ ତାଙ୍କର ପ୍ରଥମ

ପ୍ରଶ୍ନ ଥିଲା, ଜଣେ କଲେଜ ଶିକ୍ଷକଙ୍କୁ ବିବାହ କରି ତମେ କି ଲାଭ ପାଇଥାଅନ୍ତ ? ଦେଖ, ଭାଗ୍ୟରେ ଥିଲା ବୋଲି ରାୟବାହାଦୁରଙ୍କ ମିସେସ୍ ହେଲ...

ସ୍ୱାମୀଙ୍କ କଥା ଶୁଣି କ୍ରୋଧରେ ତାଙ୍କର ମନ ଜଳି ପଡ଼ି ଯାଇଥିଲା ।

କିନ୍ତୁ ସେ କିଛି କହିପାରି ନ ଥିଲେ ।

ଆଜି କିନ୍ତୁ ଏ ବୟସରେ ସେ ପ୍ରସଙ୍ଗ ଶୁଣି ତାଙ୍କ ମନ ଜଳି ଉଠିଲା ।

ଅମୃତକୁ ସେଇ ଝିଅଟି ବିବାହ କରିଛି, ନିଜର ସଂସାର ଚଳାଇବା ପାଇଁ ତାକୁ ଆଜି ଏ ବୟସରେ ହୁଏ ତ ଶିକ୍ଷୟିତ୍ରୀ କାର୍ଯ୍ୟ କରିବାକୁ ହେଉଛି; କିନ୍ତୁ ଏହାର ଅର୍ଥ କଅଣ ସେ ସୁଖୀ ହୋଇ ନ ? ତା ହେଲେ ସ୍ୱାମୀର ଦାୟିତ୍ୱ ଲାଘବ କରିବା ପାଇଁ ଶ୍ରମ କରିବାକୁ ଶକ୍ତି ସେ ପାଉଛି କେଉଁଠୁ ?

ସଂସାରିକ ଜୀବନ ସାଧନାର ଫଳ ! ନାରୀର ଜୀବନ ସାଧନା ପାଇଁ ଉତ୍ସର୍ଗୀକୃତ । ବିଳାସବ୍ୟସନରେ ସେ ସୁଖ ପାଏ ନାହିଁ — ସ୍ୱାର୍ଥତ୍ୟାଗ, ଶ୍ରମସ୍ୱୀକାରରେ ମିଳେ ସେହି ଦୁର୍ଲଭ ଶାନ୍ତି । ସେ ସାଧନାମୟ ଜୀବନର ଅନୁଭୂତି ତାଙ୍କର ଅଛି । ଶାଶୁଘରେ ଭାଗ୍ୟବଳରେ ସେ ବଡ଼ଲୋକ ହୋଇଛନ୍ତି ସତ୍ୟ, ବାପଘରେ ସେ ଥିଲେ ଏକ ଶ୍ରମ-କୁଶଳା ମହିଳା । ପିତାଳୟର ସେହି ଶିକ୍ଷା ତାଙ୍କୁ ଜୀବନର ବହୁ ଦୁର୍ଯୋଗରେ ସାହସ ଦେଇଛି ।

କିନ୍ତୁ ଅଳକା ମଧ୍ୟରେ କଣ ସେ ସାଧନା-ସିଦ୍ଧ ଜୀବନର ପ୍ରେରଣା ପ୍ରବାହିତ ହେଉଛି ?

ମାନମୟୀଙ୍କ ମନରେ ସନ୍ଦେହ ହୁଏ ।

ଅଳକା କେବେ ଅଭାବ ଭିତରେ ବଢ଼ିନି । ଅସୁବିଧା କଅଣ ଜାଣି ନାହିଁ । ତେବେ ପ୍ରିୟ ଭଳି ଏକ ଦୁରନ୍ତ ଝିଅ ସହ ସେ ପାଦ ମିଳାଇ ଚାଲିପାରିବ ତ ?

ସନ୍ଦେହ ଓ ଆଶଙ୍କାରେ ତାଙ୍କର ମନ ଅସ୍ଥିର ହୋଇଉଠିଲା ।

ପ୍ରଦର୍ଶନୀରେ ବୁଲି ବୁଲି ହଠାତ୍ ସୁଶାନ୍ତ ସହ ଦେଖାହୋଇଗଲା ଅଳକାର । ସାଙ୍ଗରେ ଆରତି ମଧ ଥିଲା । ସୁଶାନ୍ତକୁ ଏଡ଼ାଇଯିବା ଚେଷ୍ଟା କରୁଥିଲା ଅଳକା । ପାରିଲା ନାହିଁ । ସୁଶାନ୍ତ ନିଜେ ଆଗେଇ ଆସିଲା । ଆପଣ ଆସିଛନ୍ତି କି ? ବାପା ?

ଇଚ୍ଛା ନ ଥିଲେ ବି ଅଳକା କହିଲା, ଏ ସବୁ ସୁଦୃଶ୍ୟ ଦୃଶ୍ୟ ଦେଖିବାକୁ ଆଜିକାଲି ବାପାଙ୍କୁ ଭଲ 'ଲାଗେ ନାହିଁ । ଜନଗହଳି ତାଙ୍କ ପାଖରେ ଅସହ୍ୟ । ସେଥିପାଇଁ ଏ ପ୍ରଦର୍ଶନୀ ପାଇଁ ତାଙ୍କର କିଛି ଆକର୍ଷଣ ନାହିଁ ।

ସୁଶାନ୍ତ ହସିଲା । ସତେ ସେପରି ନୀଳାମ୍ବର ବାବୁଙ୍କ ଏଭଳି ଭଲ ରୁଚି ପାଇଁ ତା ମନରେ ସମର୍ଥନ ଭରି ରହିଛି ।

ପ୍ରସଙ୍ଗ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରି ସେ କହିଲା, ମତେ କିନ୍ତୁ ବାପାଙ୍କ ସବୁ କଥା ଭଲ ଲାଗେ । ଜୀବନ ସମ୍ପର୍କରେ ତାଙ୍କର ବିଶ୍ଳେଷଣ ଭାରି ଚମତ୍କାର । ଅନେକ ଲୋକ ଅଛନ୍ତି, ବୟସ ବୃଦ୍ଧି ସହିତ ଚିନ୍ତାଧାରାରେ ସେମାନଙ୍କର କେମିତି ଏକ ସ୍ଥାଣୁତା ଦେଖାଯାଏ । ସେ କିନ୍ତୁ ସେ ଦୃଷ୍ଟିରୁ ଏକ ବ୍ୟତିକ୍ରମ ।

ଅଳକା ଇତସ୍ତତଃ ହେଲା ।

ପ୍ରଦର୍ଶନୀ ଜନଗହଳ ଭିତରେ କାହାଙ୍କ ରୁଚି-ଅରୁଚି ମର୍ଦ୍ଧରେ ଜଣେ ଅଳ୍ପ ପରିଚିତ ତରୁଣ ସହ ଠିଆହୋଇ ଆଲୋଚନା କରିବାକୁ ତାକୁ ବିଶେଷ ଭଲ ଲାଗୁ ନ ଥିଲା ।

ସେ କହିଲା, ଆପଣ ବୋଧହୁଏ ପ୍ରଦର୍ଶନୀ ବୁଲି ସାରିଲେଣି, ଆମେ କିନ୍ତୁ ବର୍ତ୍ତମାନ ଆସୁଛୁ । ଆପଣ ଯାଆନ୍ତୁ—ଆମେ ଟିକିଏ ବୁଲିବୁ ।

ସୁଶାନ୍ତ ଅଳକାର ଇଙ୍ଗିତଟା ବେଶ୍ ବୁଝିପାରିଲା । ସେ ତାକୁ ଛଡ଼ାଇଦେବାକୁ ଚାହେଁ । ଏତେ ଶୀଘ୍ର କିଅଣ ସେ ହାରିଯିବ ?

କେଜାଣି କାହିଁକି ଅଳକା ତାକୁ ଭଲଲାଗିଛି । ରୂପ-ଗୁଣ, ବଂଶ ଆଭିଜାତ୍ୟ—ସବୁ ଦୃଷ୍ଟିରୁ ଝିଅଟି ଅପୂର୍ବ । ହଠାତ୍ ଝିଅଟି ତାର ପ୍ରେମରେ ପଡ଼ିଯିବ ଏକଥା କେବେ ଆଶା କରି ନାହିଁ ସୁଶାନ୍ତ । ଅଳକାକୁ ପାଇବାକୁ ହେଲେ ତାକୁ ଉଦ୍ୟମ କରିବାକୁ ହେବ । ଆଧୁନିକା ଝିଅମାନଙ୍କୁ ପ୍ରେମରେ ପକାଇବା ପାଇଁ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଏକ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ପ୍ରଣାଳୀ ଅଛି । ସେ କଥା ଜାଣେ ସୁଶାନ୍ତ । ଇନ୍‌ସୁଏନ୍‌ସ କରିବାକୁ କହିଲେ ଲୋକେ ପ୍ରଥମେ ଅନିଚ୍ଛା ପ୍ରକାଶ କରନ୍ତି । ଇନ୍‌ସୁଏନ୍‌ସ କରିବା ପାଇଁ ଯେଉଁ ଏଜେଣ୍ଟ ଯାଏ, ତାକୁ ଏକ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ପ୍ରଣାଳୀରେ ସେଥିପାଇଁ କଥାବାର୍ତ୍ତା କରିବାକୁ ହୁଏ । ଆଉ ଥରେ ଜଣେ ଲୋକ ତିନି ବର୍ଷଟା ପ୍ରିମିୟମ୍ ଦେଇ ଦେଇ ଦେଲା ପରେ, ଏଜେଣ୍ଟଙ୍କୁ ଆଉ ବ୍ୟସ୍ତ ହେବାକୁ ପଡ଼େ ନାହିଁ । ପଲିସି ହୋଲ୍‌ଡ଼ର ତା ପରେ ଆପେ ଆପେ ବ୍ୟସ୍ତ ହୁଏ ପ୍ରିମିୟମ୍ ଟଙ୍କା ଦେବା ପାଇଁ ।

ଆଧୁନିକା ସୁଷ୍ଟେର୍ ଶିକ୍ଷିତା ଝିଅମାନେ ଠିକ୍ ସେଇ ଇନ୍‌ସୁଏନ୍‌ସ କରି ନ ଥିବା ବ୍ୟକ୍ତି ଭଳି । ଥରେ ଇନ୍‌ସୁଏନ୍‌ସ

କର୍ପୋରେସନ୍‌ର ଜୁନିଅର ଅଫିସର ସୁଶାନ୍ତ । ସେ ଜାଣେ, ପଲିସି ହୋଲ୍ଡରର ସେପରି କିସ୍ତିର ପ୍ରିମିୟମ୍ ଦେଇ ସାରିଲା ପରେ ପଲିସି ଲାପ୍‌ସ କରିବା ଉପରେ ପ୍ରିମିୟମ୍‌ଗୁଡ଼ାକ ଆପେ ଆପେ ଦେବାକୁ ବ୍ୟଗ୍ର ହୋଇଯାଆନ୍ତି । ଥରେ ଗୋଟିଏ ଝିଅର ପ୍ରେମରେ ପଡ଼ିଗଲେ ଲୋକଲଜ୍ଜା, ଲାଜ ଚରିତ୍ରର ପ୍ରବଳତା ହରାଇବା ଉପରେ ସେ ପ୍ରେମକୁ ଦୀର୍ଘଜୀବୀ କରିବାକୁ ନିଜେ ନିଜେ ବ୍ୟାକୁଳ ହୋଇ ଉଠନ୍ତି ।

ପ୍ରିମିୟମ୍ ନ ଦେଇ ପାରିବା ଯୋଗୁଁ କିଛି ପଲିସି ଯେ ଅକାମୀ ନ ହୁଏ, ପ୍ରେମରେ ପଡ଼ି ମଧ୍ୟ କିଛି ଝିଅ ଯେ ସାମାଜିକ ପରିସ୍ଥିତିକୁ ଭୟ ନ କରି ମୁହଁ ଫେରାଇ ଅନ୍ୟ ବାଟରେ ଚାଲି ନ ଯାଆନ୍ତି, ସେ କଥା ନୁହେଁ; କିନ୍ତୁ ସେ ସବୁ ଲାପ୍‌ସ କରୁଥିବା ପଲିସି ମୁହଁ ଫେରାଇ ଚାଲିଯାଉଥିବା ଝିଅଙ୍କ ସଂଖ୍ୟା ଖୁବ୍ ବେଶି ନୁହେଁ ।

ଲାଇଫ୍ ଇନ୍‌ସ୍ୟୁରାନ୍‌ସ କମ୍ପାନୀର ଜୁନିୟର ଅଫିସର ସୁଶାନ୍ତ । ଲାପ୍‌ସ କରୁଥିବା ପଲିସିର ସଂଖ୍ୟା ତା ହାତ ଅଙ୍ଗୁଠିରେ ସେ ଗଣିପାରେ ।

ନମସ୍କାର କରି ଅଳକା ଚାଲିଯିବାକୁ ବସିଥିଲା । ସୁଶାନ୍ତ ହଠାତ୍ ପଚାରିଲା, ଆପଣ କେଉଁ ଗାଡ଼ିରେ ଆସିଛନ୍ତି ?

ନା—ଗାଡ଼ିଟା ଖରାପ ହୋଇଯାଇଛି । ରିକ୍ସାରେ ଆସିଲି । —ଅଳକା ବିରକ୍ତ ହୋଇ କୈଫିୟତ ଦେଲା ।

ସୁଶାନ୍ତ କହିଲା, ମୋ ଗାଡ଼ିଟା ରହିଛି । ଡ୍ରାଇଭର ଅଛି । ଆପଣମାନେ ବୁଲି ଦେଖିସାରିଲା ପରେ ଆପଣମାନଙ୍କୁ ଛାଡ଼ି ଦେଇ ଫେରିଯିବ ।

କଥା କହୁସାରି ଅଳକା ମୁହଁର ଭାବାନ୍ତର ଲକ୍ଷ୍ୟ କଲା ସୁଶାନ୍ତ । ଆଧୁନିକା ଶିକ୍ଷିତା ଝିଅମାନଙ୍କର ସିନେମାଦେଖିବା ଭଳି

ାଡ଼ରେ ବୁଲିବା ପ୍ରତି ଯେ ଅପ୍ରତିହତ ଆକର୍ଷଣ ରହିଛି, ସେ
ଥା ସେ ଜାଣେ ।

ଅଳକା ଦାନ୍ତ ଚିପି ଚିପି ହସିଲା ।

କହିଲା, ଆପଣ ଯିବେ କେଉଁଥିରେ ?

ମୁଁ ଏଇ ରିକ୍ସାରେ ବାହାରିଲି । ଆପଣମାନେ ଫେରୁ ଫେରୁ ରାତି ହୋଇଯିବ । ରିକ୍ସାରେ ଯିବା ଅସୁବିଧା । ବ୍ୟସ୍ତ ହବାର କିଛି ନାହିଁ—ବୁଲି ବୁଲି ପ୍ରଦର୍ଶନୀ ଦେଖନ୍ତୁ । ଡ୍ରାଇଭର ଆପଣଙ୍କ ଘର ଦେଖିଛି ଯେ···

ସୁଶାନ୍ତ ହୁଏତ ଆଶା କରୁଥିଲା, ରିକ୍ସାରେ ଯିବାକୁ ି କଲ୍ପ ଅଳକା କହିବ, ଅପେକ୍ଷା କରନ୍ତୁ, ସାଙ୍ଗ ହୋଇଯିବା । ଏଭଳି ଅନୁରୋଧ କରିଥିଲେ ସେ କେବେ ମନା କରି ନ ଥାନ୍ତା । ଏକୁଟିଆ ବସାରେ ଚାରି କରୁ ଏପରି ଦାମ ନାହିଁ ଯେ ଟିକିଏ ବିଳମ୍ବ ହୋଇଗଲେ କିଛି ପ୍ରଳୟ ଘଟିଯିବ ।

କିନ୍ତୁ ଅଳକାଠାରୁ ସେପରି କିଛି ଅନୁରୋଧ ଆସିଲା ନାହିଁ । ବାଧ୍ୟହୋଇ ଗୋଟିଏ ରିକ୍ସା ଡାକି ଉଠିପଡ଼ିଲା ସୁଶାନ୍ତ ।

ସୁଶାନ୍ତର କାର୍‌ରେ ଫେରିବାବେଳେ ଆରତି ପଚାରିଲା, ଏ ଭଦ୍ରଲୋକ କିଏ କି ଅଳି ? ଏକବାରେ ସ୍ୱାର୍ଥତ୍ୟାଗ କରି ରିକ୍ସାରେ ବୁଲିଗଲେ···?

ଅଳକା କହିଲା, ବାପାଙ୍କର ଜଣେ ଭକ୍ତ, ସ୍ତାବକ । ନ୍ସୁରନସ୍ କର୍ପୋରେସନର ଜୁନିଅର ଅଫିସର···ଆଇ· ଏ· ଏସ୍· ଦେଉଛନ୍ତି ।

ଆରତି ହସି ପକାଇଲା ।

ଅଳକା ପଚାରିଲା ହସିଲୁ ଯେ···!

ହସ ବନ୍ଦ ନ କରି ଆରମ୍ଭ କହିଲା, ମୁଁ ଯାଉ
ବାପାଙ୍କର ନୁହେଁ; ତୋର କେନ୍ଦ୍ର ଭକ୍ତ କିମ୍ବା ସ୍ତାବକ ହେ
ବୋଲି ! କଲ୍ଲ ଇନ୍‌ସୁରାନ୍‌ସ କର୍ପୋରେସନ୍ ଜୁନିଅର ଅଫି
ବୋଲି ଶୁଣି ଯାଉଛି...

କଅଣ ଯାଉଛି ନ କହିଲେ ତ ଅଳକା ବୁଝିପାରନ୍ତା ।

ସେ କିନ୍ତୁ ଯାଉଥିଲା ଭିନ୍ନ କଥା ।

ବାରମ୍ବାର ଅନୁରୋଧ କଲେ ବି ପ୍ରଦର୍ଶନୀ ଦେଖିବା
ଆସିଲା ନାହିଁ ଦେବପ୍ରିୟ । ଅଥଚ ଅଳ୍ପ ପରିଚିତ ଜଣେ ଅନାତ୍ମୀ
ଲୋକ ତା ପାଇଁ ସହାନୁଭୂତି ଦେଖାଇ ଗାଡ଼ି ଛାଡ଼ି ଟେ
ରିକ୍ସାରେ ବୁଲିଗଲା !

ମନେ ମନେ ହସିଲା ଅଳକା ।

ଏଭଳି ଉଦାରତା ମଧ୍ୟରେ ସୁଶାନ୍ତର ସହାନୁଭୂତି ଅପେ
ନିଜର ଦେଖେଇହେବାର ପ୍ରବୃତ୍ତିଟା ବୋଧହୁଏ ବେଶି ପ୍ରଖର
ତାର ଯେ ଏକ ନୂଆ ଫିଅଟ୍ ଗାଡ଼ି ଅଛି, ସେ କଥା ତା ଆଗେ
ବିଜ୍ଞାପିତ କରିବା ପାଇଁ ହୁଏତ ସୁଶାନ୍ତର ଏ ସ୍ୱାର୍ଥତ୍ୟାଗ ।

ଆରତର ହସ ସେତେବେଳକୁ ମ୍ଳାନ ପଡ଼ି ଯାଇଥିଲା ।

ପାରମ୍ଭିକ କାର୍ଯ୍ୟ ଶେଷ ହୋଇଛି ।

ଦେବପ୍ରିୟ ଅନୁଭବ କରୁଛି ତାର ଗବେଷଣାଗାର
ସରକାରୀ ସାହାଯ୍ୟ ଗ୍ରହଣ ନ କରି ମଧ୍ୟ ଏଥିପାଇଁ ଆବଶ୍ୟକୀ
ଅର୍ଥସଂଗ୍ରହ କରିପାରିଛି । ଜାପାନର ଏକ ବୈଜ୍ଞାନିକ ପ୍ରତିଷ୍ଠା
ଏଥିପାଇଁ ସାହାଯ୍ୟ କରିଛନ୍ତି ତାଙ୍କୁ । ତାର ଗବେଷଣାକୁ ଉପଯୁ

ାର୍ଗରେ ନିୟନ୍ତ୍ରଣ କରିବାକୁ ଦେଶବିଦେଶର କେତେକ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ବୈଜ୍ଞାନିକ ସ୍ୱେଚ୍ଛାକୃତ ଭାବରେ ସମ୍ମତି ଜଣାଇଛନ୍ତି ।

କଲିକତା, ବମ୍ବେ, ବାଙ୍ଗାଲୋର୍‌ର କେତେକ ଗବେଷଣା ପ୍ରତିଷ୍ଠାନ ମଧ୍ୟ ଆଶାତୀତ ଭାବେ ସାହାଯ୍ୟ କରିଛନ୍ତି ।

ଦେବପ୍ରିୟ ମନରେ ଜାଗ୍ରତ ହୋଇଛି ଆତ୍ମବିଶ୍ୱାସ । ସ୍ୱାଧୀନ ଭାବରେ ସାଧନା କଲେ ଆର୍ଥିକ ଅସୁବିଧା ଯେ ତାର ପ୍ରତିବନ୍ଧକ ହେବ ନାହିଁ, ଏ ପ୍ରତ୍ୟୟ ସେ ନିଜ ଭିତରେ ସୃଷ୍ଟି କରି ପାରିଛି । ଏ କାମ ଏକାକୀ କରିବା ଦୁଃସାଧ୍ୟ । ପ୍ରାଣୀଜଗତ, ଉଦ୍ଭିଦ ଜଗତ, ପୁଣି ରସାୟନ ବିଜ୍ଞାନର ବିଭିନ୍ନ ବିଭାଗକୁ ସମନ୍ୱିତ କରି ତାକୁ ସିଦ୍ଧାନ୍ତରେ ପହଞ୍ଚିବାକୁ ହେବ । ସେହି ସିଦ୍ଧାନ୍ତର ଧାରା ଅନୁସାରେ ତାକୁ ନିୟନ୍ତ୍ରଣ କରିବାକୁ ହେବ ତାର ଗବେଷଣା । ଏକାକୀ ତାକୁ ସତେ ଯେପରି କରିବାକୁ ହେବ ଅସାଧ୍ୟ ସାଧନ !

କିନ୍ତୁ ସାଧନାର ପଥ ସବୁଦିନେ ଦୁର୍ଗମ, ଦୁଃସାଧ୍ୟ । ସେ କଥା ତାକୁ ଅଜଣା ନ ଥିଲା ।

ସେଦିନ ଗୋଟିଏ କୃଷିଫାର୍ମରୁ ଉଦ୍ଭିଦ ଅନୁଶୀଳନ କାର୍ଯ୍ୟ ଶେଷକରି ଗବେଷଣାଳୟକୁ ଫେରି ଦେବପ୍ରିୟ ଦେଖିଲା ଗବେଷଣାଳୟ ଭିତରେ ଅଳକା ଆଉ ଆରତି ।

ଅଳକା ତା ଟେବୁଲ ଉପରେ ଥୁଆ ହୋଇଥିବା ଫୁଲଦାନରେ ଫୁଲ ସଜାଉଛି ଆଉ ଆରତି ବୁଲି ବୁଲି ଦେଖୁଛି ଗବେଷଣାଳୟର ବିଭିନ୍ନ ବିଭାଗ, ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ଉପାଦାନ । ଅଳକାର ପୁଷ୍ପ-ପ୍ରେମରେ ବିସ୍ମିତ ହେଲା ନାହିଁ ଦେବପ୍ରିୟ କିନ୍ତୁ ଆରତିର ଗବେଷଣା-ପ୍ରୀତି ତାକୁ ଅନେକ ପରିମାଣରେ ଚକିତ କରିଦେଲା ।

ଆଜି ସେଇଦିନ ହିଁ ସେ ଜାଣିଲା ଆଉରି ବିଜ୍ଞାନ ସ୍ତ୍ରୀ... ଗବେଷଣା ପ୍ରତି ତାର ମଧ୍ୟ ରହିଛି ଅକଳନ ଆକର୍ଷଣ ।

ଅଳକା ପ୍ରସ୍ତାବ କଲା, ଆଉରିର ଝୁଙ୍କ୍, ସେ ତମକୁ ଗବେଷଣା କାର୍ଯ୍ୟରେ ସାହାଯ୍ୟ କରିବ...ମୁଁ ବି ନିଶ୍ଚିନ୍ତ ହେବି ଯେ ତମ ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟ ଉପରେ ଦୃଷ୍ଟି ରଖିବାକୁ ମୋର ଅନ୍ତତଃ ଜଣେ ଅନ୍ତୀସ୍ଥା ବାନ୍ଧବୀ ରହିଲା ।

ପ୍ରସ୍ତାବଟା ଶୁଣି ସେଦିନ ଅନେକ ପରିମାଣରେ ଆଶ୍ୱସ୍ତ ହୋଇଗଲା ଦେବପ୍ରିୟ । ଦଠାଉ୍ ଟଙ୍କା ଦେଇ ଜଣେ ସହକାରୀ ରଖିବା ତା ପକ୍ଷରେ ଥିଲା ଅସମ୍ଭବ । ଆଉରି ଭଳି ଜଣେ ଅଭିଜ୍ଞ ସ୍ତ୍ରୀଙ୍କୁ ସହକାରୀ ଭାବରେ ପାଇ ସେ ଅଶୁସ୍ତି ତାର ଅନେକ ପରିମାଣରେ ଊଣା ହୋଇଯାଇଥିଲା ।

କିନ୍ତୁ ଆଉରି ସେ କି ଝିଅ !

ଅବସର ସମୟରେ ଯେତିକି ସମୟ ସେ ଆସେ ସାହାଯ୍ୟ କରିବାକୁ, ତାଠୁଁ ବେଶି ସମୟ ସେ ତାକୁ ବ୍ୟସ୍ତ କରେ ଅଳକା ପାଇଁ ।

ଅଳକା ପ୍ରତି କମନ୍ତ୍ର ସେ ଦିନକୁ ଦିନ ଅବହେଳା କରୁଛ, ତାର ମନର ଅବସ୍ଥା ବୁଝିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରୁନ, ବିବାହ ପାଇଁ ନିଜକୁ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରୁ ନାହଁ—ଇତ୍ୟାଦି ଇତ୍ୟାଦି ଅନେକ ସମ୍ପର୍କହୀନ ଅଦ୍ଭୁତ ପ୍ରଶ୍ନରେ ସେ ତାକୁ ବ୍ୟସ୍ତ କରି ପକାଏ ।

ଅତଏବ କଥା ଶୁଣି ଦେବପ୍ରିୟର ମନେହୁଏ, ତାର ଗବେଷଣାଗାର ଭିତରେ ଅଳକା ଯେପରି ଆଉରି ମଧ୍ୟ ଦେଇ ସର୍ବଦା ନିଜର ଉପସ୍ଥିତି ବଜାୟ ରଖିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରୁଛି !

ତାର ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟର ଯତ୍ନ ନେବାକୁ ନୁହେଁ, ନିଜର ସ୍ୱାର୍ଥର ସଂରକ୍ଷଣ ପାଇଁ ଆରତିକୁ ସେ ଏଠାରେ ଗୁଡ଼ିଯାଇଛି !

ଅନେକ ସମୟରେ ଏଥିପାଇଁ ଆରତି ଉପରେ ବିରକ୍ତ ହୁଏ ମନେ ମନେ ଦେବପ୍ରିୟ । ଅପ୍ରାସଙ୍ଗିକ ଆଲୋଚନା ନ କରିବାକୁ ଧମକ ଦିଏ । ଭାବେ, ଆରତିକୁ କହିଦେବ — ତମେ ଯାଅ — ଓଡ଼ିଶାର ଝିଅମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଆଉ କିଛି ହେଉ କି ନ ହେଉ, ବିଜ୍ଞାନ ଗବେଷଣା ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ ।

କିନ୍ତୁ ଯେତିକି ସମୟ ତାକୁ ସାହାଯ୍ୟ କରେ ଆରତି, ସେଥିମଧ୍ୟରେ ତାର କର୍ତ୍ତବ୍ୟନିଷ୍ଠା, ବୁଦ୍ଧିମତ୍ତା, ବିଚକ୍ଷଣ ବିଶ୍ଳେଷଣ ଶକ୍ତି ଦେଖି ସେ ବିସ୍ମିତ ହୁଏ । ତାର ସହକାରୀ ଅନ୍ୟ ଗବେଷକମାନେ ମଧ୍ୟ ଉଚ୍ଚ କଣ୍ଠରେ ଆରତିକୁ ପ୍ରଶଂସା କରନ୍ତି । ସେଥିପାଇଁ ସାହାଯ୍ୟ କରିବାକୁ ନ ଆସିବା ପାଇଁ ସେ କଲ୍ପନା କରି ମଧ୍ୟ କହିପାରେ ନାହିଁ ।

ସେ ଲକ୍ଷ୍ୟ କରେ, ମାସ କେତୋଟି ତଳେ ଯେଉଁ ଝିଅଟି ତା ମୁହଁକୁ ଦୃଷ୍ଟି ତୋଳି ଚାହିଁପାରୁ ନ ଥିଲା, କଥା କହିବା ବେଳେ କଣ୍ଠ ଥରୁଥିଲା, ସେ ଏଥିଭିତରେ ବେଶ୍ ପ୍ରଗଳ୍ଭ ହୋଇ ଉଠିଛି । ରିପୋର୍ଟ ପ୍ରସ୍ତୁତ କଲାବେଳେ କିଛି ଯଦି ଭୁଲ୍ କରିଥାଏ ଦେବପ୍ରିୟ, ତେବେ ସେ ଆଖିଡୋଳା ଦୁଇଟା ଶାସନ କରିବା ଭଙ୍ଗୀରେ ସମ୍ପ୍ରସାରିତ କରି କହେ, ଗବେଷଣା ଯଦି ଠିକ୍ ଏଇ ଭୁଲ୍ ଦୃଷ୍ଟିକୋଣ ନେଇ ଗତି କରେ, ଖାଦ୍ୟ ବଦଳରେ କୃତ୍ରିମ ଅଖାଦ୍ୟ ହିଁ ଶେଷରେ ତିଆରି ହେବ…

ଦେବପ୍ରିୟ ନିଜର ତ୍ରୁଟିପାଇଁ ଯେତିକି ଲଜ୍ଜିତ ହୁଏ, ତା ଠାରୁ ବେଶି ବିସ୍ମିତ ହୁଏ ଆରତିର ନିଃସଙ୍କୋଚ ସ୍ପଷ୍ଟବାଦିତା ଲକ୍ଷ୍ୟକରି ।

ଆରତି ସେଦିନ ଆସି ଲକ୍ଷ୍ୟ କଲା, ଦେବପ୍ରିୟ ଚିନ୍ତିତ ଭାବରେ ବସି ରହିଛନ୍ତି । ଗବେଷଣା ସମ୍ପର୍କୀୟ ଯେଉଁ ରିପୋର୍ଟ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରସିବାର କଥା, ତାହା ଅସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇ ପଡ଼ିରହିଛି । ଏଭଳି ଅନ୍ୟମନସ୍କତା କେବେହେଲେ ସେ ଦେବପ୍ରିୟଠାରେ ଲକ୍ଷ୍ୟ କରିନାହିଁ । ଆଜ ହଠାତ୍... !

ଆରତିକୁ . ଦେଖି ନିଜର ଅନ୍ୟମନସ୍କଭାବ ଗୋପନ କରିବାକୁ ଚେଷ୍ଟାକଲା ଦେବପ୍ରିୟ । କହିଲା, ତମେ ଆଜିଠାରୁ ସାତ ଆଠ ଦିନ ନ ଆସିଲେ ବି ଚଳିବ । କଲେଜ ପରୀକ୍ଷା ତମର ଆସନ୍ନ । ମନଦେଇ ପରୀକ୍ଷା ପାଇଁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହୁଅ । ତମେ ଯେ ପରୀକ୍ଷାରେ ନିଶ୍ଚୟ ଭଲ କରିବ, ସେ ବିଷୟରେ ମୁଁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ନିଃସନ୍ଦେହ ।

ଆରତିର ମନେ ହେଲା, ଜଣେ ମହାତ୍ମାଙ୍କ ଭଳି କଥା କହୁଛନ୍ତି ଦେବପ୍ରିୟ । ମଙ୍ଗଳକାମନା, ଶୁଭେଚ୍ଛାର ସ୍ୱରଲିପିରେ ଜଣେ ଆଶୀର୍ବାଦକ ଭଳି ଶୁଣିଯାଉଛି ତାର କଣ୍ଠସ୍ୱର । ମନେ ମନେ ହସିଲା ଆରତି ।

କହିଲା, ଆପଣଙ୍କ ମୁହଁ ଶୁଖିଲା ଦିଶୁଛି ଯେ ! କଅଣ ଘଟଣା ?

ଆରତି ପାଖରେ ଧରାପଡ଼ି ଯାଇ ଅପ୍ରତିଭ ହେଲା ଦେବପ୍ରିୟ । ଝିଅମାନଙ୍କ ପାଇଁ ସମ୍ଭବତଃ ପୁଅମାନଙ୍କ ମୁହଁ ହିଁ ହେଉଛି ଜାତକ । ମୁହଁର ଜାତକ ଦେଖି ଜ୍ୟୋତିଷଙ୍କ ଭଳି ସେମାନେ ମନର କଥା ଜାଣିପାରନ୍ତି ।

ସକରୁଣ କଣ୍ଠରେ ସେ କହିଲା, ତମେ ଠିକ୍ ଅନୁମାନ କରିଛ ଆରତି । ହଠାତ୍ କିଛି ଟଙ୍କାର ଆବଶ୍ୟକତା ପଡ଼ିଛି । ଗୋଟିଏ ଆମେରିକାନ୍ ବିଜ୍ଞାନ ପତ୍ରିକାରେ ମୋର ଗବେଷଣା ସମ୍ପର୍କରେ ଗୋଟିଏ ପ୍ରବନ୍ଧ ପ୍ରକାଶ ପାଇବାର କଥା । ସେଥିପାଇଁ କିଛି ଟଙ୍କା ଦରକାର ।

ପତ୍ରିକାରେ ଲେଖା ଛପିବା ପାଇଁ ଲେଖକ ଟଙ୍କା ଦେବ ! କଥାଟା ମୁଁ କିଛି ବୁଝିପାରୁ ନାହିଁ । —ଆରତି ବିସ୍ମୟରେ ପଚାରିଲା ।

ଦେବପ୍ରିୟ ଉତ୍ତର ଦେଲା, ଏ ସାଧାରଣ ପତ୍ରିକା ନୁହେଁ— ବିଜ୍ଞାନ ଗବେଷଣା ସମ୍ପର୍କୀୟ ବିଶିଷ୍ଟ ପତ୍ରିକା । କେବଳ ଗବେଷଣାମୂଳକ ପ୍ରବନ୍ଧ ହିଁ ଏଥିରେ ପ୍ରକାଶ ପାଏ । ପତ୍ରିକା ସମ୍ପାଦନା ମଣ୍ଡଳୀ ଲେଖା ମନୋନୟନ କଲାପରେ ତାର ସମସ୍ତ ମୁଦ୍ରଣ ବ୍ୟୟ ଗବେଷକଙ୍କୁ ଦେବାକୁ ହୁଏ ; ପୃଥିବୀରେ ବିଶିଷ୍ଟ ବୈଜ୍ଞାନିକମାନଙ୍କ ଦୃଷ୍ଟି ଆକର୍ଷଣ ପାଇଁ ଏହା ହିଁ ଉପଯୁକ୍ତ ମାଧ୍ୟମ । ଏହାରି ଉପରେ ନିର୍ଭର କରୁଛି ମୋ ଗବେଷଣାଗାରର ଭବିଷ୍ୟତ, ଯଦି ମୋର ଗବେଷଣା ତଥ୍ୟ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ ଦୃଷ୍ଟି ଆକର୍ଷଣ କରି ପାରେ—ଆର୍ଥିକ ସାହାଯ୍ୟ ମିଳେ ଅଭାବ ହେବନାହିଁ । ଦେଶ-ବିଦେଶରେ ବହୁ ବୈଜ୍ଞାନିକ, ଗବେଷଣା ସଂସ୍ଥା ଆର୍ଥିକ ସାହାଯ୍ୟ ଦେବାକୁ ହୁଏତ ଆଗଭର ହେବେ । କିନ୍ତୁ ଧାରାବାହିକ ଭାବେ ଏପରି ଲେଖା ପ୍ରକାଶ କରିବାକୁ ହେଲେ ବର୍ତ୍ତମାନ କିଛି ଅର୍ଥ ଦରକାର—ତା ନ ହେଲେ ମୋ ଗବେଷଣାର ତଥ୍ୟ ବାହାରର ଲୋକଙ୍କୁ ଯିବ କିପରି ?

ଦେବପ୍ରିୟର କଥା ଶୁଣି ସ୍ତମ୍ଭିତ ହେଲା ଆରତି ।

ଦେବପ୍ରିୟ ମନର ନୈରାଶ୍ୟ, ଦୁଃଖ ତା ମନକୁ ମଧ୍ୟ ସଂକ୍ରମିତ ହୋଇଥିଲା । ଏ ବିପଦରେ ସେ କଅଣ କରି ପାରିବ ? କରେ

ଆର୍ଥିକ ସମ୍ବଳ ଆଦୌ ସ୍ୱଚ୍ଛଳ ନୁହେଁ । ସେଥିରେ ନିଜେ ଚଳିବା କଷ୍ଟ—ଅନ୍ୟକୁ ସାହାଯ୍ୟ କରିବା କଥା ସେଥିରେ ଚିନ୍ତା କରିବା ଅବାନ୍ତର । ଆଜି ଗବେଷଣା ତଥ୍ୟ ସବୁ ବାହାରର ଆଲୋକକୁ ନ ଯାଏ, ଗବେଷଣା କରି କି ଲାଭ ଅବା ପାଇବ ଦେବପ୍ରିୟ !

ଅଳକାକୁ ଏଥିପାଇଁ କହିବ କି ?

ଇଚ୍ଛା କଲେ ସେ ଦେବପ୍ରିୟକୁ ଏ ଦିଗରେ ପ୍ରକୃତରେ ସାହାଯ୍ୟ କରିପାରେ । ଏଭଳି ସାହାଯ୍ୟ ସେ କରିବା ଉଚିତ—ଏହା ତାର ପବିତ୍ର କର୍ତ୍ତବ୍ୟ । ଟଙ୍କାର ମଧ୍ୟ ଅଭାବ ନାହିଁ ଅଳକାର ।

କିନ୍ତୁ ଅଳକାକୁ କିପରି ଟଙ୍କା ପାଇଁ ଅନୁରୋଧ କରିବ ଦେବପ୍ରିୟ ?

ଗବେଷଣାଗାର କାନ୍ଥରେ ଥିବା କାନ୍ଥଘଣ୍ଟା ଟିକ୍ ଟିକ୍ ଶବ୍ଦ କରି ଆଗେଇ ଚାଲିଛି । ଶୂନ୍ୟଦୃଷ୍ଟିରେ ବାହାରକୁ ଚାହିଁ ରହିଛି ଦେବପ୍ରିୟ ।

ଏଥିପାଇଁ ଅଳକାକୁ କହିବ କି ?...ଦ୍ୱିଧାଜଡ଼ିତ କଣ୍ଠରେ ପ୍ରଶ୍ନ କଲା ଅରୁଣ ।

ତାର ପ୍ରଶ୍ନ ଶୁଣି ଚମକି ଉଠିଲା ଦେବପ୍ରିୟ ।

ସନ୍ଧ୍ୟା ହୋଇ ଆସିଲାଣି । ଅରୁଣର ଫେରିବା ବେଳ ହୋଇଗଲାଣି । ଅଥଚ ସେ ଯାଇ ନ—ପ୍ରଶ୍ନ କରୁଛି, ଟଙ୍କା ପାଇଁ ଅଳକାକୁ କହିବ କି ନାହିଁ !

ହସି ପକାଇଲା ଦେବପ୍ରିୟ ।

କହିଲା, ଏଥିପାଇଁ ଟଙ୍କା ଆଣିବ କେଉଁଠୁ ଅଳକା ? ବାପାଙ୍କ ପାଖୁ ! କିପରିପାଇଁ ସେ ମତେ ଟଙ୍କା ଦେବେ ? ଏ ପ୍ରସଙ୍ଗ ଆଉ ଉଠାଅ ନାହିଁ । ମତେ ହୃଦୟ ଦେଇ ଅଳକା ନିଃସ୍ୱ ହୋଇଯାଇଛି

ବୋଲି ମନେ ଅନେକ ଥର କହନ୍ତି—ଟଙ୍କା ଦେଇ ସର୍ବାଦର ଦେବାକୁ ମୁଁ ତାକୁ କହିପାରିବ ନାହିଁ ।

ଆରତି ବିସ୍ମିତ ନ ହୋଇ ବିରକ୍ତ ହେଲା । କିନ୍ତୁ ସେ ବିରକ୍ତିକୁ ଲୁଚିପିରଖିଲା ମନ ଭିତରେ । ଦେବପ୍ରିୟ କେବେ-ହେଲେ ବୁଝିବାକୁ ଚେଷ୍ଟାକରି ନାହିଁ ଅଳକାକୁ । ତା ପ୍ରତି ଅଳକା ମନରେ ଅନୁରକ୍ତି, ଆନୁଗତ୍ୟର ଯେଉଁ ଧାରାସ୍ରୋତ ଅବିଶ୍ରାନ୍ତ ଗତିରେ ପ୍ରବାହିତ ହେଉଛି, ସେ କଥା କେବେହେଲେ ସେ ଲକ୍ଷ୍ୟ କରି ମଧ୍ୟ ଦେଖି ନାହିଁ ।

ଏଭଳି ଏକ ପୁରୁଷ ପାଇଁ ଅଳକା ମନରେ ଭଲପାଇବାର ଦେବକଳ ପାଖୁଡ଼ାମେଲି ଫୁଟିଲା କପରି ? ପ୍ରେମର ଦେବତା କଅଣ ସବୁଦିନେ ସବୁକାଳେ ବଧିର, ମୂକ, ଅନ୍ଧ !

ଦେବପ୍ରିୟଙ୍କୁ ତିର୍ଯ୍ୟକ ଦୃଷ୍ଟିରେ ଚାହିଁ ସେ କହିଲା, ଅଳକାର ଚେହେରା ଆପଣ ଦେଖିଛନ୍ତି; ତାର ମନକୁ କେବେ ବୁଝି ନାହାନ୍ତି । ସେଥିପାଇଁ ଆପଣଙ୍କ ମନରେ ଏସବୁ ପ୍ରଶ୍ନ ଉଠୁନି । ଦେହ ଦେଖି ମଣିଷକୁ ଚିହ୍ନାଯାଏ, ହୃଦୟକୁ ଦେଖିଲେ ହିଁ କେବଳ ତାକୁ ବୁଝି ହୁଏ ।

ଦେବପ୍ରିୟ ଅନେକ ସମୟ ଧରି ନିର୍ବାକ ହୋଇ ବସି ରହିଲା ।

ତା ପରେ ରୋଗାକ୍ରାନ୍ତ ମଣିଷଟି ଭଳି ଦୁର୍ବଳ କଣ୍ଠରେ କହିଲା, ହୃଦୟ କଥା କହିଲେ ମୁଁ ବୁଝେଁ ହୃତ୍ପିଣ୍ଡ । ମଣିଷ ଦେହରେ ହାତ, ଗୋଡ଼, ନାକ, ଦାନ୍ତ ଭଳି ଗୋଟିଏ ଯେ ହୃତ୍ପିଣ୍ଡ ଅଛି, ସେଇକଥା ମୁଁ ଜାଣେ । ହୃଦୟ ବୋଲି ଏକ କାଳ୍ପନିକ ବସ୍ତୁ ମଣିଷ ହୃଦୟରେ ଅବସ୍ଥାନ କରୁଛି କି ନାହିଁ, ତାହା ଏକ ତର୍କ-ସାପେକ୍ଷ କଥା । ଯେଉଁ ବସ୍ତୁର ଅବସ୍ଥିତି ସମ୍ପର୍କରେ ମୁଁ ସନ୍ଦିହାନ, ସେ ବିଷୟରେ ଅଯଥା ଭାବି ଲାଭ କଅଣ ?

ଅଂଶୁ ଏଥର ଶାନ୍ତମତେ ବିରକ୍ତ ହୋଇଗଲା ।

କହିଲା, ଆପଣ କଅଣ ଭାବୁଛନ୍ତି ନାରୀ କେବଳ ହାତ, ଗୋଡ଼, ହୃତ୍‌ପିଣ୍ଡ, ଫୁସ୍‌ଫୁସ୍ ପ୍ରଭୃତି ଅଙ୍ଗବିଶିଷ୍ଟ ଏକ ସ୍ଥୂଳ ପ୍ରାଣୀ—ତାର ମନ ନାହିଁ, ହୃଦୟ ନାହିଁ, ଆବେଗ ନାହିଁ, ଇଚ୍ଛା ନାହିଁ ?

ନାହିଁ ବୋଲି ମୁଁ କହୁ ନାହିଁ—କିନ୍ତୁ ମୁଁ କହୁଛି ମଣିଷ ମନର ସମସ୍ତ ଭାବ, ଭାବାନ୍ତର ଦେହରେ କ୍ରିୟାପ୍ରତିକ୍ରିୟା ହେତୁ ସ୍ପନ୍ଦିତ ହୁଏ । ଯେପରି ପାକସ୍ଥଳୀରେ ପର୍ଯ୍ୟାପ୍ତ ସମସ୍ତ ଖାଦ୍ୟ ନ ପହଞ୍ଚିଲେ ଦେହରେ ଦୁର୍ବଳତା ସଞ୍ଚାର ହୁଏ, ତାର ପ୍ରତିକ୍ରିୟା ହୁଏ ମନ ଉପରେ—ବିରକ୍ତି, ଦୁଃଖ, ହତାଶାଭାବ ଇତ୍ୟାଦି । ଏ ଦୁଃଖ, ବିରକ୍ତି, ହତାଶା ପ୍ରଭୃତି ସମସ୍ତ ଆବେଗ, ଇଚ୍ଛା ହୃଦୟ ନାମକ କୌଣସି ଭାବପ୍ରବଣ କାଳ୍ପନିକ ବସ୍ତୁର ପ୍ରଭାବ ନୁହେଁ—ଦେହର ପ୍ରଭାବ ବୋଲି ମୋର ଧାରଣା ।

ଜୀବନ ସମ୍ପର୍କରେ ଦେବପ୍ରିୟର ସେହି ସ୍ଥୂଳଧାରଣା, ତାକୁ ପ୍ରତିବାଦ କରି ପରିବର୍ତ୍ତନ କରାଯାଇ ପାରେ ନା । ସେଥିପାଇଁ ଅଂଶୁ କୌଣସି ଚେଷ୍ଟା ମୁଦ୍ଧା କଲା ନାହିଁ । ମନ ଭିତରେ ତାର କିନ୍ତୁ ଏକ ପରମ ବିସ୍ମୟ ସୃଷ୍ଟି ହୋଇଥିଲା । ଜୀବନ ସମ୍ପର୍କରେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ନିର୍ଲିପ୍ତ ଏକ ରୁକ୍ଷ ଲୋକକୁ ହଠାତ୍ ଭଲ ପାଇଲା କିପରି ଅଳକା ? ପ୍ରତିଦାନର ଆଶା ନ ରଖି ଦାନ ଦିଆଯାଏ, କିନ୍ତୁ ପାଇବାର କୌଣସି ପ୍ରତ୍ୟାଶା ନ ଥାଇ ପ୍ରେମ କରାଯାଏ କି ?

ସନ୍ଧ୍ୟାର ଅନ୍ଧକାର ବାହାରେ ଘନୀଭୂତ ହୋଇ ଆସିଲାଣି ।

ରାତି ।

ଆଉ ବିଳମ୍ବ କରି ଗଲେ ବାପା ବିରକ୍ତ ହେବେ । କୋଉ ଗାଳିଦେବ । ଏଥର ଉଠିବାକୁ ହେବ ତାକୁ । କାଲି ହୁଏ ତ

କଲେଜରେ ଦେଖା ହେବାକ୍ଷଣି ଅଳକା ପଚାରିବ, ମୋ ବିଷୟ କିଛି ପଚାରୁଥିଲା ଦେବପ୍ରିୟ ?

ତାକୁ କି ଉତ୍ତର ଦେବ ଆରତି !!

ଏ ଇଅର ରିଂ !

ସୁଶାନ୍ତ ହାତରେ ଚକ୍ ଚକ୍ କରୁଥିଲା ଗୋଟାଏ ଝିଲମିଲ୍ ପଥର ବସା ସୁନାର ଇଅର ରିଂ ! ଅଳକାକୁ ଲକ୍ଷ୍ୟ କରି ସେ ପଚାରୁଥିଲା, ଏ ଇଅର ରିଂ ଟା !

କେଉଁଠି ହଜାଇ, ଅନେକ ଖୋଜି ନ ପାଇଥିବା ସୁନାର ଇଅର ରିଂ ସୁଶାନ୍ତ ହାତରେ ଦେଖି ପ୍ରଥମେ ଚମକି ଉଠିଥିଲା ଅଳକା । କିନ୍ତୁ ସାଙ୍ଗେ ସାଙ୍ଗେ ନିଜ ମୁହଁର ଏ ଇତସ୍ତତଃ ଭାବକୁ ସଂଯତ କରି ନେଇ ସେ କହିଲା, ଏ ଇଅର ରିଂ କାହାର ?

ସୁଶାନ୍ତ ଭାବିଥିଲା, ହଜିଥିବା ଜିନିଷ ହଠାତ୍ ପାଇ ଆନନ୍ଦରେ ଉଲ୍ଲସିତ ହେବ ଅଳକା । ହଜିଥିବା ଜିନିଷ ପାଇ ଦେଇଥିବାରୁ ତା ପାଖରେ କୃତଜ୍ଞତା ଜଣାଇବ; କିନ୍ତୁ ଅଳକା ମୁହଁରୁ ଏଭଳି ଏକ ଓଲଟା ପ୍ରଶ୍ନ ଶୁଣି ସେ ସ୍ତବ୍ଧ ହୋଇଗଲା ।

ସୁଶାନ୍ତର ଅପ୍ରସ୍ତୁତ ଭାବ ଲକ୍ଷ୍ୟ କରି ଅଳକା କହିଲା, ମୋ କାନରେ ତ ଦୁଇଟା ଇଅର ରିଂ ଝୁଲୁଛି, ଆଉ ଗୋଟାଏ କଅଣ ମୁଁ କାନରେ ପିନ୍ଧିଥିଲି ?

ବିସ୍ମୟବିମୂଢ଼ ଭାବରେ ସୁଶାନ୍ତ ଲକ୍ଷ୍ୟ କଲା, ପ୍ରକୃତରେ ଅଳକାର ସୁନେଲି କାନରେ ସୁନାର ଇଅର ରିଂ ଦୁଇଟା ବିରାଜ

ଭଙ୍ଗୀରେ ଦୋଳି ଖେଳୁଛି । ତା ହାତରେ ରିଂ ପାଇ ଦୁଇ କାନ ମଧ୍ୟରୁ ଗୋଟିଏ ହେଲେ କାନରେ ଶୂନ୍ୟତା ନାହିଁ !

ସୁଶାନ୍ତ ଅପ୍ରସ୍ତୁତ ହେବା ଭଳି କହିଲା, ତାହାହେଲେ ଆପଣଙ୍କ ସାଙ୍ଗରେ ଯେଉଁ ମହିଳା ଜଣକ ମୋ ଗାଡ଼ିରେ ଫେରିଥିଲେ, ଏ ରିଂଟା ତାଙ୍କର ହୋଇପାରେ । କାରଣ ମୋ ଗାଡ଼ି ଭିତରୁ ହିଁ ଏ ରିଂ ଟା ମୁଁ ପାଇଛି ।

ହସର ହିଲ୍ଲୋଳରେ ମୁହଁର ରେଖାଗୁଡ଼ିକୁ ତରଙ୍ଗିତ କରି ଅଳକା କହିଲା, ଆଉତ ମୋତେ କାନରେ କଛି ପିନ୍ଧେ ନାହିଁ— ବରଂ ମୁଁ ରିଂ ପିନ୍ଧେ ବୋଲି ସବୁବେଳେ ମତେ ପରିହାସ କରେ ଗହଣାଭକ୍ତୁଣୀ ବୋଲି— ତା ଶୂନ୍ୟ କାନରୁ ଏ ସୁନାର ରିଂ ଆପଣଙ୍କ ଗାଡ଼ି ଭିତରେ ପଡ଼ିବ କିପରି ?

ଏଥର ଭପ୍ସ ନୁହେଁ,— ଅକାରଣ ଲଜ୍ଜାର ସ୍ପର୍ଶରେ ସୁଶାନ୍ତର କାନମୁଣ୍ଡା ଲାଲ ହୋଇଉଠିଲା । ଅନେକ ଆନନ୍ଦକୁ ମନରେ ସଞ୍ଚୟ କରି ସେ ଆସିଥିଲା ଅଳକା ପାଖକୁ । କାଲି ନିଜେ ରିକ୍ସାରେ ଆସି ଅଳକା ପାଇଁ ଗାଡ଼ି ଛାଡ଼ିଦେଇ ସେ ଅନେକ କୃତଜ୍ଞତା ଅର୍ଜ୍ଜନ କରିଥିବ ବୋଲି ଆଶା କରୁଥିଲା । ରିଂ ଫେରାଇ ଦେଇ ଅଳକାର ସେଇ କୃତଜ୍ଞତାବୋଧକୁ ସହସ୍ରଗୁଣିତ କରିବାର ଲାଳସା ମନରେ ପୋଷଣ କରି ସେ ତା ପାଖକୁ ଆସିଥିଲା । କିନ୍ତୁ ତାର ସେ ସମସ୍ତ ପରିକଳ୍ପନା ଏପରି ରେଣୁ ରେଣୁ ହୋଇ ଛଞ୍ଚି-ଯିବ, ଏ କଥା ସେ କେବେହେଲେ ସ୍ୱପ୍ନ ସୁଦ୍ଧା ଦେଖି ନ ଥିଲା ।

ଅଳକା ପଚାରିଲା, କଅଣ ଆଉ ଭାବୁଛନ୍ତି ?

ଚମକି ଉଠି ସୁଶାନ୍ତ କହିଲା, କଅଣ ଆଉ ଭାବିବ ? ଭାବୁଛି ଆପଣମାନେ ଯଦି ଏ ରିଂ ଛାଡ଼ି ନ ଆସିଛନ୍ତି, ତେବେ ମୋ ଗାଡ଼ି ଭିତରକୁ ଏ ରିଂ ଆସିଲା କୁଆଡ଼ୁ !

ବାଃ ରେ—ଏଥିରେ ଲୁଚବାର କଅଣ ଅଛି ? ଆପଣ ଯେ ଆଜ କେଉଁ ଝିଅ ସହିତ ଗାଡ଼ିରେ ବୁଲି ନ ଥିବେ—ଆଜ କେଉଁ ଝିଅର କର୍ଣ୍ଣଭୂଷଣ ଆପଣଙ୍କ ଗାଡ଼ିରେ ଖସି ପଡ଼ି ନ ଥିବ—ଏହାର କଅଣ ଅର୍ଥ ଅଛି ! ବରଂ ତରୁଣ ବୟସରେ ଯେଉଁମାନେ ଗାଡ଼ି ରଖନ୍ତି ସେମାନଙ୍କ ଗାଡ଼ିରେ ଝିଅମାନଙ୍କ ଇଅର ରିଂ କଅଣ—ସୁନାହାର ମଧ୍ୟ ଛିଡ଼ି ପଡ଼ିବା ସ୍ୱାଭାବିକ୍ ।—କଥା ଶେଷ କରି ଦାନ୍ତ ଚିପି ଚିପି ହସିଲା ଅଳକା ।

ଏ କେବଳ ଲଘୁ ପରିହାସ ନୁହେଁ, ତାର ଚରିତ୍ର ପ୍ରତି ଯେ ଖୋଷ୍ଟା ବିଦ୍ରୂପ—ଏକଥା ବୁଝିପାରି ଲଜ୍ଜାରେ ସୁଶାନ୍ତର ମୁହଁ କଳା ପଡ଼ିଗଲା । ସ୍ୱପ୍ନାହତ, ଆଶାଭଙ୍ଗ କଣ୍ଠରେ ସେ କହିଲା, ବିଶ୍ୱାସ କରନ୍ତୁ, ମୋ ଗାଡ଼ିରେ କେବେ କୌଣସି ଝିଅ ଯାଇ ନାହାନ୍ତି—ଯାଆନ୍ତି ନାହିଁ । କାଲି କେବଳ ଆପଣମାନେ—

ଧମକ ଦେବା ଭଳି ଝଙ୍କୃ କଣ୍ଠରେ ଅଳକା କହିଲା, ତାହାହେଲେ ଏ ଇଅର ରିଂ ଗାଡ଼ି ଭିତରକୁ କେଉଁଠୁ ଆସିଲା ? ମୁଁ କଅଣ ଷ୍ଟୁପିଡ୍ ହୋଇଛି···!

ସୁଶାନ୍ତର ସେତେବେଳେ ସଞ୍ଜଗଲା ସରଗଲା ଅବସ୍ଥା । କୌଣସି ମତେ ମନର ଯନ୍ତ୍ରଣାକୁ ଚାପିରଖି ସେ ନିର୍ବୋଧଙ୍କ ଭଳି ପଚାରିଲା, ମୁଁ ଏ ଇଅର ରିଂଟା କଅଣ କରିବି ?

ମତେ ଉପହାର ଦେବେ ବୋଲି ଭାବୁଛନ୍ତି କି ? ଅନ୍ୟ କେଉଁ କାର । ଅଦେହଣୀ ଝିଅର ପିନ୍ଧା କର୍ଣ୍ଣଭୂଷଣକୁ ଉପହାର ପାଇ ଗର୍ବବୋଧ କଲା ଭଳି ଝିଅ ମୁଁ ନୁହେଁ । ବରଂ ରଖିଥାଆନ୍ତୁ, ଆଇ. ଏ. ଏସ୍. ପାସ୍ କରି ବିବାହ କଲାପରେ ସ୍ତ୍ରୀଙ୍କୁ ଉପହାର ଦେଇଦେବେ···କଥାଟିକ ଅତି ରହସ୍ୟମୟ ସ୍ୱରରେ ହସିଲା ଅଳକା ।

ସୁଶାନ୍ତର ସେତେବେଳେ ବୁଡ଼ିଗଲା ବୁଡ଼ିଗଲା ଭଳି ଅବସ୍ଥା ।

ସେ କରୁଣ କଣ୍ଠରେ କହିଲା, ଆପଣଙ୍କୁ ଅନ୍ୟ କାହାର ପିଲା ଜିନିଷ ଉପହାର ଦେବ, ଏଭଳି ଶ୍ରେଷ୍ଠଲୋକ ମୁଁ ନୁହେଁ । ମୁଁ କେବଳ ଭାବୁଛି ପର ଜିନିଷ ନିଜ ପାଖରେ ରଖିବା କଅଣ ଉଚିତ ହେବ ? ରଖି ମଧ୍ୟ ମୁଁ କଅଣ କରିବ ?

ତାହାହେଲେ ଗୋଟିଏ କଥା କରନ୍ତୁ—ଖବର କାଗଜରେ ଗୋଟିଏ ବିଜ୍ଞାପନ ଦେଇ ଦିଅନ୍ତୁ । ଉଲ୍ଲେଖ କରନ୍ତୁ ଯେ କୌଣସି ସ୍ତ୍ରୀ ଲୋକ ମୋ ଅଜାଣତରେ ମୋ ଗାଡ଼ି ଭିତରେ ନିଜ କାନ ରିଂଟା ପକାଇ ଦେଇ ଅନ୍ତର୍ଦ୍ଧାନ ହୋଇଯାଇଛି—ସେ ରିଂ ବର୍ତ୍ତମାନ ସୁଦ୍ଧା ମୋ ପାଖରେ ରହିଛି—ଯାହାର ରିଂ ସେ ଉପଯୁକ୍ତ ପ୍ରମାଣ ଦେଖାଇ ମୋ ବସାରୁ ମୋ ପାଖରୁ ତାହା ନେଇ ଯିଅନ୍ତୁ ।...କଥା ଶେଷ କରିବା ଆଗରୁ ନିଜର ହାସ୍ୟ ସମ୍ବରଣ କରିପାରିଲା ନାହିଁ ଅଳକା ।

ସେ ହସରେ ଯୋଗଦେଲା ମଧ୍ୟ ସୁଶାନ୍ତ ।

ଅଳକା ଆଉ ଥରେ ବ୍ୟଙ୍ଗ କରି କହିଲା, ଆପଣଙ୍କ କାର୍ ତାହାହେଲେ ଗୋଟିଏ କୁହୁକଗାଡ଼ି । ଶୂନ୍ୟରୁ ସୁନା ଜିନିଷ ଆସି ସେଥିରେ ଝରିପଡୁଛି । ନା !

ସବୁକଥା କୁହୁକ ମନେ ହେଉଥିଲା ସୁଶାନ୍ତକୁ । କାନ ରିଂ ନେଇ ତାକୁ ଯେ ଅଳକା ପାଖରେ ଏପରି ଅପଦସ୍ଥ ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ, ଯେ କଥା ସେ ଜାଣିଥିଲେ କଦାପି ତା ପାଖକୁ ଆସି ନ ଥାନ୍ତା ।

ଷ୍ଟକର ଚାହା ନେଇ କଣ୍ଠ ଭିତରେ ପ୍ରବେଶ କଲା । ଚାହା କପରୁ ଉଠୁଥିବା ସେଇ ସ୍ତର ସ୍ତର ଧୂଆଁକୁ ଗୁଣ୍ଠି ଅଳକାର ଦୃଷ୍ଟିକୁ ଏଡ଼ାଇବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କଲା ସୁଶାନ୍ତ ।

ଘନ ଅନ୍ଧକାର ମଧ୍ୟରେ ଝଲକାଏ ଆଲୋକ ଭଳି··

ଜଗ ଜଗତ୍ ବ୍ୟାପି ନିସ୍ତବ୍ଧ ନିର୍ଜନତା ମଧ୍ୟରେ ଆକସ୍ମିକ ଉଚ୍ଛୁଳାଏ ଶବ୍ଦୟିତ ସ୍ୱରଲହରୀ ପରି···

ସର୍ବବ୍ୟାପି କାରୁଣ୍ୟ ମଧ୍ୟରେ ଆକସ୍ମିକ ଆନନ୍ଦର ହିଲ୍ଲୋଳ ପରି ଅଳକା ଆସିଥିଲା···ଦେବପ୍ରିୟ ପାଖକୁ ।

ଦେବପ୍ରିୟ ଆଚମ୍ଭିତ ହୋଇଥିଲା । ଅଳକା ହାତରେ ଫୁଟନ୍ତା ଗୋଲାପଗୁଚ୍ଛ ନୁହେଁ; ଥାକ ଥାକ କାଗଜ ନୋଟ ।

ତାର ପାଦ ପାଖରେ ପାଞ୍ଚ ହଜାର ଟଙ୍କାର ନୋଟ୍‌ତକ ଜମା କରିଦେଇ ସେ କହିଲା, ଅର୍ଥ ଅଭାବ ଯୋଗୁ ଗବେଷଣା ସ୍ଥଗିତ ରହି ବସିଛ, ଅଥଚ ନିଜେ ଟିକିଏ ସମ୍ବାଦ ମତେ ବି ଦେଲ ନାହିଁ; ସମ୍ଭବା ସେଥିରେ କିଛି ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ଦୈନ୍ୟ ପ୍ରକାଶ ପାଇ ଯିବାର ଭୟ ଥିଲା; ବିଶ୍ୱର କ୍ଷୁଧା ନିବାରଣ ପାଇଁ ଯେଉଁ ଉଦ୍ୟମ, ସେ ଉଦ୍ୟମର ସଫଳତା ଲାଗି ସେତିକି ଦୈନ୍ୟ ସ୍ୱୀକାର କଅଣ ଏତେ ବଡ଼ ପାପ ?

ଦେବପ୍ରିୟ ଥରେ ସେ ଅନେକ ଟଙ୍କାର ନୋଟ୍ ଆଉ ଥରେ ଅଳକାର ମୂର୍ତ୍ତିକୁ ଚାହିଁଲା । କିଛି କହିଲା ନାହିଁ । କହିବା ପାଇଁ କଥା ନ ଥିଲା ତାର ପାଟିରେ, ଯୁକ୍ତି ନ ଥିଲା ମନରେ ।

ଅଳକା ଆଜି ବେଶ ପରିପାଟୀରେ ସାଜି ନାହିଁ । କାଳକୃଷ୍ଣ କବରୀରେ ନାହିଁ ଗୋଲାପର ସ୍ତବକ । କିନ୍ତୁ ଦୁଇ ଆଖିପତାରେ କଜ୍ଜଳର ରେଖା । ଉଗ୍ର ପ୍ରସାଧନର ଅଭାବରେ ତାର ରୂପ ମଣ୍ଡଳ ଯେତ

ନାହିଁ; ବରଂ ବରଂଚ ଏକ ଜ୍ୟୋତିରେ ଆଉ ଏକ ନୂତନ ପ୍ରକାର ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟ ସେ ବିକୀରଣ କରୁଛି ।

ଦେବପ୍ରିୟ ନିଜର ଅପ୍ରସ୍ତୁତ ଭାବକୁ ଅତିକ୍ରମ କରିବା ପାଇଁ କହିଲା, ଅଳକା ! ତମେ ଏତେଗୁଡ଼ାଏ ଟଙ୍କା କେଉଁଠୁ ପାଇଲ ?

ଅଳକା ଜଳ ଜଳ ହୋଇ ହସିଉଠିଲା ।

କହିଲା, ପରୀକ୍ଷା କରି ଦେଖ—ଏଥିରୁ ଗୋଟିଏ ହେଲେ ଜାଲ୍ ନୋଟ ନାହିଁ । ବାପା ଇଂରେଜ ଅମଳରେ ଯେଉଁ ଗଭର୍ଣ୍ଣରଙ୍କ ମୁଣ୍ଡ ଅଙ୍କା କାଗଜନୋଟ୍ ସବୁ ଆଗ୍ରହରେ ଆଲମୀରାରେ ରଖିଥିଲେ, ଭାରତବର୍ଷ ସ୍ୱାଧୀନ ହେବା ପରେ ସେଗୁଡ଼ାକ ଇମ୍ପି-ରିଆଲ୍ ବ୍ୟାଙ୍କ୍‌ରେ ବଦଳାଇ ସ୍ୱାଧୀନ ଦେଶର ନୋଟସବୁ ଆଣି ଥାକ ମାରି ରଖିଛନ୍ତି । ଆରେ, ଇମ୍ପିରିଆଲ୍ ବ୍ୟାଙ୍କ୍ ନାମ ଶୁଣି ତମେ ଏ ଟଙ୍କାଗୁଡ଼ିକର ବୈଧତା ସମ୍ପର୍କରେ ସନ୍ଦେହ କରୁଛ କି ? ମୁନାଫି ପରା ! ସେଥିରେ ସନ୍ଦେହ କର ନାହିଁ । ଇମ୍ପିରିଆଲ ବ୍ୟାଙ୍କ୍‌ଟା ନାମ ବଦଳାଇ ଏଥିଭିତରେ ଷ୍ଟେଟ୍ ବ୍ୟାଙ୍କ୍ ହୋଇ ଚଳିଣି । ଭାରତୀୟ ମୁଦ୍ରା ମୂଲ୍ୟ ହରାଇ ଏଥି ଭିତରେ ବିଦେଶୀ ବଜାରରେ ଉଜନ ହରାଇଲାଣି, କିନ୍ତୁ ଏ ଟଙ୍କା କିଛି ଆକର୍ଷଣ ହରାଇ ନାହିଁ ।

ଦେବପ୍ରିୟ ତା କଥାରେ ବାଧା ଦେଲା ।

କହିଲା, ଏତେଗୁଡ଼ାଏ ଟଙ୍କା କିଏ କାହାକୁ ସେମିତି ଦେଇ ଦିଏ କି ? ମୋର ସନ୍ଦେହଟା ସେଇଠାରେ ଅଳକା, ବାପାଙ୍କ କ୍ୟାସ୍ ଭାଙ୍ଗି କରି ତମେ ଏତେଗୁଡ଼ାଏ ଟଙ୍କା ମତେ କାହିଁକି ଦେଇ ଦେଉଛ ? ହୃଦୟ ନାମକ ଏକ କାଳ୍ପନିକ, ଭାବସର୍ବସ୍ୱ ସ୍ପର୍ଶୀୟ ପଦାର୍ଥ ଦାନ କରି ମତେ ତମେ ଋଣୀ କରିଛ, ଟଙ୍କା ଦେଇ ମତେ ତମେ କପଣ ଦାସ କରିବାକୁ ଚାହଁ ?

ଫିକ୍କିନା ହସିଦେଲା ଅଳକା ।

କହିଲା, ହାତ ବଢ଼ାଇଲେ ବନ୍ଧୁ ମିଳନ୍ତି ନାହିଁ; ପାତ ବଢ଼ାଇଲେ କେବଳ ପାଉଣାଦାରଙ୍କ ଭେଟ ମିଳେ । ମୁଁ କେବଳ ତମକୁ ବନ୍ଧୁ କରିବାକୁ ଚାହେଁ; ଋଣୀ କରିବାକୁ ନୁହେଁ । ବନ୍ଧୁତ୍ୱର ଋଣଶୋଧ କେବେ କରିବାକୁ ପଡ଼େ ନାହିଁ ।

ବହୁ ଦରକାରରେ ଆସିବ ବୋଲି ଟଙ୍କାଗୁଡ଼ାକ ଯତ୍ନରେ ନେଇ ଦେବପ୍ରିୟ ନିଜ ଆଲମାରୀରେ ରଖିଦେଲା । କହିଲା, ଯାହାହେଉ, ତମେ ମତେ ଗୋଟାଏ ବଡ଼ ଅସୁବିଧାରୁ ରକ୍ଷା କରିଦେଲ ଅଳକା ! ତମର ଋଣ ଏ ଜନ୍ମରେ ନ ହେଲେ ଆର-ଜନ୍ମରେ ଲଙ୍କାମରିଚ ଗଛ ରୂପେ ଜନ୍ମ ହୋଇ ଶୁଝିଦେବି; କିନ୍ତୁ ଏ ଟଙ୍କା ପାଇ ନ ଥିଲେ ମୋର ଏ ବିଜ୍ଞାନ ଗବେଷଣା କାମ ଅଧାରୁ ଅଟକି ରହିଥାଆନ୍ତା । ଅଚ୍ଛା, ପୁନର୍ଜନ୍ମରେ ତମେ ବିଶ୍ୱାସ କର ତ ?

ଅଳକା ଗମ୍ଭୀର ହୋଇଗଲା ।

କହିଲା, ତମେ ଲଙ୍କାଗଛ ହୋଇ ଜନ୍ମହେଲେ ମୋର ଶତ୍ରୁ ଯଦି କେହି ଗାଈ ହୋଇ ଜନ୍ମ ହେଲା ଏବଂ ଗଛରେ ଲଙ୍କା ମରିଚ ଫଳିବା ଆଗରୁ ସେ ଗାଈ ଯଦି ଗଛ ଖାଇଗଲା, ତାହେଲେ ଋଣଶୋଧ ପୁଣି ପରବର୍ତ୍ତୀ ଜନ୍ମକୁ ବାକି ରହିଯିବ । ତା ଅପେକ୍ଷା ବରଂ ଏହି ଜନ୍ମରେ ଯାହା ପାରୁଛ ଶୁଝିବାକୁ ଚେଷ୍ଟାକର, ଅବଶିଷ୍ଟ ଯଦି କିଛି ଋଣ ରହିଯିବ ମୁଁ ତାକୁ ଦାନ ବୋଲି ଧରିନେଇ ଋଣମୁକ୍ତ କରିଦେବି ।

ଅଳକାର କଥା ଶୁଣି ଦେବପ୍ରିୟ ହସି ପକାଇଲା ।

ଯିବା ପୂର୍ବରୁ ଅଳକା କହିଲା, ଅଚ୍ଛା, ମୁଁ ତୁମକୁ ଏତେ ଗୁଡ଼ାଏ ଟଙ୍କା ଦେଲି; ତମେ ମତେ କିଛି ଦେବ ନାହିଁ ?

ଇତସ୍ତତଃ ହୋଇ ଦେବପ୍ରିୟ ପଚାରିଲା, କଅଣ ସ୍ତୁତିଁ ଥ ମାଗ…ପାଖରେ ଥିଲେ ଦେବ…!

ଲଜ୍ଜାବତୀ ଗ୍ରାମ୍ୟ କନେଇଟି ଭଳି କଣ୍ଠ କୋମଳ କରି ଅଳକା କହିଲା, ଯାହା ଅନେକ ଦିନ ହେଲା ତମେ ମତେ ଦେଇନ… ଗୋଟିଏ ଚୁମ୍ବନ

ଦେବପ୍ରିୟ ନିଜର ନିର୍ବୋଧ ପ୍ରେୟସୀର ନିଷ୍ପାପ କାମନାଟି ଜାଣି ମନେ ମନେ ଉଲ୍ଲସିତ ହେଲା । ଏକ ଅପୂର୍ବ ଉତ୍ତେଜକ ମଧୁର ଆବେଗରେ ତାର ଦେହ ରୋମାଞ୍ଚିତ ହୋଇଉଠିଲା । ନିଜ ଦୁଇ ବାହୁରେ ଅଳକାକୁ ଆକର୍ଷଣ କରି ତାର ଓଠ, ଗଣ୍ଡ, ଆଖି ଗ୍ରୀବାରେ ଏକ ନୁହେଁ—ଅନେକ ଚୁମ୍ବନର ସ୍ପର୍ଶ ରଖିଲା ।

ଦେବପ୍ରିୟଠାରୁ ନିଜକୁ ବିଚ୍ଛିନ୍ନ କରି ନେଇ ନିଶ୍ୱାସ ନେଉ ନେଉ ଅଳକା ଅନୁଯୋଗ କଲା, ଏସବୁ ବେଳେ ଏତେ ସ୍ୱାର୍ଥପର ହେବା ଉଚିତ ନୁହେଁ…ଏକାବେଳେ…ଇସ୍, ମୋ ନିଶ୍ୱାସ ବନ୍ଦ ହୋଇ ଯାଉଛି ।

ତୃପ୍ତିର ହସ ହସି ଦେବପ୍ରିୟ କହିଲା, କିନ୍ତୁ ମୋ ମୁହଁ ଏକବାରେ ମିଠା ହୋଇଗଲା…ଓଠରେ ସୁଇଟ୍ କ୍ରିମ୍ ଟିକିଏ କମ୍ ଲଗିଲେ ହୋଇ ନ ଥାନ୍ତା…!

କୃତ୍ରିମ କ୍ରୋଧରେ ଅଳକା ମନ୍ତବ୍ୟ କଲା, ଅସଭ୍ୟ !

ସୁଶାନ୍ତର ସମସ୍ତ ପରିକଳ୍ପନା ବ୍ୟର୍ଥ ହୋଇଯାଉଛି ।

ପାଖରେ ଆଉ ସୁଖା ଧରି ଛୁଆଁ ଦେଉ ନ ଅଳକା । କିନ୍ତୁ ଏଇ କେଇଦିନ ହେଲା ସେ ଲକ୍ଷ୍ୟ କରୁଛି ଯେ, ଅଳକାଠାରେ

କପରି ଏକ ଗମ୍ଭୀର ତନ୍ମୟଭାବ । ଆଗେ ଯେପରି ଜାଣି ଜାଣି ସେ ଦୂରେଇ ଯାଉଥିଲା, ଏବେ ସେପରି ଦୂର ଦୂର ଭାବ ତାର ନାହିଁ । ଗଳ୍ପ କରିବାରେ, ଲଘୁ ପରିହାସ କରିବାରେ ସେ ବେଶ୍ ଅଗ୍ରଣୀ ଭୂମିକା ନେଉଛି । ଘରକୁ ଗଲେ ବୁଢ଼ା ଦେବା, ବଳେଇ ବଳେଇ ଜଳଖିଆ ଖୁଆଇବାରେ ମଧ୍ୟ ତ୍ରୁଟି ନାହିଁ ।

ତଥାପି ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ହୋଇ ପାରୁନି ସୁଶାନ୍ତ । ଏହାକୁ ପ୍ରଣୟର ପୂର୍ବରାଗ ବୋଲି ସେ ନିଃସନ୍ଦେହରେ ମାନି ନେଇ ପାରୁନି । କେଉଁଠି କେମିତି କେଜାଣି ଏକ ଗୁଢ଼ ଗୁଢ଼ ଭାବ ସବୁ-ବେଳେ ତାର ବ୍ୟବହାରରେ ଅତି ଉଗ୍ର ଭାବରେ ଫୁଟି ଉଠୁଛି ।

ଘରେ ବାପା ବୋଉ ବିବାହ ପାଇଁ ବ୍ୟସ୍ତ କଲେଣି ।

ହୁଏତ ଘରର ଗୁହାରିକୁ ବେଶିଦିନ ଏଡ଼ାଇ ଯାଇପାରିବ ନାହିଁ ।

ବିବାହ ସମ୍ପର୍କରେ ଯେଉଁ ଯେଉଁ ସବୁ ପ୍ରସ୍ତାବ ଆସୁଛି, କିଛି ଖରାପ ପ୍ରସ୍ତାବ ସେ ନୁହେଁ । ନିଜ ଆଲବମ୍ ତାର ବିବାହ ପ୍ରାର୍ଥୀ ଝିଅଙ୍କ ଫଟୋରେ ଭରି ଗଲାଣି । ସେମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ଅନେକ ମଧ୍ୟ ଅଳକାଠାରୁ ବହୁ ଗୁଣରେ ସୁଦକ୍ଷ, ଶିକ୍ଷିତା, ସେକଥା ମଧ୍ୟ ଜାଣେ ସୁଶାନ୍ତ । କିନ୍ତୁ କେଜାଣି ତାହିଁକି ଅଳକାକୁ ବାଦ୍ ଦେଇ ନିଜ ବିବାହ କଥା ଚିନ୍ତା କଲାବେଳକୁ ସେ ବେଶ୍ କଷ୍ଟ ଅନୁଭବ କରୁଛି ।

ଅଳକାର କଥା କହିବାର ଭଙ୍ଗୀ, ଚାଲିବାରେ ଏପରି ଏକ ଛନ୍ଦ ରହିଛି, ଯାହା ବିଶେଷ ଭାବରେ ମୁଗ୍ଧ କରିଛି ସୁଶାନ୍ତକୁ ।

ତା ଛଡ଼ା ରାୟବାହାଦୁର ନୀଳାମ୍ବରବାବୁଙ୍କ ପରିବାର ଆଭିଜାତ୍ୟ ତା ପାଇଁ କିଛି କମ୍ ଗୌରବ ଆଣିଦେବ ନାହିଁ ।

ସୁଶାନ୍ତ ମନେ ମନେ ଭାବିଲା, ବିବାହ ପ୍ରସ୍ତାବଟା ସେ ସିଧା ଅଳକା ପାଖରେ ଉଠାଇବ କି ?

ଯଦି ସେଦିନର ଇଅର ରିଂ ଘଟଣା ଭଳି ତାକୁ ଅପମାନିତ କରେ ଅଳକା ?

ଅଳକାର ତା ପ୍ରତି କିଛି ବିଶେଷ ଆକର୍ଷଣ ଅଛି, ସେ କଥା ଥରେହେଲେ ଲକ୍ଷ୍ୟ କରି ନାହିଁ ସୁଶାନ୍ତ । ବରଂ ତାର ସେ ମୂଲ୍ୟବାନ ଶାଢ଼ୀ ଉପହାର···

ଅଳକା ଜନ୍ମଦିବସ ଉପଲକ୍ଷେ ପ୍ରାୟ ଅଢ଼େଇ ଶହ ଟଙ୍କାର ମୂଲ୍ୟବାନ ଶାଢ଼ୀ ଖଣ୍ଡେ ଉପହାର ଦେଇଥିଲା ସୁଶାନ୍ତ । ଶାଢ଼ୀର ରଙ୍ଗ ନିର୍ବାଚନରେ ଅଭିଜାତ ରୁଚିଭଙ୍ଗୀ ଦେଖି ନୀଳାମ୍ବରବାବୁ ପ୍ରଶଂସାରେ ମୁଖର ହୋଇ ଉଠିଥିଲେ । କିନ୍ତୁ ସୁଶାନ୍ତ ଲକ୍ଷ୍ୟ କଲା, ଜନ୍ମଦିନରେ ସେ ଶାଢ଼ୀଟାକୁ ଥରେହେଲେ ପାଞ୍ଚମିନିଟ ପାଇଁ ପିନ୍ଧିଲା ନାହିଁ ଅଳକା !

ବରଂ ଏଇ ମାସେ ତଳେ ଦେଖିଲା ତାର ସେ ବନ୍ଧୁ ଆଇଭି ଶାଢ଼ୀଟା ପିନ୍ଧିଛି···ଆଇଭିର ଜନ୍ମଦିନକୁ ସେଇ ଶାଢ଼ୀକୁ ହିଁ ଉପହାର ଦେଇ ଦେଇଛି ଅଳକା !

ଅଳକା ତା କାନରେ ଚୁପ୍ ଚୁପ୍ କହୁଥିଲା, ଆଇଭି ଦେହରେ ଆପଣଙ୍କ ଶାଢ଼ୀଟା କି ଚମତ୍କାର ମାନୁଛି ଦେଖୁଛନ୍ତି ସୁଶାନ୍ତବାବୁ !

କଥା କହିବା ବେଳେ ହସୁଥିଲା ଅଳକା ।

କିନ୍ତୁ ସୁଶାନ୍ତର ଘେମେତ କହିବା ପାଇଁ ଇଚ୍ଛା ହେଉଥିଲା ସେ ମନ୍ତବ୍ୟ ଶୁଣି !

ଯଦି ବିବାହ ପ୍ରସ୍ତାବ ପକାଇଲେ ସାଙ୍ଗେ ସାଙ୍ଗେ ମନା କରି ଦିଏ ଅଳକା !

ତାହାହେଲେ ମୁହଁ ଦେଖାଇବାକୁ ତାର ଆଉ ସୁଯୋଗ ରହିବ ନାହିଁ, ତା ମନ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରିବା ପାଇଁ ଚେଷ୍ଟା କରିବାର ସୁବିଧା ତ ଦୂରର କଥା !

ସୁଶାନ୍ତ ସବୁକଥା ଚିନ୍ତା କରି ବିଚିତ୍ର ଏକ ଅଶ୍ୱସ୍ତିରେ ଛଟପଟ ହେବାକୁ ଲାଗିଲା ।

ସେ ଜାଣେ, ଅଳକା ସହ ବିବାହ ଦେବାକୁ ମାଳାମ୍ବର-ବାବୁଙ୍କର ଭିଳେହେଲେ ଆପତ୍ତି ନାହିଁ । ବରଂ ପରୋକ୍ଷରେ ଅନେକ ଥର ସେ ତହିଁର ସୂଚନା ଦେଇଛନ୍ତି—ଝିଅ ସହିତ ମିଶିବା ପାଇଁ ସୁଯୋଗ ଦେଇଛନ୍ତି ।

ଆଉ ଅଳକାର ମାଆ ମାନମୟୀ...

ତାଙ୍କର ମତାମତ ଜାଣିବା ଭାରି କଷ୍ଟ । ସ୍ନେହୀ, ମମତାମୟୀ ମହିଳା । ତାକୁ ସ୍ନେହଆଦର ଦେଖାଇବାରେ ତାଙ୍କର ଭିଳେ ହେଲେ ତ୍ରୁଟି ନ ଥାଏ । କିନ୍ତୁ ଝିଅ ସହିତ ସେ ତାର ବିବାହ କାମନା କରନ୍ତି, ଏକଥା ଏତେ ଦିନର ଯିବାଆସିବା ଭିତରେ ଥରେହେଲେ ସେ ସୂଚନା ଦେଇ ନାହାନ୍ତି ।

ମାନମୟୀ ମନକୁ ପ୍ରଭାବିତ ନ କଲେ ଅଳକାର ମନକୁ ଛୁଇଁ ହେବ ନାହିଁ । ଅଳକାକୁ ପାଇବାପାଇଁ ମାନମୟୀଙ୍କ ଆଗ୍ରହ ହିଁ ଏକମାତ୍ର ପଥ...ଅଳକା ପାଇଁ ସେ ଯେ ଉପଯୁକ୍ତ ପାତ୍ର ଏ ଧାରଣା ମାନମୟୀ ଦେବୀଙ୍କ ମନରେ ସୃଷ୍ଟି ହେଲେ ସେ ଧାରଣା ଅଳକା ମନକୁ ସଂକ୍ରମିତ ହେବା ଡୁଏତ ବିଳମ୍ବ ହେବ ନାହିଁ...

ନିଜ ସିଦ୍ଧାନ୍ତ କଥା ସ୍ମରଣ କରି ମନେ ମନେ ଖୁସି ହେଲା ସୁଶାନ୍ତ ।

କାରଣ ସେ ଜାଣେ, ଅଳକା ଭଳି ଗୋଟିଏ ସୁନ୍ଦରୀ, ଶିକ୍ଷିତା, ଅଭିଜାତ ପରିବାରର ଝିଅର ଉପଯୁକ୍ତ ହେବା ପାଇଁ ଜଣେ ପୁରୁଷର ଯେଉଁ ଯୋଗ୍ୟତା ଦରକାର, ଅକ୍ଷରେ ଅକ୍ଷରେ ସତ୍ୟ ସେନ୍ର ସବୁ ଗୁଣ ତା ଠାରେ ବିଦ୍ୟମାନ ।

ବିବାହ ଗୋଟିଏ ସ୍ୱପ୍ନ ।

ଅନେକ ସୁନ୍ଦରୀ-ଶିକ୍ଷିତା ଝିଅ ଖୁବ୍ ଭଲ ଭଲ ପ୍ରସ୍ତାବ, ସୁଯୋଗ୍ୟ ପୁରୁଷଙ୍କ ପ୍ରତ୍ୟାଖ୍ୟାନ କରି ମଧ୍ୟ ଅବସ୍ଥାଚକ୍ରରେ, ଖିଆଲର ବଶବର୍ତ୍ତୀ ହୋଇ ଅଯୋଗ୍ୟ, ଅକ୍ଷମ ପୁରୁଷକୁ ବିବାହ କରନ୍ତି । ସ୍ୱାମୀ ନିର୍ବାଚନରେ ନିର୍ବୋଧତା ଓ ବିବାହିତ ଜୀବନରେ ସେ ନିର୍ବୋଧତାର ପ୍ରାୟଶ୍ଚିତ୍ତ—ପ୍ରାୟ ପ୍ରତ୍ୟେକ ନାରୀର ଭାଗ୍ୟଲେଖା । ଏଥିରେ ବ୍ୟତିକ୍ରମ ଘଟେ କ୍ୱଚିତ୍ ।

ଅଭ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ !

'ଈଶ୍ୱର ନାରୀକୁ ଯେତିକି ନିର୍ବୋଧ କରିଛନ୍ତି, ସେ କୌଣସି ପରିସ୍ଥିତିରେ ନିଜକୁ ଚଳାଇନେବା ପାଇଁ ସେତିକି ପ୍ରତ୍ୟୁତ୍ପନ୍ନମତିତା ମଧ୍ୟ ତାକୁ ଦେଇଛନ୍ତି !

କିନ୍ତୁ ସୁଶାନ୍ତ ଅଳକା ସମ୍ପର୍କରେ କୌଣସି କଥା ସ୍ୱପ୍ନ ଉପରେ ଛାଡ଼ି ଦେବାକୁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ନୁହେଁ । କାରଣ ସେ ଜାଣେ, ଆଜିକାଲିକାର ଶିକ୍ଷିତା, ସୁନ୍ଦରୀ ଝିଅମାନଙ୍କ ଆଶା ଆକାଙ୍କ୍ଷା ଗୋଟିଏ ପ୍ରକାରର । ରେଡ଼ିଓ ପାଖକୁ ହାତ ନେଲେ ସମସ୍ତଙ୍କ ଆଙ୍ଗୁଠି ରେଡ଼ିଓ ରେଗୁଲେଟରକୁ ରେଡ଼ିଓ ସିଲୋନ ନ ହେଲେ ବିବିଧଭାରତୀ ପାଖକୁ ନେଇଯାଏ···ସବୁ ଝିଅ କାର୍, କୋଠାଘର ଦେଖିଲେ ଜଳକା ହୋଇ ଯାଆନ୍ତି । ସେଥିପାଇଁ ଆଇ. ଏ. ଏସ୍. କମ୍ବା ସେହିପରି ମୋଟା ଅସ୍ତ୍ର କରୁଥିବା ଯେ କୌଣସି ପୁରୁଷକୁ ସ୍ୱାମୀ ରୂପେ ପାଇବା ପାଇଁ ସେମାନଙ୍କ ମନ ସମାନ ଭାବରେ

ଅସୁସ୍ଥ ହୋଇଉଠେ । ଏଥିରେ ବ୍ୟତିକ୍ରମ ଘଟେ କ୍ୱଚିତ୍ । ଅଳକା ଏବଂ ତା କ୍ଷେତ୍ରରେ ଏଭଳି ବ୍ୟତିକ୍ରମ ଯେପରି ସୃଷ୍ଟି ନ ହୁଏ ସେଥିପାଇଁ ତାକୁ ସତର୍କ ହେବାକୁ ହେବ ।

ରୋଗୀର ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟୋନ୍ନତି ପାଇଁ ଚିକିତ୍ସକଠାରେ ଯେଉଁପରି ସତର୍କତା ଲୋଡ଼ା !

ଦେବପ୍ରିୟର ଆଖିରେ ଆନନ୍ଦର ଆଲୋକ ଝଲମଲ ହେଉଥିଲା ।

ଦେବପ୍ରିୟ ଜୀବନରେ ଝଞ୍ଜଟ ଦେଖା ଅନେକ ଥର ଦେଖିଛି ଅଳକା । ଅନେକ ଦୁର୍ଲ୍ଲଭ ଆନନ୍ଦ ଉଲ୍ଲସିତ ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ସେ ତାର ମୁଖଭଙ୍ଗୀ ଲକ୍ଷ୍ୟ କରିଛି । ଆଜି ଯେପରି ଅବର୍ଣ୍ଣନୀୟ ଆନନ୍ଦର ଦ୍ୟୁତିରେ ମୁହଁ ତାର ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ ହୋଇଉଠିଛି, ସେଭଳି ଯଦ୍ରି ସେ କେବେହେଲେ ତାଠାରେ ଲକ୍ଷ୍ୟ କରି ନ ଥିଲା ।

କୃତ୍ରିମ ଖାଦ୍ୟ ପ୍ରସ୍ତୁତି ସମ୍ପର୍କରେ ଦେବପ୍ରିୟର ତିନୋଟି ପ୍ରବନ୍ଧ ବିଦେଶୀ ପତ୍ରିକାରେ ପ୍ରକାଶ ପାଇବା ପରେ ପୃଥିବୀର ବିଭିନ୍ନ ଅଞ୍ଚଳରୁ ତା ପାଖକୁ ଅଭିନନ୍ଦନ ବାର୍ତ୍ତା ଆସି ପହଞ୍ଚିବାରେ ଲାଗିଛି । ଏ ସମ୍ପର୍କରେ ଦେବପ୍ରିୟର ନୂତନ ମୌଳିକ ତଥ୍ୟ କୃତ୍ରିମ ଖାଦ୍ୟ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରିବା ଦିଗରେ ଏକ ନିଶ୍ଚିତ ଦୃଢ଼ ପଦକ୍ଷେପ ବୋଲି ଅନେକ ବିଶିଷ୍ଟ ବୈଜ୍ଞାନିକ ମତ ପ୍ରକାଶ କରିଛନ୍ତି । ପ୍ୟାରିସ୍‌ର ଗୋଟିଏ ବିଶିଷ୍ଟ ବିଜ୍ଞାନପତ୍ର ଦେବପ୍ରିୟର ତଥ୍ୟ ସମ୍ବଳିତ ପ୍ରବନ୍ଧ ଉପରେ ମତ ଦେଇ କହିଛନ୍ତି, 'Most original' । ସୋଭିଏଟ୍ ରୁଷର ଗୋଟିଏ ବିଜ୍ଞାନ ପତ୍ରିକା ମନ୍ତବ୍ୟ କରିଛି, 'Very Stimulating' ।

ଏଭଳି ପ୍ରଶଂସା, ଏଭଳି ମନ୍ତବ୍ୟ ଦେବପ୍ରିୟର ଥିଲି ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଅପ୍ରତ୍ୟାଶିତ ।

ସେ ଜାଣେ ଏ ତାର ସଫଳତାର ପ୍ରାରମ୍ଭିକ ପଦକ୍ଷେପ । ପଥ ଦୁର୍ଗମ, ଲକ୍ଷ୍ୟସ୍ଥଳ ଆହୁରି ଅନେକ ଦୂର । ତଥାପି ସେ ଅନାବିଷ୍କୃତ, ଦୁର୍ଗମ ପଥରେ କ୍ଷିପ୍ର ପଦରେ ଅଗ୍ରସର ହେବା ପାଇଁ ଏ ପ୍ରାରମ୍ଭିକ ସଫଳତା ତାକୁ ଅନେକ ସାହାଯ୍ୟ କରିବ ।

ଏଇ ଆନନ୍ଦରେ ସେ ଆଜି ଉଲ୍ଲସିତ ।

ଅଳକା ଦେବପ୍ରିୟର ଏ ଗୌରବଜନକ ସଫଳତାର ସମ୍ବାଦ ପ୍ରଥମେ ବୋଉଙ୍କୁ ନେଇ ଦେଇଥିଲା । ମାନମୟୀ କୌଣସି ସୁସମ୍ବାଦ ପାଇଲେ ତାହା ନିଜ ମଧ୍ୟରେ ଗୋପନ କରି ରଖି ପାରନ୍ତି ନାହିଁ । ତେଣୁ ସେ ସାଙ୍ଗେ ସାଙ୍ଗେ ପାଟିକରି ଉଠିଲେ, ଶୁଣୁଛ, ଅଳି କଅଣ କହୁଛି !

ଜଳାମ୍ବରବାବୁ ସେତେବେଳେ ପ୍ରଶାନ୍ତ ସହ ଖୁସି ଗପରେ ମାତିଥିଲେ ।

ପତ୍ନୀଙ୍କ ପାଟି ଶୁଣି କିଛି ସମୟ କାନ ଡେରିଲେ । ପଚାରିଲେ, କଅଣ କହୁଛି ?

ଅଳକା ସେତେବେଳେ ବୋଉକୁ ଏ କଥା ପ୍ରକାଶ ନ କରିବାକୁ ବାରଣ କରୁଥିଲା । କିନ୍ତୁ ମାନମୟୀ ସେ ବାରଣ ମାନିବା ଅବସ୍ଥାରେ ନ ଥିଲେ । ଦେବପ୍ରିୟର ଏଭଳି ସଫଳତା ତାଙ୍କୁ ଯେଉଁ ଆନନ୍ଦ ଆଣି ଦେଇଛି, ସେ ଆନନ୍ଦର ଟିକିଏ ଭଗ୍ନାଂଶ ଅନ୍ୟ ସମସ୍ତଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ବିତରଣ କରିଦେବା ପାଇଁ ସେ ବ୍ୟଗ୍ର ହୋଇ ଉଠିଥିଲେ ।

ସ୍ୱାମୀଙ୍କ ପାଖକୁ ଆସି ଗେହ୍ଲେଇ ହୋଇ କହିଲେ, ଶୁଣିଲଣି, ଦେବପ୍ରିୟ କୃତ୍ରିମ ଖାଦ୍ୟ ସମ୍ପର୍କରେ କଅଣ ସବୁ ନୂଆ ତଥ୍ୟ

ଆବିଷ୍କାର କରିଛି । ସେଥିପାଇଁ ପ୍ୟାରିସ୍, ରୁଷ୍, ଆମେରିକା ପ୍ରଭୃତି ଦେଶମାନଙ୍କର ବୈଜ୍ଞାନିକମାନେ ତାଙ୍କୁ ଖୁବ୍ ପ୍ରଶଂସା କରିଛନ୍ତି...

ସମ୍ବାଦ ପତ୍ରମାନଙ୍କରେ ଏଭଳି କିଛି ସମ୍ବାଦ ସେ ସେ ଆଗରୁ ପଢ଼ି ନ ଥିଲେ, ସେ କଥା ନୁହେଁ । କିନ୍ତୁ ସେ କଥାକୁ ସେ ଏତେ ଗୁରୁତ୍ୱ ଦେଇ ବିଚାର କରି ନ ଥିଲେ । ଦେବପ୍ରିୟ ଯେ ଅଲକାର ପ୍ରଣୟ ପ୍ରାର୍ଥୀ, ସେ କଥା ନ ଦେଖିବା ପାଇଁ ଆଖିବୁଜି, ନ ଶୁଣିବା ପାଇଁ କାନ ବନ୍ଦକରି ମଧ୍ୟ ସେ ଜାଣି-ଥିଲେ ।

ଦେବପ୍ରିୟ ପିତୃମାତୃହୀନ ଅନାଥ ଶିଶୁ ।

ବଂଶର ଆଭିଜାତ୍ୟ ତ ଦୂରର କଥା, ପାରିବାରିକ କୌଳିନ୍ୟ ବୋଲି ତାର କିଛି ନାହିଁ । ତାହା ସହିତ ଝିଅର ବିବାହ ଦେବା କଥା ସେ କେବେ କଳ୍ପନା ସୁଦ୍ଧା କରିପାରନ୍ତି ନାହିଁ । ତାଙ୍କ ଦେହରେ ରାୟବାହାଦୁରୀ ଆଭିଜାତ୍ୟର ରକ୍ତ ପ୍ରବାହିତ ହେଉଛି । କେଉଁ ମିଶନ ପ୍ରତିପାଳିତ ଅନାଥ ଶିଶୁ ସହ ସେ ଝିଅର ବିବାହ ଦେବା କଥା ଚିନ୍ତା କରନ୍ତେ କିପରି ?

ସେଥିପାଇଁ ସ୍ତ୍ରୀ ଯେତେଥର ସେ ପ୍ରସଙ୍ଗ ଉଠାଇଛନ୍ତି, ସେ ତାକୁ ଏଡ଼ାଇ ଯିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରିଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ କ୍ରମେ କ୍ରମେ ପିଲାଟା କୃତିତ୍ୱ ଅର୍ଜନକରି ନିଜ ପ୍ରତିଭା ଯୋଗୁଁ ଏକ ନୂତନ କୌଳିନ୍ୟର ଅଧିକାରୀ ହେବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରୁଛି । ଝିଅ ମୁହଁରୁ, ସ୍ତ୍ରୀ ମୁହଁରୁ ବେଶି ବେଶି ଦେବପ୍ରିୟର କଥା ସେ ଶୁଣିବାକୁ ପାଉଛନ୍ତି । ବ୍ରିଟିଶ ଶାସନ ଅମଳରେ ରାୟବାହାଦୁର ଉପାଧି ଗ୍ରହଣ କରି ଶାସନ କରୁଥିବାବେଳେ କଂଗ୍ରେସ ସତ୍ୟାଗ୍ରହ କଥା ତାଙ୍କୁ ଯେପରି ଶୁଣା ଯାଉଥିଲା, ଆଜିକାଲି ତାଙ୍କ ପରିବାର ଭିତରେ

ଦେବପ୍ରିୟର 'ନାମ ଠିକ୍ ସେମିତି ଶୁଣା ଯାଉଛି...ଅଥ
କଂଗ୍ରେସ ସତ୍ୟାଗ୍ରହକୁ ଅଟକାଇବାକୁ ସବୁମତେ ଉଦ୍ୟମ କ
ସେ ପାରି ନ ଥିଲେ; ତେଣୁ ଦେବପ୍ରିୟର ପ୍ରତିରୋଧ ସେ କ
ପାରିବେ ତ ?

ସ୍ୱାମୀଙ୍କ ଧ୍ୟାନ-ଗମ୍ଭୀର ମୁହଁକୁ ଚାହିଁ ମାନମୟୀ କହିଲେ
ଓଡ଼ିଶାର ଜଣେ ବୃତ ବୈଜ୍ଞାନିକ ବିଦେଶରେ ଆଜ ନା
କମାଉଛି, ଏ କଅଣ କମ୍ ଗୌରବର କଥା ?

ଇଚ୍ଛା କରିଥିଲେ ସ୍ତ୍ରୀଙ୍କ କଥାକୁ ଖୁବ୍ ତୀବ୍ର ବ୍ୟଙ୍ଗ କ
ହସି ଉଡ଼ାଇ ଦେଇ ଥାଆନ୍ତେ ମାଳାମ୍ବର ବାବୁ; କିନ୍ତୁ ତର୍କର ଫ
ବିପରୀତ ହେବାର ଆଶଙ୍କା କରି ସେ ନିଜକୁ ସମ୍ବ
କରିନେଲେ । କହିଲେ, କେବଳ ବିଦେଶୀ କାଗଜରେ ଗୋଟି
ଦୁଇଟି ପ୍ରବନ୍ଧ ଲେଖି ପ୍ରଶଂସା ପାଇଲେ ବିଜ୍ଞାନ ପ୍ରତି ବୈଜ୍ଞାନି
ହୋଇଯାଏ ନାହିଁ, ବୈଜ୍ଞାନିକ ହେବାପାଇଁ ଦରକାର ଲକ୍ଷ ଲ
ଟଙ୍କାର ଲାବୋରେଟୋରି...ବହୁ ଆଧୁନିକ ଯନ୍ତ୍ରପାତି...ଶହ ଶ
ଆସିଷ୍ଟାଣ୍ଟ...ଗବେଷଣା ପାଇଁ ମାଟେରିଅଲ୍ସ । ଦେବପ୍ରିୟ
ଏସବୁ କେଉଁଠୁ ଆସିବ ?

ସୁଶାନ୍ତ ଏତେବେଳ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ କ୍ରୋଧରେ ଦାନ୍ତ କାମୁଡ଼ି
ନିରବରେ ବସି ରହିଥିଲା ।

ଦେବପ୍ରିୟ ନାମକ କେଉଁ ବିଜ୍ଞାନ-ପୁରୁଷ ହଠାତ୍
ରାୟବାହାଦୁରଙ୍କ ପରିବାରରେ ଶୃଙ୍ଖଳା ସୃଷ୍ଟି କରି ବସିଛି ଦେଖି
ଦ୍ରୁତ ବେଗରେ ସେ ନିଶ୍ୱାସ ନେବାକୁ ଆରମ୍ଭ କରିଥିଲେ ।
ରାୟବାହାଦୁରଙ୍କଠାରୁ ଜବାବ ପାଇ ସେ ମାତ୍ର କହିଲା, ଆଜ୍ଞା !
ଆଜିକାଲି ଗୁରୁତ୍ୱ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଶବ୍ଦଗୁଡ଼ିକୁ ଲୋକେ ଏପରି ଲଘୁ
ଭାବରେ ଯାହା ଇଚ୍ଛା ତାହା ଅର୍ଥରେ ବ୍ୟବହାର କରୁଛନ୍ତି ଯେ

ସେ ଶବ୍ଦଗୁଡ଼ିକ ସମସ୍ତ ସମ୍ଭ୍ରମ, ଗୁରୁତ୍ୱ ହରେଇ ବସିଲେଣି । ଆଗେ ଦେଶସେବକ କହିଲେ ଲୋକେ ଗୋପବନ୍ଧୁ ଦାଶଙ୍କୁ ବୁଝୁଥିଲେ, ଏବେ କଣ୍ଟ୍ରୋଲ୍ ଦୋକାନୀ ଗୋପୀଦାଶ ବି ଦେଶ-ସେବକ । ଆମେ ଲେଖକ କହିଲେ ଲୋକଙ୍କର ସ୍ମରଣ ହେଉଥିଲା ସାରଳା ଦାସ, ଉପେନ୍ଦ୍ରଭଞ୍ଜଙ୍କ ନାମ । ଆଜିକାଲି ଯିଏ ବାପାଙ୍କୁ ଚିଠି ଲେଖିଲା ସେ ମଧ୍ୟ ଲେଖକ ! ବୈଜ୍ଞାନିକ ଶବ୍ଦଟା ଆଜିକାଲି ସେହିପରି ରିସର୍ଚ୍ଚ ଆସିଷ୍ଟାଣ୍ଟ୍‌ମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଇଲାଣି···

ଶ୍ୟାମଙ୍କ ରେ'ରେକାର ଧ୍ୱନି ଶୁଣି ଲକ୍ଷ୍ମୀଙ୍କ କୋଳରେ ନିଶ୍ଚିନ୍ତ ହୋଇପାରୁ ନ ଥିଲା ମହାମାନୀ ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ । ସେ ସବୁ ପୁରାଣ କଥା, ପ୍ରାଚୀନ କଥା । କିନ୍ତୁ ସୁଶାନ୍ତର ଦେବପ୍ରିୟ ପ୍ରତି ଆକ୍ଷେପ ଶୁଣି ଥୟ ଧରି ପାରି ନ ଥିଲା ଅଳକା । ସେ ହେଉଛି ସେ ଦିନର ଘଟଣା ।

ବାପାଙ୍କ ପାଖକୁ ଦୁଇଖଣ୍ଡ ଟାଇପ ହୋଇଥିବା ଚିଠି ବଢ଼ାଇ ଦେଇ କହିଲା, ଦେଖନ୍ତୁ·····ବର୍ନ୍‌ରେ ବସୁଥିବା ଆନ୍ତର୍ଜାତିକ ବିଜ୍ଞାନ କଂଗ୍ରେସରେ ଯୋଗଦେବା ପାଇଁ ଦେବପ୍ରିୟଙ୍କୁ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ନିମନ୍ତ୍ରଣ କରାଯାଇଛି । ଏ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଆମନ୍ତ୍ରଣର ଦୁର୍ଲ୍ଲଭ ସମ୍ମାନ ସମଗ୍ର ଭାରତବର୍ଷରୁ ଏକାକୀ ପାଇଛି ଦେବପ୍ରିୟ, ଆଉ ଆର ଚିଠି ଖଣ୍ଡିକ କଲିକତା ବିଶ୍ୱବିଦ୍ୟାଳୟର ବିଜ୍ଞାନ-ଗବେଷଣା ବିଭାଗ ତରଫରୁ ଆସିଛି । ସେମାନେ ତାକୁ ଆମନ୍ତ୍ରଣ କରିଛନ୍ତି କଲିକତା ବିଶ୍ୱବିଦ୍ୟାଳୟ ତରଫରୁ ଗବେଷଣା କରିବା ପାଇଁ । ଗବେଷଣାର ସମସ୍ତ ସୁବିଧା, ସୁଯୋଗ ସେମାନେ ଯୋଗାଇ ଦେବେ···ଯାବତୀୟ ଖର୍ଚ୍ଚ ବହନ କରିବେ···

ଝିଅର କଥା ଶୁଣି ବିସ୍ମୟ ବିସ୍ଫାରିତ ନୟନରେ ସେ ଚିଠି ଦୁଇ ଖଣ୍ଡକୁ ଚଷମା ତଳୁ ଚାହିଁରହିଲେ ନୀଳାମ୍ବରବାବୁ । ଓଡ଼ିଶାର

ଦୁର୍ଭିକ୍ଷ ପ୍ରପୀଡ଼ିତ ଏକ ଅନାଥ ଶିଶୁ ପୃଥିବୀରୁ କ୍ଷୁଧା ନାମକ ଏକ ସର୍ବକାଳୀନ ବ୍ୟାଧିର ନିରାକରଣ ପାଇଁ ପୁଷ୍ଟିକର କୃତ୍ରିମ ଖାଦ୍ୟ ପ୍ରସ୍ତୁତ ପ୍ରଣାଳୀ ଆବିଷ୍କାର କରିପାରେ, ଏକଥା ଭାବିବାକୁ, ବିଶ୍ୱାସ କରିବାକୁ ତାଙ୍କ ସମ୍ଭ୍ରାନ୍ତବାଦୀ ମନକୁ ଖୁବ୍ ଭାବରେ କଷ୍ଟ ହେଉଥିଲା ।

କିନ୍ତୁ ଏତିକି ଦୁଇଟା ଦେଖିଲା ପରେ ନିଜ ମନକୁ ସେ ବୁଝାଇବାକୁ ଲାଗିଲେ । କହିଲେ, ଏ ଖୁବ୍ ଭଲ ସମ୍ବାଦ ମାଆ ! ସେ ଯେତେବେଳେ ଏତେବଡ଼ କୃତିତ୍ୱର ଅଧିକାରୀ ହୋଇପାରିଛି, ତାକୁ ଅନ୍ତତଃ ଥରେ ଆମ ଘରକୁ ଖାଇବା ପାଇଁ ନିମନ୍ତ୍ରଣ କରିବା ଉଚିତ...

ନୀଳାମ୍ବରବାବୁଙ୍କ ଏଭଳି ଉକ୍ତି ଓ ଅଳକା ଓଠରେ ହସର ସମାବେଶ ଦେଖି ସୁଶାନ୍ତର ଶୋଣିତ ଧମନୀରେ ରକ୍ତ-ପ୍ରବାହ ଶିଥିଳ ହୋଇ ଆସୁଥିଲା ।

ବୈଜ୍ଞାନିକ ଦେବପ୍ରିୟର ନିମନ୍ତ୍ରଣପତ୍ର ଅଳକା ପାଖରେ...

ତାର ପ୍ରଶସ୍ତି ମାନନୀୟଙ୍କ କଣ୍ଠରେ

ତାକୁ କଅଣ ଅପମାନିତ କରିବା ପାଇଁ ସମ୍ଭ୍ରାନ୍ତବାଦୀର ଡକାଇ ପଠାଇଥିଲେ ?

ବିଶେଷ ଜରୁରୀ କାର୍ଯ୍ୟ ଥିବାର ଛଳନା କରି ସେ କହିଲା, ମୁଁ ଆସୁଛି ଅଙ୍କି...

ପେଟ ଭିତରୁ ଉଠି ଆସୁଥିବା ହସକୁ ଜୋର ପାଟରେ ଅଟକାଇ ରଖି ଅଳକା କହିଲା, ଶୁଣନ୍ତୁ, ମୁଁ ଆପଣଙ୍କୁ ଟିକିଏ ବଳେଇ ଦେଇ ଅଛେ । କାଲି କିନ୍ତୁ ଦେବପ୍ରିୟଙ୍କ ସମ୍ବର୍ଦ୍ଧନା ଭୋଜିରେ ଆପଣଙ୍କୁ ନିମନ୍ତ୍ରଣ ରହିଲା ।

ତୁମି କି ନାହିଁ, କିଛି କହିଲା ନାହିଁ ସୁଶାନ୍ତ ।

"Waste products could in principle be changed back in to food compound with the absorption of little more energy. Cadavers could be homogenized.

—Prof. H. Fremlin.

ଲଣ୍ଡନ ବ୍ରୁମିଂହାମ୍ ବିଶ୍ୱବିଦ୍ୟାଳୟର ବିଜ୍ଞାନ ଅଧ୍ୟାପକ ମି. ଫ୍ରେମଲିନ୍ । କୃତ୍ରିମ ଖାଦ୍ୟ ଉତ୍ପାଦନ ପ୍ରସ୍ତୁତ ସମ୍ପର୍କରେ ତାଙ୍କର ସେ ମତାମତକୁ ସାବଧାନତାର ସହ ଅନୁଧ୍ୟାନ କରି ଦେବପ୍ରିୟ ।

ତା ପରେ ବୃତ୍ତିକ ପୃଥିବୀର ଅତୀତ, ଭବିଷ୍ୟତ ଓ ବର୍ତ୍ତମାନର ଲୋକସଂଖ୍ୟା ପରିମାଣ ସମ୍ପର୍କରେ କାନ୍ଥରେ ଝୁଲୁଥିବା ଷ୍ଟ୍ରଟ୍ ଆଡ଼କୁ ସକରୁଣ ଦୃଷ୍ଟିରେ ।

ପୃଥିବୀର ଲୋକସଂଖ୍ୟା :

୧୯୦୦ — ୧୮୬୨, ୦୦୦, ୦୦୦

୧୯୨୦ — ୨୦୬୦, ୦୦୦, ୦୦୦

୧୯୪୦ — ୨୨୯୫, ୦୦୦, ୦୦୦

୧୯୬୦ — ୨୯୯୦, ୦୦୦, ୦୦୦

୧୯୬୫ — ୩୨୮୦, ୦୦୦, ୦୦୦

୧୯୮୦ — ୪୪୮୬, ୦୦୦, ୦୦୦

୨୦୦୦ — ୬୪୧୦, ୦୦୦, ୦୦୦

ଶହେ ବର୍ଷ ଭିତରେ ପୃଥିବୀର ଲୋକସଂଖ୍ୟା ସାଢ଼େ ତିନି ଗୁଣରୁ ଅଧିକ ଅନୁପାତରେ ବୃଦ୍ଧି ପାଉଥିବ, ଉତ୍ପାଦନର ପରିମାଣ କେତେ

ବଢ଼ିଲେ ସେ ସମସ୍ତ ଲୋକଙ୍କୁ ଉଦରର ଜ୍ୱାଳା ନିବାରଣ ପାଇଁ ଖାଦ୍ୟ ଯୋଗାଇ ଦିଆଯାଇ ପାରିବ ?

ସାର, ଫର୍ଟିଲାଇଜର ଦ୍ୱାରା ଜମିର ଉତ୍ପାଦିକା ଶକ୍ତି ବଢ଼ାଇ ଏ ଖାଦ୍ୟର ଆବଶ୍ୟକତା ପୂରଣ କରିପାରିବା ସମ୍ଭବ ?

ଫର୍ଟିଲାଇଜର୍ ଉତ୍ପନ୍ନ ପରିମାଣକୁ ଲକ୍ଷ୍ୟକରି ଦେଖିଲା ଦେବପ୍ରିୟ ।

ଭାରତବର୍ଷରେ ୧୯୫୨-୫୩ରେ ଫର୍ଟିଲାଇଜର୍ ଉତ୍ପାଦନ ପରିମାଣ ଥିଲା ମାତ୍ର ଷାଠିଏ ହଜାର ମାଟ୍ରିକ୍ ଟନ୍ । ବର୍ତ୍ତମାନ ତାର ଉତ୍ପନ୍ନ ପରିମାଣ ଲକ୍ଷଶହ ମାଟ୍ରିକ୍ ଟନ୍‌ର ସୀମା ପୂର୍ଣ କଲାଣି । କିନ୍ତୁ ୧୯୫୨-୫୩ରେ ଭାରତବର୍ଷରେ ଯେଉଁ ପରିମାଣରେ ଖାଦ୍ୟାଭାବ ଥିଲା, ସାତ ଗୁଣ ଫର୍ଟିଲାଇଜର ଉତ୍ପାଦନ ବଢ଼ିଥିଲେ ସୁଦ୍ଧା ସେ ଖାଦ୍ୟାଭାବ ପରିମାଣ ହ୍ରାସ ପାଇ ନାହିଁ । ବରଂ ସେ ଖାଦ୍ୟାଭାବ ଜଟିଳ ହୋଇଛି । ଦୁର୍ଭିକ୍ଷର ଅର୍ତ୍ତନାଦରେ ଭାରତବର୍ଷର ବିଭିନ୍ନ ଅଞ୍ଚଳ ମୁଖରିତ ହୋଇଛି ।

ଆଗାମୀ ପାଞ୍ଚବର୍ଷ ମଧ୍ୟରେ ଏହି ଫର୍ଟିଲାଇଜର ଉତ୍ପାଦନ ପରିମାଣରେ ତ୍ରିଏ ବା ଅଧିକ ଶତକଡ଼ା ପରିମାଣରେ ବୃଦ୍ଧିପାଇବ; କିନ୍ତୁ ଦୁର୍ଭିକ୍ଷ, ଅନାହାରର ଅଭିଶାପରୁ ଭାରତବର୍ଷକୁ ରକ୍ଷା କରିହେବ କି ?

ଅତୀତର ଅଭିଜ୍ଞତାରୁ ଯଦି କିଛି ଶିକ୍ଷାମିଳିଥାଏ, ତେବେ ତାହା ନିର୍ଦ୍ଧାରେ ଦେବପ୍ରିୟ କହିପାରେ, ନା— ସାର୍, ଫର୍ଟିଲାଇଜର ଭୂମିର ଉତ୍ପାଦନରୁ ଏ ସମସ୍ୟାର ସମାଧାନ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । କୃତ୍ରିମ ଖାଦ୍ୟ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରି ଏହାର ସମାଧାନ ଅସମ୍ଭବ ।

ସକରୁଣ ଦୃଷ୍ଟିରେ ଅଧ୍ୟାପକ ପ୍ରେମଲିନ୍‌ଙ୍କ ଉକ୍ତିକୁ ଅନୁଧ୍ୟାନ କଲା ଦେବପ୍ରିୟ ।

ଅଥଚ ମଣିଷର ଫିଙ୍ଗାଯାଉଥିବା ଅଳିଆ, ପରିତ୍ୟକ୍ତ ପଦାର୍ଥରେ କିଛି ଜୀବାଣୁଶକ୍ତିର ସମ୍ମିଶ୍ରଣ କରି ଅନାହାରକ୍ଳିଷ୍ଟ, କ୍ଷୁଧିତ ଜନତାର କ୍ଷୁଧା ନିବାରଣ କରାଯାଇପାରେ । ଅଖାଦ୍ୟ ରୂପେ ବିବେଚିତ ହେଉଥିବା ସେହି ପରିତ୍ୟକ୍ତ ପଦାର୍ଥରେ କି ଉପାୟରେ ଖାଦ୍ୟସାର, ଜୀବାଣୁଶକ୍ତିର ସମ୍ମିଶ୍ରଣ କରି ତାହାକୁ ସୁଷମ ଖାଦ୍ୟରେ ପରିଣତ କରାଯାଇ ପାରିବ, ତାହା ହିଁ ହେଉଛି ବିଷମ ସମସ୍ୟା । ଏ ସମ୍ପର୍କରେ ସଂଗୃହୀତ ସମସ୍ତ ତଥ୍ୟକୁ ପରୀକ୍ଷା କରି ସେ ଦେଖିଛି । ବର୍ନରେ ଅନୁଷ୍ଠିତ ହେଉଥିବା ଆନ୍ତର୍ଜାତିକ ବିଜ୍ଞାନ କଂଗ୍ରେସ ଅଧିବେଶନରେ ଏହି ସମ୍ପର୍କୀୟ ଏକ ମୌଳିକ ପ୍ରବନ୍ଧ ତାର ଉପସ୍ଥାପନ କରିବାର କଥା ।

ଅଦ୍ଭୁତ ଅନେକ ତଥ୍ୟ, ଅନେକ ପରୀକ୍ଷା ଅବଶିଷ୍ଟ ଅଛି ଦେବପ୍ରିୟର ।

ଦିନ ରାତି ଅବିଶ୍ରାନ୍ତ ପରିଶ୍ରମ କଲା ପରେ ବି ଯେଉଁ ହାରରେ ସେ ଏ ଦିଗରେ ଅଗ୍ରସର ହେବାର କଥା, ତାହା ହୋଇ ପାରୁ ନାହିଁ । କିଛି ଦିନ ହେଲା ସେ ଦେହରେ ଅନୁଭବ କରୁଛି କ୍ଳାନ୍ତି, ଅବସନ୍ନତା । ଅରତ ଅନେକ ଥର ଧମକ ଦେଲାଣି ଏତେ ପରିଶ୍ରମ ନ କରିବାକୁ ।

ଡାକ୍ତରଙ୍କ ମଧ୍ୟ ଠିକ୍ ସେଇ ମତ ।

ସେମାନଙ୍କ ଯୁକ୍ତି ଅନୁରୋଧକୁ ହସ ହସି ଉଡ଼େଇ ଦେଇଛି ଦେବପ୍ରିୟ ! କିନ୍ତୁ ନିଜ ଦୈହିକ ଦୁର୍ବଳତାକୁ ସେ ନିଜେ ଅସ୍ୱୀକାର କରିବ କିପରି ?

ସେ ଯଦି ସତକୁ ସତ ଅସୁସ୍ଥ ହୋଇ ପଡ଼େ, ଆନ୍ତର୍ଜାତିକ ବିଜ୍ଞାନ କଂଗ୍ରେସ ଅଧିବେଶନରେ ସେ ଯୋଗ ଦେଇ ପାରିବ ତ ?

ଆତଙ୍କର ମ୍ଳାନଚ୍ଛାୟା ମଳିନ କରି ରଖିଥିଲା ଆରତି ଆଜି ଅଳକାର ମୁହଁ ।

କ୍ଷୀଣ ଦୁର୍ବଳତା ପରେ ଅସୁସ୍ଥ ହୋଇ ପଡ଼ିଛି ଦେବପ୍ରିୟ ।

ବଡ଼ ଡାକ୍ତରଖାନାର ନର୍ସିଂହୋମକୁ ତାକୁ ସ୍ଥାନାନ୍ତରିତ କରାଯାଇଛି । ପ୍ରଥମେ ଆପତ୍ତି କରୁଥିଲା ଦେବପ୍ରିୟ । ଏ ଅସୁସ୍ଥତା କିଛି ନୁହେଁ ବୋଲି ହସି ଉଡ଼ାଇ ଦେବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରୁଥିଲା । କିନ୍ତୁ ଜ୍ୱର, ପରେ କାଶ ହେବା ଫଳରେ ସେ ନିଜେ କିଛି ପରିମାଣରେ ବିବ୍ରତ ହୋଇ ପଡ଼ିଲା ।

ଡାକ୍ତର ମତ ଦେଲେ, ଏକ୍ସରେ କରି ଦେବା ଭଲ । କାରଣ କାଶ ଓ ଜ୍ୱର ଫଳରେ ତାର ହୃଦ୍‌ଯନ୍ତ୍ର ପୀଡ଼ିତ ହୋଇ ପଡ଼ିଥିବା ଭଳି ମନେହେଉଛି ।

ଡାକ୍ତର ଚାଲିଗଲା ପରେ ଦେବପ୍ରିୟ କହିଲା, ହୃତ୍‌ପିଣ୍ଡକୁ ଯଦି ହୃଦୟ କୁହାଯାଏ, ମୋ ହୃଦୟ ଯେ ଅନେକ ଦିନ ଧରି ପୀଡ଼ିତ, ଏଥିରେ ସନ୍ଦେହ କରିବାର କଣ ଅଛି ଅଳକା !

ଅଳକାର ଶଙ୍କାକୁଳ ମୁହଁରେ ଲଜ୍ଜାର ରକ୍ତାଭ ଫୁଟି ଉଠିଲା ।

ଆରତି କହିଲା, ଆପଣ ଅମାନିଆ ହୋଇ ଏ ଅବସ୍ଥା ଭୋଗ କରୁଛନ୍ତି । ଯେତେ କହିଲେ ବି ଠିକ୍ ସମୟରେ ଖାଇବେ ନାହିଁ; ଉପଯୁକ୍ତ ପରିମାଣରେ ବିଶ୍ରାମ ନେବେ ନାହିଁ । ବର୍ତ୍ତମାନ ସବୁ କାମ ବନ୍ଦ ହୋଇଗଲା ତ ? ଆଜି ଅମାନିଆ ହୁଅନ୍ତୁ ନାହିଁ··· ଡାକ୍ତରଙ୍କ କଥା ମାନି ଶୋଇ ପଡ଼ନ୍ତୁ ।

ଆରତିର କଥା ଅମାନ୍ୟ କରି ହୁଏ…

କିନ୍ତୁ ଡାକ୍ତରଙ୍କ କଥା ଅମାନ୍ୟ କରିବା କଷ୍ଟ । ଶୋଇ ପଡ଼ିବାକୁ ଚେଷ୍ଟାକଲା ଦେବପ୍ରିୟ । କିନ୍ତୁ ଚେଷ୍ଟାକଲେ କ'ଣ ଶୋଇ ହେଉଛନ । ଅସାଧ କାଶ ତାର ଅନ୍ତ ଦୁର୍ନିଁ ଫୁଟାଉ ଚାଲିଚୁଛି । ଆଃ ! ଖ୍ୟାଷଣ କଷ୍ଟ ।

ଛେପ ପକାଇବାକୁ ଉଠିବା ପାଇଁ ଚେଷ୍ଟା କଲା ଦେବପ୍ରିୟ । ପାରିଲା ନାହିଁ । ଆରତି ପିଠି ପଟେ ହାତ ରଖି ତାକୁ ଉଠାଇ ଦେଲା । ଅଳକାର ଆଖିରେ ଆଚ୍ଛନ୍ନ ହୋଇ ଆସିଲା ଆଶଙ୍କାର ଛାୟା ।

ସତରେ କଅଣ ଦେବପ୍ରିୟ ଏତେ ଖ୍ୟାଷଣ ଭାବରେ ଅସୁସ୍ଥ !

ଏକ୍ସ-ରେ ଫଟୋ ଉଠା ସରିଲା ।

ତା ଆରଦିନ ରିପୋର୍ଟ ଦେଲେ ଡାକ୍ତର ।

ଆରତି ଓ ଅଳକାଙ୍କ ମୁହଁରେ ଅନାଗତ ଭୟର ଛାୟା । କଅଣ ହୋଇଛି ଦେବପ୍ରିୟର !

ଡାକ୍ତର ଘୋଷଣା କଲେ ଯକ୍ଷ୍ମାଶ ରୋଗ…ଟି. ବି !

ଯନ୍ତ୍ରଣାରେ କ୍ଷୀଣ ଚିତ୍କାର କରି ଦୁଇ ହାତରେ ମୁହଁ ଢ଼ାଙ୍କି ଦେଲା ଅଳକା ।

ଆରତିର କଣ୍ଠରୁ ଭୟରେ ବାକ୍ୟ ସ୍ଫୁରିତ ହେଲା ନାହିଁ ।

ଡାକ୍ତର କହିଲେ: ଚିନ୍ତିତ ହେବାର କିଛି ନାହିଁ…କେବଳ ଡାହାଣପଟ ଫୁସ୍‌ଫୁସ୍ ସାମାନ୍ୟ ଆକ୍ରାନ୍ତ ହୋଇଛି । ଏ ପ୍ରାଥମିକ ଅବସ୍ଥା । ଉପଯୁକ୍ତ ଖାଦ୍ୟ, କିଛି ଔଷଧ, କିଛି ଇଞ୍ଜେକ୍‌ସନ୍‌ରେ ମାସ ଦୁଇଟା ପରେ ସୁସ୍ଥ ହୋଇ ଉଠିବେ ଦେବପ୍ରିୟବାବୁ ! ଯକ୍ଷ୍ମ-

କାଶ ଆଜକାଲି ଏକ ସାଧାରଣ ରୋଗରେ ପରିଣତ ହୋଇଛି । ଜଣାଅଛିକି ଶତକଡ଼ା ୭୦।୮୦ ଜଣ ଲୋକ ଭାରତବର୍ଷରେ ଏହି ରୋଗରେ ପୀଡ଼ିତ । ପୋଷଣ ଦୁର୍ବଳତା, ଖାଦ୍ୟସାର ଅଭାବ ହେତୁ କାହାର କାହାର ଏ ରୋଗ ପଦାକୁ ଆତ୍ମପ୍ରକାଶ କରେ··· ଆଉ ଅଧିକାଂଶ ଦେହରେ ଏହା ଲୁଚା ପ୍ରକାରରେ ରହିଯାଏ । ଏଥିପାଇଁ ଖୁବ୍ ଭଲ ଔଷଧ ବାହାରିଲାଣି ।

ଡାକ୍ତରଙ୍କ ମନ୍ତବ୍ୟ ଶୁଣି ନିଜ ମନକୁ ସାନ୍ତ୍ୱନା ଦେଲି ଅଳକା, କିନ୍ତୁ ନିଜ ହୃଦୟକୁ ବୁଝାଇ ପାରିଲା ନାହିଁ । ପଚାରିଲା, କୌଣସି ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟନିବାସକୁ ପଠାଇବା ପାଇଁ ଆପଣ ବ୍ୟବସ୍ଥା କରନ୍ତୁ । ସମସ୍ତ ଆର୍ଥିକ ବ୍ୟୟ ମୁଁ ବହନ କରିବି···

ଡାକ୍ତର ହସିଲେ ।

କହିଲେ, ଏ ରୋଗର ପ୍ରାଥମିକ ଅବସ୍ଥା । ଏଥିପାଇଁ ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟନିବାସକୁ ଯିବାର କୌଣସି ଆବଶ୍ୟକତା ନାହିଁ । ଶହ ଶହ ରୋଗୀ ଏହି ହସପିଟାଲ୍‌ରେ ଭଲ ହେଉଛନ୍ତି । ଅବସ୍ଥା ଯଦି ସେପରି ଆପଣ ବାହାରକୁ ବୁଲି ଯାଇଥାଆନ୍ତା, ମୁଁ ନିଜ ତରଫରୁ ତାଙ୍କୁ ଯାଦବପୁର କିମ୍ବା ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଯକ୍ଷ୍ମାରୋଗ ହସପିଟାଲ୍‌କୁ ପଠାଇବା କଥା କହନ୍ତି ।

ରୋଗର ନାମ ଶୁଣିଲା ଦେବପ୍ରିୟ ।

ଆଉ କେହି ଥିଲେ, ରୋଗର ନାମ ଶୁଣିଲେ ଭୟରେ କାନ୍ଦି ପଡ଼ନ୍ତା । କିନ୍ତୁ ତା ମୁହଁରେ ଟିକିଏ ହେଲେ ଭୟକାନ୍ତର ସେ ଲକ୍ଷ୍ୟ କରିପାରିଲା ନାହିଁ । ବରଂ ଚଞ୍ଚଳ ହାସ୍ୟର ଏକ ଶୀତଳ ଢେଉ ଓଠରେ ତାର ଚହଲି ଉଠି ଆପେ ଆପେ ବିଲୀନ ହୋଇଗଲା ।

ତରକ୍ତ ହେବା ଭଳି କଣ୍ଠରେ ସେ କେବଳ ପଚାରିଲା, ମୁଁ କେତେଦିନ ଆଉ ରୋଗଶଯ୍ୟାରେ ଶୋଇ ରହିବ ଡାକ୍ତର !

ଅନ୍ତତଃ ଦୁଇ ମାସ । ଡାକ୍ତର ଉତ୍ତର ଦେଲେ ।

ଆରତିକୁ ପାଖକୁ ଡାକିଲା ଦେବପ୍ରିୟ ।

କହିଲା, ବର୍ତ୍ତମାନ ତମ କଲେଜ ଛୁଟି । ଏ ଦୁଇ ମାସ ଅନ୍ତତଃ ତମେ ମୋ ଗବେଷଣାଗାର ଦାୟିତ୍ୱରେ ରହିବ । ଅନ୍ତତଃ ବାହାରୁ ଆସୁଥିବା ସବୁ ଚିଠିପତ୍ରର ଉତ୍ତର ଯେପରି ବାକି ରହି ନ ଯାଏ···ତା ଛଡ଼ା ମୋ ଗବେଷଣା ତଥ୍ୟ ସମ୍ପର୍କରେ ଯେଉଁସବୁ ଉପାଦାନ ସଂଗୃହୀତ ହୋଇଛି, ସେ ସମ୍ପର୍କରେ କିଛି ନୋଟ୍ ମଧ୍ୟ ତମକୁ ନିୟମିତ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରିବାକୁ ହେବ··

ଆରତି ବିବ୍ରତ ହେଲା ।

କହିଲା, ସବୁ ଠିକ୍ ହୋଇଯିବ । ଆପଣ ଡାକ୍ତରଙ୍କ କଥା ମାନି ଯଥେଷ୍ଟ ପରିମାଣରେ ବିଶ୍ରାମ ନିଅନ୍ତୁ । ଦୁଇମାସ ଆଗରୁ ମଧ୍ୟ ଆପଣ ବସାକୁ ଫେରି ଯାଇପାରିବେ ।

ମୃଦୁ ହସି ପରିହାସ କଲା ଭଳି ଦେବପ୍ରିୟ ପଚାରିଲା, ଯଦି ମୁଁ ଭଲ ନ ହୁଏ ? ଏ ରୋଗରେ ତ ଅନେକ ଲୋକ ମରିଥିବା କଥା ଆମେ ଜାଣୁ ।

ଦେବପ୍ରିୟର ସେ ପରିହାସ ଶୁଣି ଆରତିର ଅନ୍ତରାତ୍ମା ଶିହରି ଉଠିଲା ।

ବାଷ୍ପାକୁଳିତ କଣ୍ଠରେ ସେ କହିଲା, ସବୁ କଥା କୁହନ୍ତୁ— କେବଳ ସେଇ କଥା ନ କହି । ଏ ସବୁ କହିଲେ ମୁଁ ଆପଣଙ୍କ ପାଖକୁ ଆସିବି ନାହିଁ ।

ମନେ ମନେ ହସି ନୀରବ ରହିଲା ଦେବପ୍ରିୟ ।

ତା ଆରଦିନ ମାଳାମ୍ବରବାବୁ ଓ ମାନମୟୀ ଆସିଥିଲେ ଦେବପ୍ରିୟକୁ ଦେଖିବାକୁ ।

ମାଳାମ୍ବରବାବୁ ସମବେଦନା ଜଣାଇ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ପାଖରେ ପ୍ରାର୍ଥନା କରିଥିଲେ, ଦେବପ୍ରିୟ ଶୀଘ୍ର ଆରୋଗ୍ୟ ହୋଇଯାଉ । କାରଣ ସେ କେବଳ ଓଡ଼ିଶାର ଗୌରବ ନୁହଁ, ପୃଥିବୀର ଆଶା-ଭରସା ।

ମାନମୟୀ ତାର ମୁଣ୍ଡ ଆଉଁସି ଦେଇ ଦୁଇ ଚକ୍ଟା କମଳା-ଲେମ୍ବୁ ଖୁଆଇଦେଲେ । ଆସିଲାବେଳେ କିଛି ଶହ ଟଙ୍କାର ନୋଟ ଦେବପ୍ରିୟ ହାତରେ ଧରାଇ ଦେଇ କହିଲେ, ଦରକାର ପଡ଼ିଲେ ଖବର ପଠାଇବାକୁ ସଙ୍କୋଚବୋଧ କରିବ ନାହିଁ ବାବା !

ପିଲାଦିନୁ ମାଆଙ୍କୁ ହରାଇଥିଲା ଦେବପ୍ରିୟ ।

ସେଥିପାଇଁ ମାତୃତ୍ୱର ସେ ସ୍ନିଗ୍ଧ-ଶୀତଳ ସ୍ପର୍ଶ ପାଇଁ ଅପୂର୍ବ ଆବେଗରେ ଆଖି ଦୁଇଟି ତାର ଛଳ ଛଳ ହୋଇ ଆସିଲା । ପୃଥିବୀର ସକଳ ଜନନୀ ସ୍ନେହମୟୀ, କରୁଣାର ଛଳ ଛଳ ଧାରାରେ ହୃଦୟ ସେମାନଙ୍କର ରସାଣିତ !

ଏକ ଅବ୍ୟକ୍ତ ବେଦନାରେ ଛଟପଟ ହେଉଥିଲା ଅଳକା ।

ତା ଭାଗ୍ୟରେ କରୁଣ ଭଗବାନ ସୁଖ ନାମକ ଏକ ସ୍ୱର୍ଗୀୟ ପଦାର୍ଥ ବଣ୍ଟନ କରିନଥିଲେ ବୋଧହୁଏ ! ଦେବପ୍ରିୟର ଆକାଂକ୍ଷିତ ସାନ୍ନିଧ୍ୟ ପରେ ସେ ଅଶ୍ରୁସିକ୍ତ ହୋଇଥିଲା, ଯାହାହେଉ ବାପାଙ୍କୁ

ସେ ଏଥର ରାଜି କରାଇ ପାରିବ । ବାପା ଯଦି ନିହାତି ରାଜି ନ ହୁଅନ୍ତି, ତେବେ ଦେବପ୍ରିୟ ଉପରେ ଭରସା ରଖି ସେ ଅନ୍ତତଃ ବାପାଙ୍କର ଚରମ ଅବାଧ୍ୟ ହେବାକୁ ସାହସ ସଂଗ୍ରହ କରି ପାରିବ…!

କିନ୍ତୁ ଅବଶେଷରେ ଏଇ ଅସାଧ୍ୟ କ୍ଷୟରୋଗ !

ଡାକ୍ତର ଯାହା କୁହନ୍ତୁ, ଟ୍ୟୁବରକ୍ୟୁଲସ୍, ବ୍ଲଡ୍‌ପ୍ରେସର, ଡାଇବେଟିସ୍ ରୋଗ ଭଳି ଏକ ଅଭିଜାତ ରୋଗ ନୁହେଁ । ଖାଦ୍ୟ-ସାର ଅଭାବ, ବିଶ୍ରାମ-ଅନ୍ନବସନର ଦାରିଦ୍ର୍ୟଠାରୁ ହିଁ ଏ ରୋଗ ଉଦ୍ଭବ । ଡାକ୍ତର ଯେଉଁ ଶତକଡ଼ା ୭୦।୮୦ ଭାଗ ଲୋକ ଉଣା-ଅଧିକେ ଏହି ରୋଗରେ ପୀଡ଼ିତ ବୋଲି କହିଲେ, ସେମାନେ ଏଇ ଦାରିଦ୍ର୍ୟ ନିପୀଡ଼ିତ ଅଭିଜାତ ଶ୍ରେଣୀର ଲୋକ ।

ଦେବପ୍ରିୟର କପାଳକୁ ସ୍ନେହରେ ଆଉଁସି ଦେଇଥିଲେ ବୋଲି ଘରକୁ ଆସିବା ମାତ୍ରେ ମାଆଙ୍କୁ ସାବୁନରେ ହାତ ଧୋଇବାକୁ କହିଥିଲେ ବାପା । ତାକୁ ସାବଧାନ କରି ଦେଇଥିଲେ ଟି. ବି. ଏକ ସଂକ୍ରାମକ ରୋଗ । ତୁ ଯେପରି ଦେବପ୍ରିୟର ଶଯ୍ୟାସୀମା ସ୍ପର୍ଶ ନ କରୁ ।

ମାଆ ମାନମୟୀ ବାପାଙ୍କ କଥାରେ ସାମାନ୍ୟ ବିରକ୍ତ ହୋଇଥିଲେ ।

କହିଲେ, ଯେତେହେଲେ ଅଳିର ସେ ବନ୍ଧୁ । ସେ ଆଜି ରୋଗରେ ପଡ଼ିଲା ବୋଲି ସେ ଟିକଏ ଦେଖାକରିବାକୁ ଯିବ ନାହିଁ ! ଦେବପ୍ରିୟ ଯଦି ଆମ ପରିବାରର କେହି ହୋଇଥାଆନ୍ତା !

ସ୍ତ୍ରୀଙ୍କ କଥା ସହିପାରିଲେ ନାହିଁ ମନୋମୟବାବୁ ।

ଚିତ୍କାର କରି ଉଠିଲେ । ଯାହା ଆମ ପରିବାରରେ କେବେ ହୋଇ ନ ଥିଲା ସେ କଥା ଆଲୋଚନା କରି କିଛି ଲାଭ ନାହିଁ । ମଣିଷ ଜନ୍ମ ହେଲେ ରୋଗାକ୍ରାନ୍ତ ହୁଏ । ମୃତ୍ୟୁବରଣ କରେ । ଏ କିଛି ନୂଆ କଥା ନୁହେଁ । ମୁଁ ସେ କାଲି ରୋଗରେ ନ ପଡ଼ିବି ସେ କଥା କେହି କହିପାରିବେ ନାହିଁ । ରକ୍ତଚାପରେ ପୀଡ଼ିତ ହେଲେ ମୁଁ କପର ଫଙ୍କା ହରାଇ ପଡ଼ନ୍ତି, ସେ କଥା ତ ତମେ ନିଜେ ଦେଖିଛ ! କିନ୍ତୁ କେଉଁ ଶ୍ରେଣୀର ଲୋକଙ୍କୁ କି ରୋଗ ହେବ, ତାର ଗୋଟିଏ ନୀତି-ନିୟମ ଅଛି । କିନ୍ତୁ ଟି. ବି ! ଯୁକ୍ତି···ଏହା ହୁଏ ତ ଏକ ମାରାତ୍ମକ ରୋଗ ହୋଇ ନ ପାରେ, କିନ୍ତୁ ଗରିବ ଲୋକଙ୍କ ରୋଗ । ସେ ରୋଗ ସହ ମୋ ପରିବାରର କିଛି ସମ୍ପର୍କ ନାହିଁ କିମ୍ବା ସେ ଭଳି ରୋଗୀ ସହ ମୋ ପରିବାରର କାହାର ସମ୍ପର୍କ କିଛି ରହିବା ଉଚିତ ନୁହେଁ ।

ବାପାଙ୍କ କଥା ଶୁଣି ନୀରବ ହୋଇ ଯାଇଥିଲା ବୋଉ ।

ଟି. ବି. ଭଳି ସଂକ୍ରାମକ ରୋଗ ପାଖକୁ ଝିଅକୁ ପଠାଇବାକୁ ତାଙ୍କର ବି ବୋଧହୁଏ କମ୍ ଆପତ୍ତି ନ ଥିଲା ।

ବାପା, ବୋଉଙ୍କ ପାଖରୁ ଫେରି ନିଜ ଶୋଇବାଘରେ କବାଟ କିଳି ଶୋଇଥିଲା ଅଳକା । ଧାରି ଧାରି ତାର ଲୁହରେ ଭସି ଯାଇଥିଲା ତାର ଦୁଇ ଆଖି । ଜୀବନର ବହୁ ଅବରୁଦ୍ଧ ଆବେଗ, ଅପ୍ରକାଶ୍ୟ କାମନା ଏଇ ଅଶ୍ରୁର ସୁଅରେ କ୍ରମେ କ୍ରମେ ଧୋଇ ହୋଇ ଯାଉଥିଲା ।

ଶେଷରେ ଟି. ବି. ରେ ଆକ୍ରାନ୍ତ ହେଲା ଦେବପ୍ରିୟ ।

ମନକୁ ଯେତେ ବୁଝାଇଲେ ବି ସେ କୌଣସି ସାହସ, ସାନ୍ତ୍ୱନା ସଂଗ୍ରହ କରିପାରୁ ନ ଥିଲା । ଦେବପ୍ରିୟର ଡାହାଣପଟ ଫୁସ୍‌ଫୁସ୍‌ରେ ବୁଲୁଥିବା ସଂଖ୍ୟାହୀନ କ୍ଷୟରୋଗର କ୍ଷୟକାରୀ ଜୀବାଣୁଙ୍କ ଅହରହ

ଶୋଷ୍ୱାସାନ୍ତ! । ତାର ସେ ସ୍ପନ୍ଦନଶୀଳ ଶ୍ୱାସଯନ୍ତ୍ରକୁ ତିଳ ତିଳ କରି କ୍ଷୟକରି ଚାଲିଥିବେ ସେମାନେ ପ୍ରତିମୁହୂର୍ତ୍ତରେ···ଯଦି ବା ଭଲ ହୁଏ, ତେବେ ଜୀବନର ପୂର୍ବସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟ ଫେରିପାଇବା ତା ପକ୍ଷରେ ସହଜ ହେବ ନାହିଁ ।

ସେହିଭଳି ଏକ ଲୋକକୁ ବିବାହ କରି ସେ ସୁଖୀ ହୋଇ ପାରିବ ତ ?

ଯଦି ଭଲ ନ ହୁଏ ଦେବପ୍ରିୟ !

ଏଥର ଭୟ କମ୍ପା ଆଶଙ୍କାରେ ନୁହେଁ—ସ୍ତିମିତ ଯନ୍ତ୍ରଣାରେ ଚିତ୍କାର କରି ଉଠିଲା ଅଳକା ।

ଭଗବାନ ! ତମେ ଏତେ ନିଷ୍ଠୁର ହୁଅ ନାହିଁ ।

ଯଦି ଜୀବନରେ ମୁଁ କିଛି ପୁଣ୍ୟ କରିଛି, ସେ ସମସ୍ତ ପୁଣ୍ୟ ନେଇ ସୁସ୍ଥ ହୋଇ ଉଠ ଦେବପ୍ରିୟ । ବିଶ୍ବର ବିଖ୍ୟାତ ବୈଜ୍ଞାନିକ ନ ହେଲ ପଛେ—ଅନ୍ତତଃ ମଣିଷ ଭାବରେ ମଣିଷ ହୋଇ ସେ ପୃଥିବୀରେ ବଞ୍ଚିରହ ।

ସ୍ୱଗତୋକ୍ତି କଲା ଭଳି କଥାଟିକି କହିସାରି ନୟନ ମୁଦ୍ରିତ କଲା ଅଳକା ।

ଅନେକ ସମୟ ସେ ହେନ୍ତାପରି ଶୋଇ ରହିଥିଲା ।

ଆରତି ଆସି ଉଠାଇଲା ତାକୁ ।

ସନ୍ଧ୍ୟା ହୋଇ ଆସିଲାଣି ।

ଦେବପ୍ରିୟ ପାଖକୁ ଯିବା ପାଇଁ ସେ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହୋଇ ଅସିଛି । ବାପା ବୋଉଙ୍କଠାରୁ ଅନୁମତି ନେଇ ଆସିଛି ଅନ୍ତତଃ ରାତି ବାରଟା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସେ ତା ପାଖରେ ରହିବ ।

ଆରତିକୁ ଦେଖି ନିଦ ମଳ ମଳ ଆଖିରେ ଉଠିବସିଲା ଅଳକା ।

ପଚାରିଲି, ଦେବପ୍ରିୟଙ୍କର ଅବସ୍ଥା କିପରି ?

ନିଜର ପ୍ରିୟସଖୀକୁ ସାନ୍ତ୍ୱନା ଦେବାଭଳି ଶାନ୍ତକଣ୍ଠରେ ସେ କହିଲା, ତୋର କିଛି ବ୍ୟସ୍ତ ହେବାର ନାହିଁ । ଆଜି ତାଙ୍କର କଫ, ମୂତ୍ର ପରୀକ୍ଷା ସରିଛି । ଡାକ୍ତର ମତ ଦେଇଛନ୍ତି ରୋଗ ଆଦୌ ସଂକ୍ରାମକ ଅବସ୍ଥାକୁ ଆସିନାହିଁ । କଫରେ ଜୀବାଣୁ ମଧ୍ୟ ନାହାନ୍ତି । କାଶ ସହ ଯେଉଁ ରକ୍ତ ବେଳେବେଳେ ପଡ଼ୁଥିଲା, ତାହା ମଧ୍ୟ ଔଷଧ ଖାଇବା ପରେ ବନ୍ଦ ହୋଇଯାଇଛି । ତାଙ୍କର ଅସୁସ୍ଥ ସମ୍ବାଦ ପାଇ କଲିକତାର ଜଣେ ବିଶିଷ୍ଟ ଯକ୍ଷ୍ମାରୋଗ ବିଶେଷଜ୍ଞ ମଧ୍ୟ କାଲି ଆସି ପହଞ୍ଚିଛନ୍ତି । ପରୀକ୍ଷା କରିବା ପରେ ସେ ମତ ଦେଇଛନ୍ତି, ଏହା କିଛି ନୁହେଁ । ଦୁଇ ମାସ ଆଗରୁ ମଧ୍ୟ ସେ କାର୍ଯ୍ୟକ୍ଷମ ହୋଇପାରିବେ । ଏକବାରେ ପ୍ରାଥମିକ ଅବସ୍ଥା ।

ଅରୁନ୍ଧତୀଠାରୁ ଏତେଗୁଡ଼ାଏ ସାନ୍ତ୍ୱନାମୂଳକ କଥା ଶୁଣିଲା ପରେ ବି ଆଶ୍ୱସ୍ତ ହୋଇପାରିଲା ନାହିଁ ଅଳକା । କାରଣ ଏ ଅବିଶ୍ୱାସ, ଘୃଣା, ସନ୍ଦେହ, ଭୟ ତାର ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ନୁହେଁ, ପାରିବାରିକ ।

ଅରୁନ୍ଧତୀ କହିଲା, ସନ୍ଧ୍ୟା ହୋଇଆସିଲା । ତୁ ଫିରୁ ପରା ? ଚଞ୍ଚଳ ବାହାରି ପଡ଼ । ତୋ କଥା ସେ ବାରମ୍ବାର ପଚାରୁଛନ୍ତି । କାଲି ଏକବାରେ ବିବ୍ରତ ହୋଇପଡ଼ିଲେ । ପଚାରୁଥିଲେ ସେଦିନୁ ଥରେ ହେଲେ ଆସିନି ଅଳକା ?

ଭୟରେ ଅଳକାର ମୁହଁ ପାଉଁଶିଆ ହୋଇଗଲା ।

ଅରୁନ୍ଧତୀ କହିଲା, ମୁଁ ତାଙ୍କୁ ମିଛ କହିଲି । ସେ ଶୋଇଥିଲା-ବେଳେ ତୁ ଆସି ଫେରିଯାଇଛୁ । ଫଳ, ଅଣ୍ଡା, ଦୁଧ ଖାଇବା-ବେଳେ ସେ ଛୋଟ ଶିଶୁଙ୍କ ଭଳି କିପରି ଅମାନିଆ ତୁ ଜାଣୁ । ମୁଁ ଯେତେ କହିଲେ ବି ମୋ କଥା ମାନୁ ନାହାନ୍ତି—ତୋ ଛଡ଼ା ତାଙ୍କୁ

ଏ ବିଷୟରେ ଅନ୍ୟ କେହି ବାଧା କରିପାରିବେ ନାହିଁ । ଚାଲ୍—ଯିବୁଟି ?

ଅଲକା ନିଶ୍ଚଳ ପ୍ରସ୍ତରମୂର୍ତ୍ତି ଭଳି ବସିରହିଲା ।

ଯିବ କି ନ ଯିବ—ସେଇ ଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱର ଦୋଳନରେ ଦୋଳାୟିତ ହେବାକୁ ଲାଗିଲା ତାର ମନ । ଗୋଟିଏ ପଟେ ବାପା ବୋଉଙ୍କ ବାରଣ, ନିଜର ଭୟ—ଅପର ପଟେ ଦେବପ୍ରିୟର ଆମନ୍ତ୍ରଣ । ସେ କଅଣ କରିବ ? ଯିବ ନା ନାହିଁ ?

ଆରତି ବିବ୍ରତ ହୋଇ ପଡ଼ିଲା ।

ପଚାରିଲା, ଚୁପ୍ ହୋଇ ବସିରହିଲୁ ଯେ ! ଯିବୁ ନା ନାହିଁ ?

ଆରତିର ହାତ ଧରି ପକାଇ ଅଲକା କହିଲା, ଗୋଟିଏ ସ୍ଥାନରେ ଖୁବ୍ କରୁଣ ଲାଗୁଅଛି । ନ ଗଲେ ବାପା ବିରକ୍ତ ହେବେ ନି ଜାଣୁ, ଯେତେ ହେଲେ ବି ଅଜସୁଧା ମୁଁ ବାପା-ବୋଉଙ୍କ ଝିଅ । ସେମାନଙ୍କର ଅବାଧ୍ୟ ହେବା ମୋର ସାଧ୍ୟାତୀତ ବ୍ୟାପାର । ଦେବପ୍ରିୟକୁ କହିବୁ, ମୁଁ ଦଣ୍ଡ ପକାଉଛି—ସେ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଶିଶୁଙ୍କ ଭଳି ଅମାନିଆ ହେବେ ନାହିଁ । ଦେହ ମୋର ରାୟବାହାଦୁରଙ୍କ କୋଠାଘର ଭିତରେ ବନ୍ଦୀ ହୋଇଥିଲେ ବି ମନ ମୋର ସେଇ ଝାଉଁରଖାନା ଏକୁଟିଆ କୋଠରୀରେ—ଆଜି ସବୁ ଜାଣି ଜାଣି ନିଜ ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟର ଅଯତ୍ନ ସେ କରେ, ତାହାହେଲେ ନିଜ ଉପରେ ନୁହେଁ, ମୋର ଉପରେ ହିଁ ପ୍ରତିଶୋଧ ସେ ନେଉଛି ବୋଲି ଭାବୁଥିବ ।

ଆରତି ଅଲକାର ମନର ଅବେଗ ବୁଝିଲା; କିନ୍ତୁ ତା କାର୍ଯ୍ୟର କାରଣ କିଛି ବୁଝିପାରିଲା ନାହିଁ । ପଚାରିଲା, ତାହାହେଲେ ମୁଁ ଯାଉଛି···

ତାକୁ ଏକପ୍ରକାର ଅଲିଙ୍ଗନ କରି ଅଳକା କହିଲା, ଏ ଜନ୍ମରେ ତୁ ମୋର ସଙ୍ଗୀ ହୋଇଛୁ, ଆର ଜନ୍ମରେ ତୁ ମୋର ଭଉଣୀ ଥିଲୁ । ତା ନ ହେଲେ ମୋ ପାଇଁ ତୁ ଯାହା କରୁଛୁ, ସେ କଥା ଆଉ କିଏ କରନ୍ତା ? ତୋ ଋଣ ଏ ଜନ୍ମରେ ତ ନୁହେଁ—ସାତ ଜନ୍ମରେ ବି ସୁଝିପାରିବି ନାହିଁ...

ଆଉଥରେ ଭୁଲିଗଲା ।

ଅଶ୍ରୁସଜଳ ଆଖିରେ କେବଳ ଚାହିଁଥିବା ବାଟକୁ ଚାହିଁରହିଲା ଅଳକା । ଅପଲକ ଆଖି, ଅବରୁଦ୍ଧ ଆବେଗରେ !

ଭବିଷ୍ୟର ପରଦା ଅସ୍ତେ ଅସ୍ତେ ଅପସାରିତ ହୋଇଯାଉଛି ।

ସ୍ପଷ୍ଟ, ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ ହେଉଛି ସେ ଅଦୃଶ୍ୟ ନାଟକର ଦୃଶ୍ୟ ।

ଆବକାରୀ କର୍ପୋରେସନର ମାସିକ ଅର୍ଦ୍ଧସହସ୍ରାଧିକ ବେତନ ପ୍ରାପ୍ତ ଜୁନିଅର ଅଫିସର ସୁଶାନ୍ତ ସେ ନାଟକର ଦୃଶ୍ୟ ଦେଖୁଥିଲା ନିଜ କଳ୍ପନାର ଚକ୍ଷୁରେ, ଦୂରଦୃଷ୍ଟିର ଆରସିରେ ।

ଦେବପ୍ରିୟ ନାମକ କେଉଁ ବୈଜ୍ଞାନିକ ସମ୍ରାଟଙ୍କ ଦୃଷ୍ଟିର ଅଗୋଚରରେ ଯେ ଅଳକାର ହୃଦୟ-ସାମ୍ରାଜ୍ୟର ସମ୍ରାଟ ହୋଇଯାଇଥିଲା, ସେକଥା ସେ ବୁଝିଲା ପରେ ବେଦନାରେ ଢଳୋତ୍ପ୍ରାନ୍ତ ହୋଇପଡ଼ିଥିଲା । ଦେବପ୍ରିୟକୁ ପ୍ରଥମ ଦେଖିଲା ସେଦିନ କ୍ଲେଜପଲରେ । ସାଧାରଣ ଜଣେ ଭାରତବର୍ଷର ନାଗରିକ । ବଂଶର କୌଳିନ୍ୟ ନାହିଁ । ନାହିଁ ମଧ୍ୟ ଆର୍ଥିକ ସ୍ୱଚ୍ଛଳତା ।

ତଥାପି ରାୟବାହାଦୁରଙ୍କ ଅଲଅଲ ନନ୍ଦିନୀ ହୃଦୟରେ କେଉଁ ସୁଗୁଣର ସିଡ଼ିରେ ପାଦ ରଖି ସେ ଏତେ ଉଚ୍ଚକୁ ଉଠି ଯାଇଥିଲା !

କେବଳ ତାର ପ୍ରତିଭା, ତାର ବୈଜ୍ଞାନିକ କୃତିତ୍ୱ !

ମନେ ମନେ ହସିଥିଲା ସୁଶାନ୍ତ ।

ଏସବୁ ଗୁଣ ନେଇ କେଉଁ ଆଧୁନିକା ଓ ଶିକ୍ଷିତା ନାରୀର ସର୍ବକାଳୀନ ସ୍ୱାମୀ ହୁଏ କି ?

ସୁଶାନ୍ତ ବିବାହ କରିନି, କିନ୍ତୁ ମଟରଗାଡ଼ି, ଉଚ୍ଚ ବେତନର ପ୍ରସାଦରୁ ସେ ଅନେକ ଝିଅଙ୍କ ସାଙ୍ଗରେ ମିଶିଛି । ବହୁ ସୁନ୍ଦରୀ, ଶିକ୍ଷିତା ଝିଅଙ୍କ ଅଭିଭାବକମାନେ ତାକୁ ଜାମାତା ଭାବରେ ପାଇବା ପାଇଁ ନିଜର କନ୍ୟା, ଆତ୍ମୀୟାମାନଙ୍କୁ ତାହା ସହିତ ଅବାଧ ମିଳା-ମିଶାର ସୁଯୋଗ ଦେଇଛନ୍ତି । ନିଜ ସ୍ୱକୀୟ ଜୀବନର ଅବସର ଭିତରେ ସେ ଏପରି ବହୁ ଅଭିଜାତ ପରିବାର ସହ ଘନିଷ୍ଠ ହୋଇଛି । ନିଜ ଅଭିଜ୍ଞତାର ବିଷୟ ହୋଇ ନ ଥିଲେ, ଅନ୍ୟ କାହାରିଠାରୁ ଏସବୁ କଥା ଶୁଣିଥିଲେ ସେ ନିଜେ ମଧ୍ୟ ତାହା ବିଶ୍ୱାସ କରି ନ ଥାନ୍ତା ।

ଅଭିଜାତ ପରିବାରର ଯେତେ ସୁନ୍ଦରୀ, ଶିକ୍ଷିତା ଝିଅଙ୍କ ସହିତ ମିଶିଛି, ସବୁଠାରେ ଏହି ଅଫିସର ପଦରେ ମୋହ, ଗାଡ଼ିରେ ବୁଲିବାର ନିଶା, ସ୍ୱଚ୍ଛନ୍ଦ ଜୀବନଯାପନ କରିବାର ସ୍ୱପ୍ନ ପ୍ରାୟ ଉଣାଅଧିକେ ସମସ୍ତଙ୍କଠାରେ ଲକ୍ଷ୍ୟ କରିଛି । ସମସ୍ତେ ଭଲପାଇଛନ୍ତି ଦେଖିବାର୍ ସେ ପାଉଥିବା ଉଚ୍ଚ ବେତନର ଗୁରୁତ୍ୱ, ତାର ପିତୃ-ପରିବାରର ଆଭିଜାତ୍ୟ, କୋଠାଘର, କାର୍ ରଖିଥିବାର ସାମର୍ଥ୍ୟକୁ, କେହି ଜଣେ ହେଲେ ଚାହିଁ ନାହାନ୍ତି ତାର ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ୱ, ତାର ନିଜତ୍ୱକୁ !

ସେଥିପାଇଁ ସେ ଅନେକ ଝିଅଙ୍କ ସାନ୍ନିଧ୍ୟରେ ଆସିଛୁ, କାହାରିକୁ ଭଲପାଇ ନ । କେବଳ ଅଲକା ସେଥିରେ ଏକ ବ୍ୟତିକ୍ରମ । ମାଳାମ୍ବରବାବୁ ତାକୁ ଘୃଣ୍ଣା କରିଥିଲେ ହେଁ ସେ ତାକୁ ଏଡ଼ାଇ ଚାଲିଛି ।

ନାରୀର ବାଧା ହିଁ ପୁରୁଷକୁ ପ୍ରଲୁବ୍ଧ କରେ ।

ସହଜରେ ତା ହାତମୁଠା ଭିତରକୁ ଆସିଲା ନାହିଁ ବୋଲି ସମ୍ଭବତଃ ସେ ଅଲକାକୁ ପାଇବା ପାଇଁ ଏପରି ଉନ୍ମାଦ ହୋଇ-ଉଠିଛି ।

ସୁଶାନ୍ତ ଧନୀ । ତାର ଗାଡ଼ି ଅଛି, କୋଠାଘର ଅଛି, କର୍ପୋରେସନର ଅଫିସର ପଦ ବି ରହିଛି । ଅଧୁନିକା ଶିକ୍ଷିତା ସୁନ୍ଦରୀ ନାରୀ ଯାହା ଲୋଡ଼େ, ସବୁଥିରେ ସେ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ । ତେଣୁ ଅଲକା ଯେ ଦିନେ ତା ହାତମୁଠାକୁ ଆସିବ—ଏ ଗଣିତ ତଥ୍ୟରେ କେବେହେଲେ ଭୁଲ୍ ହୋଇପାରେ ନା ।

ସେଦିନ ଷ୍ଟେଜପଛରେ ଦିଗନ୍ତ ଦେବପ୍ରିୟକୁ ନିରୀକ୍ଷଣ କରି ସେ ଦେଖିଥିଲା ।

ଶାନ୍ତ, ସରଳ, ଶୀର୍ଣ୍ଣକାୟ ଜଣେ ନିରହଂକାରୀ ତରୁଣ । ପୋଷାକରେ ବାହୁଲ୍ୟ ନାହିଁ; ନାହିଁ ମଧ୍ୟ ଅଭିଜାତ୍ୟର ଗ୍ଲାମ । ଜଣେ ଆଦର୍ଶବାଦୀ, ଦେଶପ୍ରେମୀ, ଶାନ୍ତଶିଷ୍ଟ ଚରିତ୍ରବାନ ଲୋକ ଭଳି ପ୍ରଥମ ଦେଖାରୁ ହିଁ ସେ ମନେ ହୋଇଥିଲା ।

ସୁଶାନ୍ତ ଗଣନା କରି ଦେଖିଥିଲା, ଏଭଳି ସଚ୍ଚରିତ୍ର ଆଦର୍ଶ-ବାଦୀ ଉଦ୍ଦୀପନ ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ୱଶାଳୀ ପୁରୁଷ କୌଣସି ସ୍କୁଲ ଶିକ୍ଷୟିତ୍ରୀ କମ୍ବା ମାଟ୍ରିକ୍ ଫେଲ୍ କରି ଘରେ ବସି ରୁମାଲରେ ଫୁଲ ପକାଉଥିବା ମଧ୍ୟବିତ୍ତ ପରିବାରର କନ୍ୟାକୁ ପ୍ରେମ କିମ୍ବା ବିବାହ କରିବା କଥା । ହଠାତ୍ ରାୟବାହାଦୁର ପରିବାରର ଅଳିଅଳ

ହିଅ କପରି ଏଭଳି ଲୋକର ପ୍ରେମରେ ପଡ଼ିଗଲା ! ଲୋକଟା କଅଣ ଚୂପ୍‌ସଇତାନ ! କୌଣସି ମନ୍ତ୍ରପନ୍ତ୍ର ଜାଣେ କି ?

ଭୋଜିସଭାରେ ସମାଗତ ସମସ୍ତ ଅତିଥି ଦେବପ୍ରିୟର ପ୍ରଶଂସା କରୁଥିଲେ । ତା ସହିତ ହାତ ମିଳାଇବାକୁ, ଟିକିଏ ପରିଚିତ ହେବାକୁ କେତେ ପରିମାଣରେ ବ୍ୟାକୁଳତା ମଧ୍ୟ ସେମାନଙ୍କଠାରେ ଲକ୍ଷ୍ୟ କରିଥିଲା ସୁଶାନ୍ତ । ସେହି ସମବେତ ଅତିଥିମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଥିଲେ ମନ୍ତ୍ରୀଙ୍କ ପି. ଏ.; ପୋଲିସ ଏସ୍.ପି., ଅଧ୍ୟାପକ, ଇଞ୍ଜିନିୟର, ଜଣେ-ଅଧେ କେତେ ଅଳକାର ସ୍କୁଲବନ୍ଧୁ- ଯେଉଁମାନଙ୍କୁ ଚିହ୍ନିବାକୁ ସେ ଚେଷ୍ଟା କରିନାହିଁ ।

କିନ୍ତୁ ନିଜ ତରଫରୁ ସୁଶାନ୍ତ ଆଗେଇ ଯାଇ ତା ସହିତ ହାତ ସୁଦ୍ଧା ମିଳାଇ ନାହିଁ । କେବଳ ଅଳକା ତା ସହିତ ପରିଚୟ କରାଇ ଦେଲାବେଳେ ଭଦ୍ରତା ଖାତିରରେ ସେ ଯାହା କେବଳ ନିଜ ଅନିଚ୍ଛା ସତ୍ତ୍ୱେ ଦୁଇ ହାତ ଟେକି ଥରେ ନମସ୍କାର କରିଥିଲା । ବାସ୍‌...

ଦେବପ୍ରିୟ ଚାଲିଗଲା ପରେ ସେ କିଛି ସମୟ ଅଟକି ରହିଥିଲା ।

କାରଣ ଅଳକା ସହିତ ଘନିଷ୍ଠ ହେବାର ସୁଯୋଗ ଦେବପ୍ରିୟର ଉପସ୍ଥିତିରେ ସେ ପାଇପାରି ନ ଥିଲା । ଦେବପ୍ରିୟର ପ୍ରସ୍ଥାନ ପରେ ନୀଳାମ୍ବରବାବୁ ଓ ତାଙ୍କର କେତେଜଣ ଆତ୍ମୀୟଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଆଲୋଚନା ଚାଲିଥିଲା ତାର ଗବେଷଣାର ବିଷୟବସ୍ତୁ ନେଇ ।

ବିଜ୍ଞାନ ସମ୍ପର୍କରେ ନୀଳାମ୍ବରବାବୁଙ୍କର ଧାରଣା ଅତି ସ୍ଥୂଳ ।

‘ସେ ନିଃସଙ୍କୋଚରେ ପ୍ରକାଶ କରିଥିଲେ, ଦେବପ୍ରିୟର ପ୍ରତିଭା ଅଛି, କିନ୍ତୁ ଗବେଷଣା ପାଇଁ ସେ ଯେଉଁ ବିଷୟ ନିର୍ବାଚନ କରିଛି, ତା ହାସ୍ୟାସ୍ପଦ । ପୃଥିବୀରୁ ଖାଦ୍ୟାଭାବ ଦୂର ହୋଇଗଲେ ଆଉ

ରହିବ କଅଣ? ଆଭିଜାତ୍ୟ, ଶ୍ରେଣୀଭେଦ, ସାନବଡ଼—ଏସବୁ ତ ଆପେ ଆପେ ଦୂର ହୋଇଯିବ ? ଏ ପୃଥିବୀ ସୁନ୍ଦର, କାରଣ ଏଥିରେ ପାହାଡ଼ ଅଛି, ସମୁଦ୍ର ଅଛି । ସାନ ଅଛନ୍ତି, ବଡ଼ ଅଛନ୍ତି । ଭୋକ ଅଛି, . ଭୋଜ ଅଛି । ତା ନ ଥିଲେ ତ ଜୀବନରେ ଉତ୍ତେଜନା ରହନ୍ତା ନାହିଁ···

ନୀଳାମ୍ବରବାବୁଙ୍କର ଜଣେ ବୃଦ୍ଧ ବନ୍ଧୁ କହିଲେ, ଆଚ୍ଛା, ମଣିଷ ଯେତେଦିନ ବଞ୍ଚିବ—ସେ ବୃଦ୍ଧ ହେବ ନାହିଁ, ଯୌବନର କୁଞ୍ଜବନରେ ଭ୍ରମଣ କରୁଥିବ, ଏଭଳି ବାର୍ଦ୍ଧକ୍ୟ-ନିରୋଧ ବଟିକା କାହିଁ ଦେବଦୂତ ଭଳି ବୈଜ୍ଞାନିକମାନେ ଆବିଷ୍କାର କରିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରୁ ନାହାନ୍ତି କାହିଁକି ? ବାର୍ଦ୍ଧକ୍ୟଠାରୁ ବଳି ବିପଦ ମଣିଷ ଜୀବନରେ କିଛି ନାହିଁ । ଆଜି ହୁଏତ ସେମାନେ ବୁଢ଼ା ହୋଇ ନାହାନ୍ତି—ଦିନେ ନା ଦିନେ କିନ୍ତୁ ସେମାନେ ବୁଢ଼ା ହେବେ, ଏ ଯନ୍ତ୍ରଣା ଭୋଗ କରିବେ, ଖାଦ୍ୟଥିଲେ ବି ଖାଇପାରିବେ ନାହିଁ—ଖାଇଲେ ହଜମ କରିପାରିବେ ନାହିଁ—ଏକଥା ନ ଭାବି ଖାଦ୍ୟପାଇଁ ଏତେ ଚିନ୍ତା କାହିଁକି ? କୃତ୍ରିମ ଖାଦ୍ୟପାଇଁ ଏତେ ଚେଷ୍ଟା କାହିଁକି ?

ବନ୍ଧୁଜଣଙ୍କ କଥା ଶୁଣି ନୀଳାମ୍ବରବାବୁ ହସିଲେ ।

ନିଜର ବାର୍ଦ୍ଧକ୍ୟ ପ୍ରତି ସେ ତାଚ୍ଛଲ୍ୟର ହସ, ଆତ୍ମ ପ୍ରବଞ୍ଚନା !

ସୁଶାନ୍ତ ନିଜ ମନର ଆବେଗକୁ ଅପ୍ରକାଶ୍ୟ ରଖିପାରୁ ନ ଥିଲା ।

ସେ ମଝିରେ କହିପକାଇଲା, ଦେବପ୍ରିୟବାବୁଙ୍କ ଗବେଷଣାର ବିଷୟବସ୍ତୁ ପୁଣି ଜାତୀୟ ସ୍ୱାର୍ଥବିରୋଧୀ । ଦେଶରେ ଖାଦ୍ୟାଭାବ ରହିବ ନାହିଁ, ଲୋକେ ଖାଦ୍ୟର ଅଭାବରେ ମୃତ୍ୟୁମୁଖରେ ପତିତ ହେବେ ନାହିଁ, ଜୀବନବୀମା କରିବାକୁ ଉତ୍ସାହିତ ହେବେ ନାହିଁ, ସରକାର ବୀମା କର୍ପୋରେସନରୁ ଯେଉଁ ଲକ୍ଷ ଲକ୍ଷ କୋଟି କୋଟି

ଟଙ୍କା ନେଇ ନାଗ୍ରସ୍ତ ଯୋଜନାରେ ବ୍ୟସ୍ତ କରୁଛନ୍ତି, ସେ ଅର୍ଥ ପାଇବେ କେଉଁଠୁ ?

ନିଜ କଥାରେ ଖୁବ୍ ଗୁରୁତ୍ୱ ଦେଇ କଥା କହୁଥିଲା ସୁଶାନ୍ତ । କିନ୍ତୁ କଥା ଶେଷ କଲାବେଳକୁ ଶୁଣିଲା, ପାଖରେ ବସିଥିବା ସମସ୍ତେ ଗୋଟିଏ ସ୍ୱରରେ ହସିବାକୁ ଆରମ୍ଭ କରିଛନ୍ତି । ଆଉ ତାକୁ ହିଁ ଲକ୍ଷ୍ୟ କରି ଅଳକା ମନ୍ତବ୍ୟ କରୁଛି—ମାସକୁ ଅର୍ଦ୍ଧ ସହସ୍ରାଧିକ ଟଙ୍କା ଦରମା ପାଉଛନ୍ତି ସିନା, କିନ୍ତୁ ଆପଣ ଜଣେ ଫୁଲ୍···ଓଡ଼ିଆରେ କହନ୍ତି ନିର୍ବୋଧ !

ଦେବପ୍ରିୟର ଗୁରୁତ୍ୱ କମାଇବାକୁ ଯାଇ ନିଜକୁ ସେ ଯେ ସେଠାରେ ଖୁବ୍ ଲଘୁ କରି ଦେଇଛି, ଏକଥା ବୁଝିବା ପରେ ଅଳକା ସହ ଘନିଷ୍ଠ ହେବାର ଇଚ୍ଛାକୁ ସେ ନିଜ ମନ ଭିତରେ ଦମନ କରି ନେଲା ।

ରାତି ବେଶି ହେଲାଣି ବୋଲି ନିଜ ଘଣ୍ଟାକୁ ଚାହିଁ ସେ ଅନୁଭବ କରିଥିଲା ।

କିନ୍ତୁ ସେ ଦିନ ଖଟରେ ଆଉ ତାର ସୁନିଦ୍ରା ହୋଇ ନି ।

ଦେବପ୍ରିୟ ଓ ଅଳକାକୁ ନେଇ ସେ ଅନେକ ଭାବିଛି ।

ଅନୁମାନ କରିଛି, ଯଦି ବା କୌଣସି କାରଣରୁ ସେ ଦୁହିଁଙ୍କର ବିବାହ ହୋଇଯାଏ, ସେମାନେ କଣ ସୁଖୀ ହୋଇ ପାରିବେ ? ଅନେକ ପ୍ରେମ-ବିବାହର ଇତିହାସ ସେ ଜାଣେ । ଅନେକ ପ୍ରଣୟଘଟିତ ପରିଣୟର ଆଦ୍ୟ, ମଧ୍ୟ, ଅନ୍ତ—ସବୁ ଘଟଣା-ଦୁର୍ଘଟଣାର ଦୃଶ୍ୟ ସେ ଦେଖିଛି ।

ଯେଉଁଠି ଝିଅ ଅସୁନ୍ଦରୀ—କୌଣସି ମତେ ପ୍ରଭାବିତ କରି ଜଣେ ସୁପୁରୁଷକୁ ପ୍ରେମ କରି ସେ ବିବାହ କରିଥାଏ—ବିବାହ ସେଠାରେ ହୁଏ ସୁଖକର । କାରଣ ନିଜର ରୂପହୀନତାର ଜ୍ଞାନ-

ମନ୍ୟତା ଯୋଗୁଁ ସ୍ତ୍ରୀଅଟି କୌଣସି ଉପାୟରେ ସ୍ୱାମୀ ଭାବେ ପାଇଥିବା ପୁରୁଷକୁ ବିବାହିତ ଜୀବନରେ ସୁଖୀ କରିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରେ । କିନ୍ତୁ ଅଳକା ଭଳି କୌଣସି ସୁନ୍ଦରୀ ସ୍ତ୍ରୀଅକୁ ଦେବପ୍ରିୟ ଭଳି ପ୍ରତିଷ୍ଠାସମ୍ପନ୍ନ ପୁରୁଷ ଯଦି କୌଣସି ଦୁର୍ବଳତାର ସୁଯୋଗ ନେଇ ବିବାହ କରିଥାଏ, ସେଠି ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟ-ସଚେତନା ସ୍ତ୍ରୀଅ ବିବାହିତ ଜୀବନରେ ରୌଦ୍ର ବୈଶାଖର ଝଡ଼ ଭଳି ପାରିବାରିକ ଜୀବନରେ ପ୍ରଳୟ ସୃଷ୍ଟି କରେ ।

ସାମାନ୍ୟ କଥାଟା ବୁଝିପାରୁନ କାହିଁକି ଦେବପ୍ରିୟ !

ସୁଶାନ୍ତ ମନେ ମନେ ଘଟଣାକୁ ଗଭୀର ଭାବରେ ବିଶ୍ଳେଷଣ କଲା ।

ଦେବପ୍ରିୟ ଠାରୁ ଦୂରେଇ ନ ଯାଇ ସେ ପାଖକୁ ଘୁଞ୍ଚିବ । ତା ପ୍ରତି ଦେବପ୍ରିୟ ମନରେ ସୃଷ୍ଟି କରିବ ଆତ୍ମୀୟଭାବ । ଯେଉଁ କଥା ପ୍ରସଙ୍ଗରେ ଅନ୍ଧ ହୋଇ ସେ ବୁଝି ନ ପାରୁଛି, ତାକୁ ସେ ବୁଝାଇଦେବ । ଦେବପ୍ରିୟକୁ କିଛିର ଅଭାବ ହେବ ନାହିଁ— ସେ କାହିଁକି ଅଳକା ପାଇଁ ତାର ପ୍ରତିଦ୍ୱନ୍ଦୀ ହେବ ?

ଆଜି ଅଳକା ସହିତ କଥାବାର୍ତ୍ତା କହୁଲାବେଳେ ସେ ହେବ ସତର୍କ, ସଜାଗ ।

ଦେବପ୍ରିୟ ଅନୁପସ୍ଥିତିରେ ନୁହେଁ—ତାର ପ୍ରଶଂସା କରି ସେ ସେ ପ୍ରଭାବିତ କରିବ ଅଳକାର ମନ । ଦେବପ୍ରିୟର ସେ ଯେତେ ନିନ୍ଦା କରିବ, ଅଳକାଠାରୁ ସେ ଘୁଞ୍ଚିବ ସେତିକି ଦୂରକୁ । କାରଣ ଅଳକା ନାରୀ…ଆଉ ପ୍ରତ୍ୟେକ ନାରୀ ନିଜ ପ୍ରିୟ ପୁରୁଷର ପ୍ରଶଂସା କାଙ୍ଗାଳିନୀ !

କିନ୍ତୁ ଆଜି ଏ କଅଣ ଶୁଣିଲା ସୁଶାନ୍ତ !

ଦେବପ୍ରିୟ ଈର୍ଷ୍ୟାବେଗରେ ପୀଡ଼ିତ !

ବିନା ପ୍ରଚେଷ୍ଟା, ବିନା ଉଦ୍ୟମରେ ଏପରି ଭାବରେ ତା ହାତରୁ ଛୁଟିଗଲା କାର୍ତ୍ତିକ ଦେବପ୍ରିୟ !

ସୁଶାନ୍ତର ମନରେ ଆନନ୍ଦର ଉଲ୍ଲାସ ଓ ବିସ୍ମୟର ବିମୂଢ଼ତା ।

ନାଟକର ଦୃଶ୍ୟଗୁଡ଼ିକ ତା ମନେହେଲା ସତେ ଯେପରି ହଠାତ୍ ଅତିନାଟକୀୟ ହୋଇ ଦୃଷ୍ଟିକଟୁ ବୋଧହେଉଛି ।

ଗୋଲାପ ଓ ସୁଗନ୍ଧରାଜର ଏକ ପୁଷ୍ପଗୁଚ୍ଛ ପଠାଇଛି ଅଳକା ।

ଦେବପ୍ରିୟର ବିଛଣା ଉପରେ ସେଇ ପୁଷ୍ପତୋଡ଼ା ବିକ୍ଷୁରିତ କରୁଛି ଅଜସ୍ର ସୁରଭି । ଔଷଧ ଗନ୍ଧଭରା ସେଇ କକ୍ଷର ସମୀରଣକୁ ପୁଷ୍ପ-ସୁରଭି ଆମୋଦିତ କରି ଦେଉଛି । ନିଜ ମୁହଁ ଉପରେ କିଛି ସମୟ ଫୁଲତୋଡ଼ାଟିକୁ ଚାପି ଧରି ତାର ସୁଗନ୍ଧ ଆହରଣ କରିବାକୁ ଚେଷ୍ଟାକଲା ଦେବପ୍ରିୟ ।

ସୂର୍ଯ୍ୟାଲୋକରେ ରୋଗଜୀବାଣୁ ବିଧ୍ୱଂସୀ ପ୍ରଚୁର ଜୀବନୀଶକ୍ତି ରହିଥାଏ ବୋଲି ସେ ଶୁଣିଛି, ଯଦିଓ ଅନାହାରକ୍ଲିଷ୍ଟ କୌଣସି ମଣିଷ ସୂର୍ଯ୍ୟାଲୋକ ଯୋଗୁଁ କ୍ଷୁଧାର ଯନ୍ତ୍ରଣା ଭୁଲି ଯାଇଥିବା କଥା କେବେହେଲେ ସେ ଶୁଣି ନାହିଁ ।

ଆଜି କିନ୍ତୁ ତାର ମନେହେଲା, କେବଳ ସୂର୍ଯ୍ୟାଲୋକ, ମୁକ୍ତ-ସମୀରଣରେ ନୁହେଁ, ଗୋଲାପ ସୁଗନ୍ଧରାଜର ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ମଧୁର ସୁରଭିରେ ମଧ୍ୟ ଜୀବନୀଶକ୍ତି ଥିବା ସମ୍ଭବ । କାରଣ ତା ନ ହେଲେ ସେହି ପୁଷ୍ପସୁରଭି ଆହରଣ କରି ସେ ଅନେକ ପରିମାଣରେ ସୁସ୍ଥ, ସତେଜ ଥିବା ଭଳି ଅନୁଭବ କରୁଛି କିପରି ?

ହୋଇପାରେ ଏ ପୁଷ୍ପଗୁଚ୍ଛ ଦେବପ୍ରିୟ ଲାଗି କେବଳ ଗଛରେ ଫୁଟିଥିବା କେତୋଟି ଫୁଲର ସମଷ୍ଟି ନୁହେଁ, ଏଥିରେ ମିଶିରହିଛି ଅଳକାର ଅନ୍ତରଙ୍ଗତାର ପ୍ରାଚୁର୍ଯ୍ୟ । ହୃଦୟର ନିବି ମମତା । ଗୋଲାପ ପାଖୁଡ଼ାର ରକ୍ତାଭ ହେଉଛି ଅଳକାର ଅ ମନର ରଙ୍ଗ । ସୁଗନ୍ଧରାଜର ଶ୍ୱେତ-ଶୁଭ୍ର ସ୍ତବକ ହେଉଛି ତାର ମାନସିକ ଶୁଭ୍ରତା, ପବିତ୍ରତାର ପ୍ରତୀକ !

ସେ ପୁଷ୍ପସ୍ତବକର ସୁରଭି ଆଘ୍ରାଣ କଲାବେଳେ ସେଥିପାଇଁ ସେ ଅନୁଭବ କରୁଛି, ଅଳକାର ଉତ୍ସର୍ଗୀକୃତ ପ୍ରଣୟ, ଅବଚ୍ଛିନ୍ନ ଅନ୍ତରଙ୍ଗତାର ସ୍ପର୍ଶ ।

ଫୁଲ ଉପରେ କେବେହେଲେ ଅକାରଣ ଅନୁରାଗ ନ ଥିଲା ଦେବପ୍ରିୟର ।

ମନ ତାର ଫସଲ-ପ୍ରିୟ; ସେ ଜଣେ ବସ୍ତୁବାଦୀ ବୈଜ୍ଞାନିକ ।

କିନ୍ତୁ ରୋଗଶଯ୍ୟାର ଏଇ ନିରୁପାୟ, ନିଃସଙ୍ଗ ପରିବେଶ ଭିତରେ ଅଳକାର ପ୍ରେରିତ ପୁଷ୍ପଗୁଚ୍ଛ ତା ମନରେ ଭାବାନ୍ତର ଆଣିଛି, ତା ମନରେ ସବୁଜିଛି ବସ୍ତୁବାଦୀ ବାସ୍ତବତା ତା ହୃଦୟ ଆକାଶରୁ ଉପାମେଘଖଣ୍ଡ ଭଳି ଅନ୍ତର୍ହିତ ହୋଇ ଭାବପ୍ରବଣତା ସ୍ତୂପୀକୃତ ମେଘମାଳାରେ ଆଚ୍ଛନ୍ନ ହୋଇପଡ଼ୁଛି । ପ୍ରଥମଥର ପାଇଁ ଧାରଣା ହେଉଛି,ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟବୋଧକୁ ବାଦ୍ ଦେଲେ ମଣିଷ ସୁଖ ହୋଇପାରେ ନାହିଁ । ଜଟିଳ ଜୀବନ ଯନ୍ତ୍ରଣାରୁ ମୁକ୍ତି ପାଇବାକୁ ହେଲେ ଲୋଡ଼ା କିଛି ପରିମାଣରେ ଭାବପ୍ରବଣତା, ଯୁକ୍ତିହୀନ ମଧୁର ସ୍ୱପ୍ନ ।

ଅଳକା ପାଖକୁ ଆସି ନାହିଁ ।

ଆଗରୁ କହିଥିଲା, କୌଣସି ଜରୁରୀ କାମରେ ସେ ଖୁବ ବ୍ୟସ୍ତ । ସେ ରୋଗଶଯ୍ୟାରେ ପଡ଼ି ଏକମାତ୍ର ହେବ ପଡ଼ି ରହିଥିଲେ ସୁଦ୍ଧା ଥରେ ହେଲେ ସେ ଆସିପାରିଲା ନାହିଁ ।

ସନ୍ଦେହରେ ଅଚ୍ଛନ୍ନ ହୋଇ ପଡ଼େ ଦେବପ୍ରିୟର ମନ ।

ହୁଏ ତ ବାପା, ବୋଉଙ୍କ ଉପରେ ସେ ଆସି ପାରୁ ନ ।

କେଉଁ ଅଧିକାରରେ ସେ ଆସିବ ?

ସେଦିନ ସେ ଅଞ୍ଜଳି ପାତି ଭିକ୍ଷା କରିଥିଲା ପତ୍ନୀତ୍ୱର ଅଧିକାର । ଅନୁରୋଧ କରିଥିଲା, ସ୍ୱାଧୀନ ଭାବରେ ବିଜ୍ଞାନ ଗବେଷଣା କରିବାର ଜିଦ୍ ଛାଡ଼ି ସରକାରୀ ବୃତ୍ତି ନେଇ ବିଦେଶ ଯିବାକୁ । ଉଚ୍ଚ ବେତନର ସରକାରୀ ଚାକିରି ଗ୍ରହଣ କରିବାକୁ ।

ତା କରିଥିଲେ ଆଜିର ଏ ବିରକ୍ତିକର ବ୍ୟାଧିରେ ସେ ହୁଏ ତ ପୀଡ଼ିତ ହୋଇ ନ ଥାନ୍ତା । ଅଳକା ଆସିବା ପଥକୁ ଚାହିଁ ନ ରହି ହତାଶରେ ଦଗ୍ଧ ନ ହୋଇ ସେ ଲାଭ କରିଥାଆନ୍ତା ଅଳକାର ସମାଜାନୁମୋଦିତ ପତ୍ନୀତ୍ୱ । ସ୍ନେହ, ସେବା, ପ୍ରେମ, ସନ୍ତାନ ସବୁ କିଛି । ସେଦିନ ସେ ରିକ୍ତ ହସ୍ତରେ ଫେରାଇ ଦେଇଥିଲା ଅଳକାକୁ । ଆଜି ଯଦି ସେ ତାକୁ ସେହି କାରଣରୁ ଉପେକ୍ଷା କରିଥାଏ, ସେ ତାକୁ ସେଥିପାଇଁ ଭୁଲ୍ ବୁଝିବ କାହିଁକି ?

କାଲି ଆରତି ହାତରେ ସେ ପଠାଇଥିଲା ଚଣ୍ଡୀମନ୍ଦିରର ପାଦୁକ, ପ୍ରସାଦ ।

ଆରତି କହୁଥିଲା, ତା ଭାଇର ଶୀଘ୍ର ଆରୋଗ୍ୟ ହୋଇଯିବା ପାଇଁ ଦେବୀ ମନ୍ଦିରରେ ମାନସିକ କରିଛନ୍ତି ଅଳକା । ନିତି ଘୃତ ଦୀପ ଜାଳୁଛନ୍ତି । ମାଳା ଚଢ଼ାଉଛନ୍ତି ।

ଆରତି ନ କହିଥିଲେ ବି ସେ ଅନୁମାନ କରିପାରିଥିଲା, ଅଶ୍ରୁ ଛଳ୍‌ଛଳ ଆଖିରେ ସେ ହୁଏ ତ ମନେ ମନେ ଦେବୀଙ୍କ ପାଖରେ ପ୍ରାର୍ଥନା କରୁଛି, ଦେବପ୍ରିୟକୁ ସୁସ୍ଥ କରିଦିଅ—ସେ ଅନ୍ତର୍ଜାତିକ ବିଜ୍ଞାନ କଂଗ୍ରେସରେ ଯୋଗଦେବାକୁ ସକ୍ଷମ ହେଉ । ବିଜ୍ଞାନ ଗବେଷଣା ତାର ବ୍ୟାହତ ନ ହେଉ ।

ନିଜ କଳ୍ପନାରେ ନିଜେ ହସିଉଠିଲା ଦେବପ୍ରିୟ ।

ବଡ଼ ସ୍ୱାର୍ଥପର ଭାବରେ ନିଜ ଭାବନାକୁ, ନିଜର ଇଚ୍ଛାକୁ ଅଳକାର ପ୍ରାର୍ଥନାରେ ଭାଷା ସହିତ ଯୋଗ କରି ଦେଉଛି । ହୁଏତ ସେକଥା କାମନା ନ କରି ଅଳକା ପ୍ରାର୍ଥନା କରୁଥିବ—ଦେବପ୍ରିୟକୁ ମା ଚଣ୍ଡୀ ଭଲ କରିଦିଅ—କାରଣ ସେ ପିତୃ-ମାତୃହୀନ ଅସହାୟ ମଣିଷ । ନିଜ ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟ ହିଁ ତାର ସମ୍ପଦ । ସେତିକି ସମ୍ପଦ ତା'ଠାରୁ କାଢ଼ି ନେଲେ କଅଣ ଦେଇ ସେ ବଞ୍ଚିରହିବ ?

ଆରତି ତାର ରୋଗଶଯ୍ୟା ପାଖକୁ ଆସିଲା ।

କହିଲା, ଫଳସବୁ ସେମିତି ଥୁଆ ହୋଇଛି—ଉପରକୁ ଚାହିଁ କଣ ଭାବୁଛନ୍ତି ଯେ ! ଆପଣ ଯଦି ସବୁ କଥାରେ ଏହିପରି ଅବାଧ ହେବେ—ମୁଁ ତେବେ ସେ କଥା ଅଳକାକୁ କହିଦେବି । ଏଠାକୁ ମୁଁ ଆସି ଆଉ କିଛି ଲାଭ ନାହିଁ ବୋଲି ତାକୁ ବୁଝାଇଦେବି ।

ଆଗେ ଆରତିର ଏପରି କଥା ଶୁଣିଲେ ହସି ଉଡ଼ାଇ ଦେଉଥିଲା ଦେବପ୍ରିୟ ।

ଏବେ ତାର ଏ ସବୁ କଥା ଶୁଣିଲେ ତାକୁ ଭୟ ଲାଗୁଛି । ସତକୁ ସତ ଯଦି ତାର ସେବା, ତା ଗବେଷଣାଗାରର ଯତ୍ନ ନେବାକୁ ନ ଆସେ ଆରତି !

ଯେ ଅସହ୍ୟ ପରିସ୍ଥିତି କଥା ସେ ସହଜରେ ଅନୁମାନ କରିପାରେ ନାହିଁ ।

ନିୟମାନୁବର୍ତ୍ତୀ ଭଣ୍ଡାର କଣ୍ଟାଭଳି ସତ ଦଶଟା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ତାର ସେବା କରୁଛି ଆରତି । ପରିଶ୍ରମରେ କ୍ଲାନ୍ତ ନାହିଁ, କୌଣସି କଥାରେ ବିରକ୍ତ ନାହିଁ । ଏଭଳି ନିଃସ୍ୱାର୍ଥପର, ସ୍ନେହଶ୍ଳିଷ୍ଟ ଏ ପୃଥିବୀରେ ଥାଇ ପାରନ୍ତି, ଆରତିକୁ ନ ଦେଖିଲେ ସେ କଦାପି ବୁଝିପାରି ନ ଥାନ୍ତା ।

ଆରତିର କଥା ଶୁଣି ସେ ତାକୁ ପାଖକୁ ଡାକିଲା ।

କହିଲା, ସେ ଷ୍ଟୁଲ୍ ଉପରେ ବସ । କେତେ ଠିଆ ହୋଇରହିବ ?

ଆରତି ଷ୍ଟୁଲ୍ ଉପରେ ବସିଲା । କହିଲା, ଇଂଜେକ୍ସନ୍ ନେଇ ଦୁଇ ହାତର ବାହା ଆପଣଙ୍କର ଦରଜ ହୋଇଯାଇଥିବ । ଆଁ କରନ୍ତୁ ମୁଁ ଖୁଆଇ ଦେଉଛି ।

ଦେବପ୍ରିୟ ହସିଲା ।

କହିଲା, ଦିନ ଦୁଇଟା ବେଳୁ ତମେ ନିଜେ ଆସିଛ—ବର୍ତ୍ତମାନ ରାତି ଆଠ ହେଲା । ଗୁହା କଲେ ସୁଦ୍ଧା ତମେ ଖାଇନ । ମତେ ଫଳ ଖୁଆଇ ଦଅ—କିନ୍ତୁ ତମକୁ ସେ ବିସ୍କୁଟ୍ ପ୍ୟାକେଟ୍‌ଟା ଖାଇବାକୁ ଦେବ···ତମେ ଯଦି ମୋ ଯୋଗୁ ଅସୁସ୍ଥ ହୋଇପଡ଼···ମତେ ଫଳ ଖାଇବା ପାଇଁ·· ଔଷଧ ଖାଇବା ପାଇଁ ତାଗିଦ୍ କରିବ କିଏ ?

ଲଜ୍ଜାକୁଣ୍ଠିତ କଣ୍ଠରେ ତା କଥାରେ ବାଧା ଦେଇ ଆରତି କହିଲା, ଝିଅମାନେ କେବଳ ଘଣ୍ଟା କେତୋଟି ନୁହନ୍ତି—ଦିନ ଦିନ ଧରି ଉପବାସ ରହିପାରନ୍ତି । ଭଗବାନ ସେମାନଙ୍କୁ ଉପବାସ ରହିବାର ଅଦ୍ଭୁତ କ୍ଷମତା ଦେଇଛନ୍ତି । ସେଥିପାଇଁ ସେମାନଙ୍କ ଲାଗି ସମାଜ-ବ୍ୟବସ୍ଥାରେ କେତେ ଓଷା, ବ୍ରତର ନିୟମ କରାଯାଇଛି···ଆଜି ମୋର ସୋମବାର···ଉପବାସ । ଆପଣ ବ୍ୟସ୍ତ ହୁଅନ୍ତୁ ନାହିଁ···

ଦେବପ୍ରିୟ ନିର୍ବୋଧ ଦୃଷ୍ଟିରେ ଚାହିଁରହିଲା ଆରତି ଆଡ଼କୁ ।

ଫଳ ଧରି ତା ମୁହଁ ପାଖକୁ ଲମ୍ବି ଆସୁଥିବା ଆରତିର ହାତକୁ ଧରି ସେ ଅଟକାଇ ଦେଲା । ପଚାରିଲା, କି ସ୍ୱାର୍ଥ ପାଇଁ ତମେ ମୋର ଏତେ ସେବା କରୁଛ ଆରତି ?

ଆରତି ପ୍ରଶ୍ନଟି ଶୁଣି ଚମକି ଉଠିଲା ନାହିଁ । ବରଂ ଉଲ୍ଲସିତା ହେଲା ।

କହନ୍ତୁ, ସେକଥା ମୁଁ ଜାଣେ ନାହିଁ । ଅଳକା ଜାଣେ । ମୁଁ କୁଆଡ଼େ ଆଉଜନ୍ମରେ ତାର ଭଉଣୀ ଥିଲି । ତା ପାଖରୁ ଆଉ ଜନ୍ମରେ ଅନେକ ଋଣ କରିଛି । ସେ ଋଣ ଆପଣଙ୍କ ସେବା ଦ୍ୱାରା ମୁଁ କେବଳ ପରିଶୋଧ କରୁଛି ମାତ୍ର ।

ଆଉନ୍ତ କଥା ଶୁଣିଲା ଦେବପ୍ରିୟ । କିଛି ଉତ୍ତର ଦେଲା ନାହିଁ

ଅନନ୍ତର ଉତ୍ତେଜନାରେ ଉଦ୍‌ବେଳିତ ସୁଶାନ୍ତର ମନ ।

ଆଜି ତା ଜୀବନର ପରମ ସୌଭାଗ୍ୟର ଦିନ ।

ଅଳକାର ଦେହକୁ ସେ ଆଜି ନିଜ ଆଙ୍ଗୁଠି ଦେଇ ସ୍ପର୍ଶ କରିଛି । ସେଥିରେ ବାଧା ଦେଇ ନାହିଁ ଅଳକା । ବରଂ ଅକୁଳ କାନ୍ଦଣାର ତରଙ୍ଗରେ କମ୍ପିତ ହୋଇ ଉଠି ସ୍ପଷ୍ଟ, ସରଳ, ନିଷ୍ପାପ ଝିଅଟି ଭଳି ପ୍ରଶ୍ନ କରୁଛି, ଆପଣ ସତ କହୁଛନ୍ତି ସୁଶାନ୍ତ ବାବୁ ! ଦେବପ୍ରିୟର ସେଇ ସର୍ବନାଶୀ ରୋଗାକ୍ରାନ୍ତ ଦେହ ମଧ୍ୟରେ ଗୋପନ ରହିଛି ଆଇନଷ୍ଟାଇନ୍, ନିଉଟନ୍‌ଙ୍କ ବିପୁଳ ପ୍ରତିଭା ? ସବୁ ବୈଜ୍ଞାନିକଙ୍କ ଶୈଶବ, ଛାତ୍ରଜୀବନ ଠିକ୍ ଦେବପ୍ରିୟ ଭଳି ରଙ୍ଗହୀନ, ବୈଚିତ୍ର୍ୟହୀନ, ସାଧାରଣ ?

ସେଇ ସୁଯୋଗରେ···

ସେଇ ଶୁଭ ଅମୃତଲଗ୍ନର ଅବସରରେ ସେ ନିଜ ଆଙ୍ଗୁଠିର ସ୍ପର୍ଶଦେଇ ଚୁଇଁଛି ଅଳକାର ଆଖି ଦୁଇଟିକୁ ଲୁହ ପୋଛି ଦେବାର ଅଛିଳାରେ ।

ସୁଶାନ୍ତ ଜାଣେ, ନାରୀକୁ ସ୍ପର୍ଶକରାଯାଏ ତା ମନର ଚରମ ଦୁର୍ବଳ ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ । ସେ ମୁହୂର୍ତ୍ତ ବହୁ କଠିନ ମନବଳିଷ୍ଠା ନାରୀ ଜୀବନରେ ନିଶ୍ଚୟ ଥରେ ଅଧେ ଆସିଥାଏ । ଦେହଲୋଭୀ ପୁରୁଷକୁ ଧୈର୍ଯ୍ୟଧରି, ପଞ୍ଝିବ ଉଦ୍ଭ୍ରାନ୍ତ ମୁଖାପିନ୍ଧି ଅପେକ୍ଷା କରି ରହିବାକୁ ହୁଏ ସେହି ମୁହୂର୍ତ୍ତପାଇଁ । ଆଜି ସୁଶାନ୍ତ ଜୀବନରେ ସେଇ ଧୈର୍ଯ୍ୟ-

ଧାରଣ ପର୍ବର ଉଦ୍‌ଯାପନ ହେଲା । ତା ମୁହଁରୁ ଦେବପ୍ରିୟର ଅତିରକ୍ତ ପ୍ରଶଂସା ଶୁଣି ତାର ଭାବପ୍ରବଣତା ଯେତେବେଳେ ଅଶ୍ରୁ ହୋଇ ଦୁଇ ଆଖିପତାରେ ପ୍ଳାବନର ତାଣ୍ଡବଲୀଳା ସୃଷ୍ଟି କରୁଥିଲା, ସୁଶାନ୍ତ ଠିକ୍ ସେତିକବେଳେ ଦରଦୀ ବନ୍ଧୁ ଭଳି ସ୍ପର୍ଶ କଲା ତାର ଦେହ ।

ଗୋଟିଏ ଝିଅକୁ ନିଜ ପ୍ରତି ଆକୃଷ୍ଟ କରିବାକୁ ହେଲେ ତା ମନର ସମସ୍ତ ଦୁର୍ବଳତାକୁ ତନ୍ନ ତନ୍ନ କରି ପରୀକ୍ଷା କରିବାକୁ ହୁଏ । ସୁବିଧା ଅନୁସାରେ ସେଇ ଦୁର୍ବଳତାର ରନ୍ଧ୍ରଦେଇ ପ୍ରବେଶ କରିବାକୁ ପଡ଼େ ତାର ମନ ଭିତରେ । ତା ନ ହେଲେ ନାରୀର ପ୍ରେମ ଅପେକ୍ଷା ପ୍ରତାରଣା, ପ୍ରତ୍ୟାଖ୍ୟାନ, ଆଘାତହିଁ ଅଧିକ ମିଳିବା ସମ୍ଭବ ।

ଦେବପ୍ରିୟ ପ୍ରତି ରଶ୍ମିର ଅନୁରକ୍ତି ଅଳକା ମନରେ ସେ ସବୁଠାରୁ ବଳି ଅଲଘନୀୟ ଦୁର୍ବଳତା, ସେ କଥା ଜାଣିବା ପରେ, ସେଇ ଦୁର୍ବଳତାର ରନ୍ଧ୍ର ସେ ମନେ ମନେ ଅନେକ ଦିନ ଧରି ସନ୍ଧାନ କରିଛି । ତାର ପ୍ରେମିକକୁ ସେ ଈର୍ଷାକର ହେତୁ କରି ସେ ଯେ ତାର ସମୀପବର୍ତ୍ତୀ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ, ଗୋଟିଏ ଦୁଇଟି ଘଟଣାରୁ ସେ ତାହା ବେଶ୍ ବୁଝି ପାରିଥିଲା ।

ସଞ୍ଚୟ ଦୃଷ୍ଟିରୁ ଜୀବନ-ବୀମା କଥା ପାଇଁ ନାହିଁ କରୁଥିବା ଲୋକକୁ କେଉଁ ଉପାୟରେ ରାଜି କରାଇବ, ସେ କଥା ଭାବି ବୀମା ଏଜେଣ୍ଟ ଯେପରି ବହୁ ସମୟ ଧରି ହୁଏ ଏବଂ ସଞ୍ଚୟ ତା ପାଇଁ ନୁହେଁ--ତା ପିଲାମାନଙ୍କ ଭବିଷ୍ୟତ ଦୃଷ୍ଟିରୁ ତାର ଆକସ୍ମିକ ମୃତ୍ୟୁ ଦୃଷ୍ଟିରୁ ଇତ୍ୟାଦି ଯୁକ୍ତି ବାଢ଼ି ନାହିଁ କରୁଥିବା ବ୍ୟକ୍ତିକୁ ହଠାତ୍ ବୀମା କରାଇବାକୁ ହିଁ ବୋଲି ରାଜି କରାଇଦିଏ । କାରଣ ନିଜ ଭବିଷ୍ୟତ କଥା ପ୍ରତି ଅର୍ଥ ଉପାର୍ଜ୍ଜନକ୍ଷମ ବ୍ୟକ୍ତି ଖୁବ୍ କମ୍ ଗୁରୁତ୍ୱ ସାଧାରଣତଃ ଦିଏ । ଜୀବନବୀମା ଅପେକ୍ଷା ସଞ୍ଚୟ ପାଇଁ ଆହୁରି ଅନେକ ପ୍ରକାର ଉପାୟ ଅଛି ବୋଲି ଯୁକ୍ତିକରେ—କେବଳ ବୀମା

ଏଜେଣ୍ଟଙ୍କୁ ଏଡ଼ାଇ ଦିବା ପାଇଁ । କିନ୍ତୁ ଏଜେଣ୍ଟ ମୁହଁରୁ ପିଲା-ପିଲିଙ୍କ ଭବିଷ୍ୟତ କଥା (ଯେଉଁ ପିଲାମାନେ ତାର ଅତି ଆଦରର, ଗୁଲୁ ଗୁଲୁ କଥା କହନ୍ତି, 'ବାପା କଅଣ ଆଣିଛ' ବୋଲି ପଚାରି ଅଫିସ ଫେରନ୍ତା ପିତୃଦେବଙ୍କୁ ଜଡ଼ାଇ ଧରନ୍ତି ଇତ୍ୟାଦି)ଜାଣିବା ମାତ୍ରେ ଏବଂ ସେ ହଠାତ୍ ମରିଯାଇ ପାରନ୍ତି ବୋଲି ଏକ ଅପ୍ରିୟ ସତ୍ୟ କଥା ଶୁଣିବା ମାତ୍ରେ ଜୀବନବୀମା କର୍ପୋରେସନ୍ ଉପରେ ସେମାନଙ୍କର ସକଳ ବିଶ୍ୱାସ ଅଜାଡ଼ି ହୋଇ ପଡ଼େ । କାରଣ ଜୀବନବୀମା କିସ୍ତି ପୁରା ଜମା ନ ନେଇ ମରିଥିବା ପଲିସି ହୋଲ-ଡରଙ୍କୁ ପୁରା ଟଙ୍କା ଦିଏ । କିନ୍ତୁ ସମସ୍ତ ଆଗରୁ ଯେଉଁ ବୀମା ଏଜେଣ୍ଟ ଜଣକ ଜଣେ କମିଶନଲୋଭୀ ଭଣ୍ଡ ପ୍ରଚାରକ ଭଳି ମନେ ହୋଇଥାଏ, ନିଜର ଆକସ୍ମିକ ମୃତ୍ୟୁର ସମ୍ଭାବନା, ପିଲାପିଲିଙ୍କ ଭବିଷ୍ୟତ ନିରାପତ୍ତା କଥା ଚିନ୍ତା କରିବା ମାତ୍ରେ ସେ ଏଜେଣ୍ଟ ମନେହୁଏ ଜଣେ ଦେବଦୂତ ଭଳି !

ସୁଶାନ୍ତ ଜାଣେ, ସମସ୍ତ ମନୋବୃତ୍ତିର ସୁଦୃଢ଼ ଭିତ୍ତି ଉପରେ ନୁହେଁ, ଆକସ୍ମିକ ମୃତ୍ୟୁ ଭୟର ମାନସିକ ଦୁର୍ବଳତା ଉପରେ ଜୀବନବୀମା କର୍ପୋରେସନର ସମଗ୍ର କାପିଟାଲ୍ ଗଢ଼ିଉଠିଛି । ମଣିଷ ମନରେ ଏଇ କାଳ୍ପନିକ ଭୟ ତାର ସହଜାତ ।

ଅଳକା ସୁନ୍ଦରୀ, ଶିକ୍ଷିତା ହେଲେ ବି ମଣିଷ ।

ତା ମନରେ ସେଇ କାଳ୍ପନିକ ଦୁର୍ବଳତାକୁ ସଞ୍ଚାରିତ କରି-ପାରିଲେ ନିଜ ଲକ୍ଷ୍ୟସାଧନରେ ସେ ଯେ ସଫଳ ହେବ, ଏଥିରେ ତିଳେ ହେଲେ ତାର ସନ୍ଦେହ ନ ଥିଲା ।

ସେଥିପାଇଁ ଆଜି ସେ ମନ ସ୍ଥିରକରି ସେ ଦିନ ସେତେଜସରୁ ଅପମାନ ପରେ ମଧ୍ୟ ଅଳକା ପାଖକୁ ଯାଇଥିଲା ।

ଘରେ ଘନଶ୍ୟାମବାବୁ ନ ଥିଲେ ।

ମାନମୟୀ ମଧ୍ୟ ବ୍ୟସ୍ତ ଥିଲେ ଗୃହକର୍ମରେ ।

ଏକାକନୀ ଶଯ୍ୟାରେ ଶୋଇରହିଥିଲା ଅଳକା ।

ଅପରାହ୍ଣର ଝିର୍ ଝିର୍ ଝର ଝରକା ରେଲିଂ ଡେଇଁ ବନ୍ଧୁଡ଼ି ହୋଇ ପଡ଼ିଥିଲା ସାରା କକ୍ଷ । ସୁଶାନ୍ତର ମନେ ପଡ଼ୁଛି, କୋଇଲି ନାମକ ସେଇ ମଧୁକଣ୍ଠୀ ବିହଙ୍ଗୀ କେଉଁ ତରୁଶାଖାରେ ବସି ଏକ ମଧୁର ସଙ୍ଗୀତର ସ୍ୱର ଧରିଥିଲା...

ତାକୁ ଦେଖି ଅଳକା ଶଯ୍ୟାରେ ଉଠି ବସୁ ବସୁ ସୁଶାନ୍ତ କହିଲା, ଦେବପ୍ରିୟବାବୁଙ୍କୁ ଦେଖିବାକୁ ଯାଇଥିଲି, ବେଶ୍ ସୁସ୍ଥ ଅଛନ୍ତି । ଆପଣ ଯାହା କହନ୍ତି ଅଳକାଦେବୀ ! ମଣିଷର ମନ ହିଁ ତା ରୋଗର ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଔଷଧ । ଦେବପ୍ରିୟବାବୁଙ୍କ ମାନସିକ ପ୍ରଫୁଲ୍ଲତା ହିଁ ତାଙ୍କ ରୋଗର ଗୁରୁତ୍ୱକୁ ଅନେକ ପରିମାଣରେ ଲାଘବ କରି ଦେଇଛି ।

ଦୁର୍ବଳତ କଣ୍ଠରେ ଅଳକା ପଚାରିଲା, ଆପଣ ସତରେ ଯାଇଥିଲେ ! ସେ ଭଲ ଅଛନ୍ତି ନା !

ହଁ କହିବାକୁ ଇଚ୍ଛା ନ ଥିଲେ ବି ସେ ଅନିଚ୍ଛାକୁ ଜୋର କରି ନିଜ ମନ ଭିତରେ ଚାପିରଖିଲା ସୁଶାନ୍ତ । କହିଲା, ଯେଉଁ ରୋଗବିଶେଷଜ୍ଞ ଡ.କୃଷ୍ଣରଞ୍ଜନଙ୍କ ଦେବପ୍ରିୟବାବୁଙ୍କ ଚିକିତ୍ସା ଦାୟିତ୍ୱରେ ଅଛନ୍ତି, ସେ ମୋର ପୂର୍ବପରିଚିତ । ତାଙ୍କ ସାଙ୍ଗରେ ମଧ୍ୟ ଆଲୋଚନା କରି ଫେରିଛି...

କଅଣ ଆଲୋଚନା କରିଛି, ସେ ବିଷୟ ସୁଶାନ୍ତ ହଠାତ୍ କହିଲା ନାହିଁ କିମ୍ବା ସେ ବିଷୟରେ କିଛି ପ୍ରଶ୍ନ କଲା ନାହିଁ ଅଳକା ।

ପ୍ରସଙ୍ଗ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରି ସୁଶାନ୍ତ କହିଲା, ଦେବପ୍ରିୟ ବାବୁଙ୍କ ବୈଜ୍ଞାନିକ କୃତିତ୍ୱ ସମ୍ପର୍କରେ ମୋର ଅନେକ ଭୁଲ୍ ଧାରଣା ଥିଲା । ହଠାତ୍ ଜଣେ ବୈଜ୍ଞାନିକ ଅଧ୍ୟାପକଙ୍କ ସହ ଦେଖା-

ହେଲ । ସେ ଯାହା କହିଲେ, ସେଥିରେ ଗର୍ବରେ ମୋର ଛାତି ଫୁଲି ଉଠୁଛି ।

ଆଗ୍ରହରେ ଅଳକା ପଚାରିଲା, ସେ କଅଣ କହୁଥିଲେ ?

କୃତ୍ରିମ ଖାଦ୍ୟ ପ୍ରସ୍ତୁତ ଗବେଷଣାରେ ଅଦ୍ଭୁତ ଭାବରେ ଅଗ୍ରଗତି କରିଛନ୍ତି ଦେବପ୍ରିୟବାବୁ । ତାଙ୍କର ଗବେଷଣା ବହୁ ବିଶିଷ୍ଟ ଗବେଷକଙ୍କ ଖ୍ୟାତିକୁ ମ୍ଳାନ କରି ଦେଇଛି । ସମସ୍ତଙ୍କର ଧାରଣା—ଗବେଷଣା ଯଦି ଠିକ୍ ମାର୍ଗରେ ଚାଲେ, ଆଗାମୀ ବର୍ଷ ଭିତରେ ନୋବେଲ ପୁରସ୍କାର ଭାରତବର୍ଷ ହିଁ ପାଇବ ଏବଂ ସେ ଗୌରବ ଉତ୍କଳର...ଦେବପ୍ରିୟବାବୁଙ୍କର...ତୁମର... ମୋର । କଥାଗୁଡ଼ିକ କହିଲାବେଳେ ଅଳକା ତାର ସତ୍ୟତା ସମ୍ପର୍କରେ ସନ୍ଦେହ କରୁଛି କି ନାହିଁ, ତାହା ତୀକ୍ଷ୍ଣ ଦୃଷ୍ଟିରେ ନିରୀକ୍ଷଣ କରି ଦେଖୁଥିଲା ସୁଶାନ୍ତ ।

ନା—ସନ୍ଦେହର କୌଣସି ଅବକାଶ ସୁଦ୍ଧା ନାହିଁ ।

ମଧୁର-ମିଥ୍ୟାକଥା ସବୁ ନାରୀଙ୍କୁ ସବୁବେଳେ ଅମୃତ ଭଳି ମନେହୁଏ । ଅଳକା ରାୟବାହାଦୁରଙ୍କ କନ୍ୟା ହେଲେ ବି ଇତରନ୍ତର ନାରୀ ।

ଦେବପ୍ରିୟ ନୋବେଲ ପ୍ରାଇଜ୍ ପାଇବା କଥା ଶୁଣି ଅଳକାର ଓଠରେ ହସର ହିଲ୍ଲୋଳ ଉଠି ଆସୁଥିଲା ।

ସେ ହସକୁ ସହିପାରିଲା ନାହିଁ ସୁଶାନ୍ତ ।

କହିଲା, କିନ୍ତୁ ସବୁ କଥା ନିର୍ଭର କରୁଛି ଏ ଜୋର ଉପରେ । ବାହାରକୁ ଡାକ୍ତରମାନେ ଯେତେ ସାନ୍ତ୍ୱନା ଦେଲେ ବି ଅପଣ ଜାଣନ୍ତି ଏହା ଏକ ମାରତ୍ମକ ଜ୍ୱର...

ଅଳକା ଭୟରେ ସନ୍ତ୍ରସ୍ତ ହୋଇପଡ଼ିଲା ।

ପଚାରିଲା, ସେ ବିଶେଷଜ୍ଞ ଡାକ୍ତର ଜଣକ କଣ କହୁଥିଲେ···

ସୁଶାନ୍ତ କହିଲା, ସେ କଥା କାହାରିକୁ ନ କହିବାକୁ ସେ କହିଛନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ଆପଣଙ୍କ ପାଖରେ ସେ କଥା ଗୋପନ କରି ଅର୍ଥ କଅଣ ? ରୋଗଟା ଆରୋଗ୍ୟର ସ୍ତର ଅତିକ୍ରମ କରି-ସାରିଛି । ବର୍ତ୍ତମାନ ରୋଗକୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭଲ କରିବା ପାଇଁ ନୁହେଁ—କିଛି ବର୍ଷ ପାଇଁ ଚାପିଦେବା ଭଳି ଅବସ୍ଥାକୁ ଆଣିବା ପାଇଁ ଉଦ୍ୟମ କରାଯାଉଛି···ପୁଣି ବୟସ ବେଶି ହେଲେ, ରୋଗ ପ୍ରତିରୋଧକ ଶକ୍ତି ହ୍ରାସ ପାଇଲେ ଏ ରୋଗ ପୁଣି ନିଶ୍ଚୟ ବାହାରିବ । ସେତେବେଳକୁ ତାର ପ୍ରତିକାର କରିବା ହୁଏତ ସମ୍ଭବ ହେବ ନାହିଁ··

ନିଜ କଥାର ଶେଷ ବାକ୍ୟଟା ସୁଶାନ୍ତର ନିଜ କାନକୁ ବି କିପରି ସାଂଘାତିକ ଶୁଭିଲା

ବ୍ୟାକୁଳ କଣ୍ଠରେ ଅଳକା ପଚାରିଲା, କିନ୍ତୁ ଡାକ୍ତର କହୁଥିଲେ, ରୋଗର ଏ ପ୍ରାଥମିକ ଅବସ୍ଥା···ଆରୋଗ୍ୟ ହେବା ମାସେ ଦୁଇ ମାସର କଥା···!

ଶୁଷ୍କ ହସ ହସି ସୁଶାନ୍ତ କହିଲା, ଦେବପ୍ରିୟବାବୁ ଜଣେ ଉଦୀୟମାନ ବୈଜ୍ଞାନିକ···ତାଙ୍କର ଖ୍ୟାତି ଅନ୍ତର୍ଜାତିକ । ତାଙ୍କ ସମ୍ପର୍କରେ କୌଣସି ନୈରାଶ୍ୟଜନକ ସମ୍ବାଦ ବାହାରେ ପ୍ରକାଶ କରିବା ସେମାନଙ୍କର ମତବିରୁଦ୍ଧ । ପୁଣି ଯେତେବେଳେ ରୋଗ-ଟାକୁ କିଛି ବର୍ଷପାଇଁ ସପ୍ରେସ୍ କରି ଦିଆଯାଇ ପାରିବ··· ସେ ସମ୍ପର୍କରେ ଏଭଳି ଦୁଃସମ୍ବାଦ ପ୍ରକାଶ କରି ଲାଭ କଅଣ ? ଅଉ ସବୁ କଥା ଜାଣିଲେ ଦେବପ୍ରିୟବାବୁଙ୍କ ନିଜ ମନ ଉପରେ କଣ ପ୍ରଭାବ ପଡ଼ିବ ?

ଆଉ କିଛି ନ ଶୁଣି ତାର ଆଗରେ ଛୋଟ ପିଲାଟି ଭଳି ଫୁଲି ଫୁଲି କାନ୍ଦୁଥିଲା ଅଳକା ।

ସେଇ ସୁଯୋଗରେ···ସାନ୍ତ୍ୱନା ଦେବା ପାଇଁ···

ସୁଶାନ୍ତ ମନରେ ଅଧୀର ଉତ୍ତେଜନା ।

ଆରତ୍ତ ସେ ନିର୍ଜ୍ଜନ କକ୍ଷରେ ପଦଚାରଣ କରୁଥିଲା ।

ରାତି ନଅଟା ହେଲାଣି ।

ଅସମୟରେ ଶୋଇପାଇଛନ୍ତି ଦେବପ୍ରିୟ । ଆଉ ଘଣ୍ଟାଏ ପରେ ତାଙ୍କୁ ଔଷଧ ଖୁଆଇ ସେ ବୁଲିଯିବ । ଘରେ ସମସ୍ତେ ବ୍ୟସ୍ତ ହେଉଥିବେ । ବୋଉ ବି ଦୁଇ ଦିନଧରି ବାରଣ କଲେଣି ଆସିବାକୁ । ଘରେ ଥିଲେ ରୋଷେଇ କାମରେ ସେ ବୋଉକୁ ସାହାଯ୍ୟ କରୁଥିଲା । ଏବେ ତାହା ଆଉ ସମ୍ଭବ ହେଉ ନାହିଁ ।

ତାର ନିଜ ପାଠପଢ଼ା ଓ ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟ କମ ବିପର୍ଯ୍ୟସ୍ତ ହୋଇନାହିଁ ।

ତାପରେ ତାଙ୍କୁ ଓ ଦେବପ୍ରିୟଙ୍କୁ ନେଇ ଏକ କୁତ୍ସା ଗୁଞ୍ଜନର କଳରବ ଉଠୁଛି ବାହାରେ ।

ସତେ ସମସ୍ତେ ଜାଣନ୍ତି, ଅଳକା ସହିତ ସେ ମିଶିକରି ଦେବପ୍ରିୟ ପାଖକୁ ଆସୁଛି । ସେମାନେ ଯଦି ଜାଣନ୍ତେ ସେଥିରେ ପଡ଼ିବା ଦିନୁ ଥରେ ହେଲେ ଏଠାକୁ ଆସିନି ଅଳକା—ସେ ଏକାକିନୀ ଆସୁଛି, ତାହାହେଲେ ଆସିବା ପାଇଁ ତାଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଘରେ ଅନୁମତି ମିଳିବା ପାଇଁ ।

ଅଳକା ସତ୍ୟିତ ଆସୁଛି ବୋଲି କହି ଘରେ ନିଜ ବାପା ବୋଉଙ୍କ ସହ ସେ ପ୍ରତାରଣା କରିଛି । କିନ୍ତୁ ନିଜକୁ କଅଣ କହି ସେ ସାନ୍ତ୍ୱନା ଦେବ ?

ଦେବପ୍ରିୟ ତାହାର କେହି ନୁହେଁ ।

ଅଳକା ସତ୍ୟିତ ତାର ବନ୍ଧୁର ମଧ୍ୟ ସେପରି କିଛି ଘନିଷ୍ଠତର ନୁହେଁ ।

ତଥାପି ଦେବପ୍ରିୟର ସେବା କରିବା ପାଇଁ ସେ କାହିଁକି ଆସୁଛି ?

ଏହି ପ୍ରଶ୍ନଟି ନିଜକୁ କରିବା ମାତ୍ରେ ସେ ନିଜେ ନିଜକୁ ଅପରାଧିନୀ ମନେକରେ । ଇଚ୍ଛା ହୁଏ, ନା—ଆଉ ନୁହେଁ—ଏଇ ଶେଷ । ଅଳକା ଭଳି ସ୍ୱାର୍ଥଶୂନ୍ୟ କାର୍ଯ୍ୟବ୍ୟସ୍ତତାର ଛଳନା କରି ସେ ମଧ୍ୟ ଆଉ ଆସିବ ନାହିଁ ।

କିନ୍ତୁ ପ୍ରତିଦିନ ତା ପାଖରୁ ବିଦାୟ ନେଲାବେଳେ, ଦେବପ୍ରିୟ ପ୍ରଶ୍ନ କରେ, କାଲି କେତେବେଳେ ଆସିବ ଆରତି ? ଗବେଷଣା ଧର୍ମର୍ଙ୍କରେ ଦେଶବିଦେଶରୁ ଅନେକ ଚିଠିପତ୍ର ଆସି ଜମା ହୋଇଗଲାଣି । ସେଗୁଡ଼ାକର ଉତ୍ତର କାଲି ଦେବାକୁ ହିଁ ହେବ......

ଦେବପ୍ରିୟ ମୁହଁକୁ ଚାହେଁ ଆରତି, ଆସିପାରିବ ନାହିଁ ବୋଲି ମନା କରିପାରେ ନାହିଁ ।

ଦେବପ୍ରିୟ ତା ମୁହଁକୁ କୃତଜ୍ଞତା ଦୃଷ୍ଟିରେ ଚାହେଁ ।

କହେ, ତମେ ନ ଥିଲେ ମୁଁ ଏତେ ଦ୍ରୁତ ଆରୋଗ୍ୟ ଲାଭ କରିପାରନ୍ତି ନାହିଁ ।

ଆଗେ ଅଳକା କଥା ସେ ବାରମ୍ବାର ପ୍ରଶ୍ନ କରୁଥିଲେ । ଏବେ ସେ ନିଜେ ନ କହିଲେ, ତାର ନାମ ସୁଦ୍ଧା ସେ ଧରନ୍ତି ନାହିଁ ।

କାଲି ଅଳକା ଦେଇଥିବା ପାଞ୍ଚଶହ ଟଙ୍କାର ନୋଟ ସେ ଦେବପ୍ରିୟ ହାତକୁ ବଢ଼ାଇ ଦେଇଥିଲା । ଟଙ୍କାଗୁଡ଼ାକ ତା ହାତରୁ ନେଲେ ନାହିଁ ଦେବପ୍ରିୟ । କହିଲେ, ଏ ସବୁ ତମ ପାଖରେ ଥାଉ—ତମେ ତ ସବୁ ଖର୍ଚ୍ଚ କରୁଛ—ମୁଁ ପାଖରେ ରଖି କଅଣ କରିବି ?

ଅପ୍ରତିଭ ହୋଇପଡ଼ିଥିଲା ଆରତି ଦେବପ୍ରିୟର କଥାଶୁଣି ।

ଉତ୍ତର ଦେଇଥିଲା, ଟଙ୍କା ଆପଣଙ୍କ ପାଖରେ ରଖିଥାଆନ୍ତୁ । ଦରକାର ବେଳେ ମୁଁ ମାଗି ନେବି । ଏତେଗୁଡ଼ାଏ ମୁଁ ପାଖରେ ରଖିଲେ ଲୋକେ ସନ୍ଦେହ କରିବେ···କହିବେ, ମୁଁ ଚୋରି କରି ଆଣିଛି···

ତଥାପି ଟଙ୍କା ଆଡ଼କୁ ଦୃଷ୍ଟି ଫେରାଇ ଚାହିଁ ନ ଥିଲେ ଦେବପ୍ରିୟ ।

ବରଂ ଆହତ ଅଭିମାନଭରା କଣ୍ଠରେ ପ୍ରଶ୍ନ କରିଥିଲେ, ଏ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ କଅଣ କାର୍ଯ୍ୟବ୍ୟସ୍ତତା ଶେଷ ହୋଇ ନାହିଁ ଅଳକାର ! କାହିଁ—ଥରେ ହେଲେ ତ ସେ ଆସିଲା ନାହିଁ ?

ଆରତି ସେ ଜଟିଳ ପ୍ରଶ୍ନର କିଛି ଉତ୍ତର ଦେଇପାରି ନ ଥିଲା ।

କହିଲା, କାହିଁକି ? ତାର ପ୍ରତିନିଧି ଭାବରେ ମୁଁ ଅଛି ତ ? ସେବା-ଯତ୍ନରେ କେଉଁଠି ତ୍ରୁଟି ରହୁଛି ?

ଆହୁରି ଆହତ ହୋଇଥିଲା ଦେବପ୍ରିୟ ତାର ଯୁକ୍ତି ଶୁଣି ।

ଶୂନ୍ୟକୁ ଚାହିଁ କମ୍ପିତ କଣ୍ଠରେ କହିଲା, ତମେ ସେବା ଯତ୍ନରେ ତ୍ରୁଟି କରୁଛ, ଏ କଥା କହିଲେ ଭଗବାନ ମତେ କ୍ଷମା କରିବେ ତ ?

ତା ପରେ ଦେବପ୍ରିୟଙ୍କୁ ଆଉ କିଛି କହିହୁଏ ନା ।

ଆରତି ନୀରବ ରହିଥିଲା ।

ମନେ ମନେ ଭାବୁଥିଲା, ସତରେ କଅଣ କାର୍ଯ୍ୟବ୍ୟସ୍ତତା ଯୋଗୁ ଆସିପାରୁ ନ ଅଳକା ? ନିଜ ମନକୁ ଯେତେ ବୁଝାଇଲେ ବି ମନ ବୁଝୁ ନାହିଁ । ସିନେମା ଦେଖା, ସୁଶାନ୍ତ ସହ ଗଳ୍ପ କରି ଅଳସ ମୁହୂର୍ତ୍ତ ଅପବ୍ୟୟ କରିବା ସେ ଅନେକଥର ଲକ୍ଷ୍ୟ କରିଛି । ଦେବପ୍ରିୟ ପାଖକୁ ଆସିବା କଥା କହିଲେ, କାର୍ଯ୍ୟବ୍ୟସ୍ତତାର ସେ ଅଭିନୟ କରିଛି ।

କାହିଁକି ?

ବିବାହ ପ୍ରସ୍ତାବକୁ ଏଡ଼େଇ ଯିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରି ଦେବପ୍ରିୟ ସେ ତାକୁ ମନେ ଆଘାତ କରିଥିଲା, ସେ କଥା ଜାଣେ ଆରତି । କିନ୍ତୁ ସେଇ ଆଘାତର ପ୍ରତିଶୋଧ ନେବାକୁ କଅଣ ତାର ସାଙ୍ଘାତିକ ଅସୁସ୍ଥତା ବେଳେ ଜିଦ୍ କରୁଛି ଅଳକା ?

ଆରତି ଏସବୁ କଥା ଯେତେ ଭାବେ, ତାର ସମସ୍ତ ଭାବନା ସେତେ ଗୋଳମାଳ ହୋଇଯାଏ । ନା—ଏସବୁ କଥା ସେ ଆଉ ଭାବିବ ନାହିଁ । ଦେବପ୍ରିୟ ସୁସ୍ଥ ହୋଇ ଆସିଲଣି । କ୍ରମେ କ୍ରମେ ଏଠାକୁ ଆସିବାର ପରିମାଣ ସେ ଏଥର ହ୍ରାସ କରିଦେବ । ତାପରେ ପାଠ ପଢ଼ାରେ ବ୍ୟସ୍ତ ରହି ସେ ଆଉ ଆସିବ ନାହିଁ ।

ଆରତି ! ତମେ ଏତେବେଳ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଯାଇନ ?— ଦେବପ୍ରିୟର ପ୍ରଶ୍ନ !

ଆରତି ଲକ୍ଷ୍ୟ କଲା—ନିଦ ଭାଙ୍ଗି ଉଠି ବସିଛି ଦେବପ୍ରିୟ ।

ସେ ତା ପାଖକୁ ଗଲା । କହିଲା, ଏ ଔଷଧଟିକ ଖାଇ ଦିଅନ୍ତୁ । ମୁଁ ଯିବି—

ଔଷଧ ଖାଇଦେଲା ଦେବପ୍ରିୟ ।

କାଲି ଆଉ ଆସିବି ନାହିଁ ବୋଲି କହିବା ପାଇଁ ଆରତି କହିଲା, କାଲି ଆଉ···

କଥା ଶେଷ ହେବା ଆଗରୁ ଦେବପ୍ରିୟ ପଚାରିଲେ, ଆସିବ ନାହିଁ ?

ଦେବପ୍ରିୟ ଆଖିରେ ନିଃସହାୟତାର ଘନଘୋର କାରୁଣ୍ୟ ।

ନାହିଁ କରିବା ପାଇଁ ଆଉ ତାର ଜିଭ ଲେଉଟିଲା ନାହିଁ । ତଥାପି ତାର ସତେ ଯେପରି କିଏ ଚିପି ଧରିଛି ! ସେ କେବଳ ଅନୁଚ୍ଚ କଣ୍ଠରେ କହିଲା, ନା—ଆସିବି । ଟିକିଏ ଡେରି ହେବ; ଆପଣ ଔଷଧ ଖାଇ ନେଇଥିବେ ।

ଦେବପ୍ରିୟଙ୍କ ଓଠରେ ପରିତୃପ୍ତିର ହସ ।

ନୀଳାମ୍ବରବାବୁଙ୍କ ସ୍ନେହ ଶ୍ରଦ୍ଧା ସବୁବେଳେ ପାଇ ଆସିଛି ସୁଶାନ୍ତ ତାଙ୍କ ସହ ପରିଚିତ ହେବାର ପ୍ରଥମ ଦିନରୁ । କିନ୍ତୁ ତା ପ୍ରତି ମାନମୟୀଙ୍କ ସ୍ନେହ, ଶ୍ରଦ୍ଧାର ଧାରା ସବୁବେଳେ 'କିନ୍ତୁ' 'ଅଥଚ'ର ବାଡ଼ ବୁଡ଼ା ଦେଇ ଗତି କଲା ଭଳି ତାର ମନେହୁଏ ।

ତା ପ୍ରତି ସ୍ନେହ, ଶ୍ରଦ୍ଧା ଦେଖାଇବାରେ ସେ କେବେ କାର୍ପଣ୍ୟ କରିନାହାନ୍ତି; କିନ୍ତୁ ସେ ସ୍ନେହ, ଆଦର ନୀଳାମ୍ବରବାବୁଙ୍କ ଭଳି ଅକାଡ଼ ଦେବାର ଉଦାରତାରେ କେବେ ପରିଣତ ହୋଇ ନାହିଁ । ଅଳକା ତାଙ୍କ ସାଙ୍ଗରେ ଘନିଷ୍ଠ ଭାବରେ ମିଶୁ, ଏକଥା ସେ ହୁଏତ ଆନ୍ତରିକ ଭାବରେ ସମର୍ଥନ କରନ୍ତି ନାହିଁ ।

ସେଥିପାଇଁ ଅଳକା ସହିତ କଥାବାର୍ତ୍ତା ହେଉଥିବା ବେଳେ ମାନମୟୀ ଆସିଗଲେ ସେ ହଠାତ୍ ଅଶ୍ୱସ୍ତି ଅନୁଭବ କରେ, କଥାବାର୍ତ୍ତାରେ ସଙ୍କୁଚିତ ହୁଏ । ଅନେକ ଦିନ ଧରି ତାର ଧାରଣା ହେଉଛି, ଅଳକାକୁ ପାଇବାକୁ ହେଲେ ମାନମୟୀଙ୍କ ମନରୁ ସେ

'କିନ୍ତୁ, 'ଅଥଚ' 'ସେତେତେହଲେ' ଇତ୍ୟାଦି ବନ୍ଧ-ବାଡ଼କୁ ତାକୁ ନିଶ୍ଚୟ ଉଠାଇ ଦେବାକୁ ପଡ଼ିବ ।

ଗତ ଅନେକ ଦିନ ଧରି ସେ ସେଥିପାଇଁ ସତର୍କତାର ସହ ଉଦ୍ୟମ କରୁଛି ।

ଆଗେ ପ୍ରଥମେ ଦେଖାହେଲେ ସେ ମାନମୟୀଙ୍କୁ ହାତ ଯୋଡ଼ି ନମସ୍କାର କରୁଥିଲା, ଏବେ ପାଦ ଛୁଇଁ ପ୍ରଣତି ଜଣାଉଛି । ଆସିଲାବେଳେ 'ଯାଉଛି ମାଉସୀ' ବୋଲି ଥରେ ନୁହେଁ ଦୁଇ ତିନି ଥର କହିଦେଇ ଥରେ ଅଧେ ଅପ୍ରସ୍ତୁତ ମଧ୍ୟ ହୋଇଛି ।

ଗୋପନରେ ଲକ୍ଷ୍ୟ କରି ଦେଖିଛି, ଜର୍ଦ୍ଦାଦିଆ ପାନ ଖାଇବାରେ ମାନମୟୀଙ୍କର ଆନନ୍ଦ ।

ସେଥିପାଇଁ ଅଳକା ଘରକୁ ଆସିବା ବେଳକୁ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଭାବରେ ଭଙ୍ଗାଇ ଦୁଇ ଖିଲି ଖଣ୍ଡ ପାନ ସେ କିଣି ଆଣିଛି । ଜାଫ୍ରାନ ଜର୍ଦ୍ଦା ଉପରେ ମାନମୟୀଙ୍କ ଆକର୍ଷଣ ଅଧିକ—ସେଥିପାଇଁ ବନାରସରୁ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଭାବରେ ସେ ଜର୍ଦ୍ଦା ମଗାଇଛି ସୁଶାନ୍ତ ।

ଏସବୁ ଘଟଣା ଜାଣି ଜାଣି ସେ କରୁଛି, ଏ ଧାରଣା କେବଳ ମାନମୟୀଙ୍କ ମନରେ ନୁହେଁ, ଅଳକା କିମ୍ବା ନିଳାମ୍ବର ବାବୁଙ୍କ ମନରେ ବି ଯେପରି ସୃଷ୍ଟି ନ ହୁଏ, ସେଥିପାଇଁ ବହୁ ଭାବରେ ସେ ସାବଧାନ ହୋଇଛି ।

ଲକ୍ଷ୍ୟ କରୁଛି, ମାନମୟୀଙ୍କ ମାତୃହୃଦୟର କଠିନ-ମମତା ବରଫର ମତନ ଭଳି ତରଳିବାକୁ ଆରମ୍ଭ କରିଛି । ଜାଫ୍ରାନ ଜର୍ଦ୍ଦାରେ ନିଶା ଥାଏ ନା କଅଣ ? ଯାଚିକରି ଦେବା ଆଗରୁ ମାନମୟୀ ତାକୁ ଦେଖିବା ମାତ୍ରେ ପ୍ରଶ୍ନ କରନ୍ତି, ଆଜି କଅଣ ପାନ ଆଣିନ ସୁଶାନ୍ତ ? ତମ ପାନର ଜର୍ଦ୍ଦାରେ ବେଶ୍ ମିଠା-କଡ଼ା ମିଶି ରହିଥାଏ । ତମେ କି ଜର୍ଦ୍ଦା ଖାଅ ସୁଶାନ୍ତ ?

ସ୍ତ୍ରୀଙ୍କ କଥା ଶୁଣି ନୀଳାମ୍ବରବାବୁ ହସି ଉଠନ୍ତି ।

କହନ୍ତି, ତମର ସେ ମଫସଲ ପାନଖିଆ ଅଭ୍ୟାସଟା ଗଲ ନାହିଁ ଦେଖୁଛି ! ତମ ପାଇଁ ପାନ ଆଣି ସୁଶାନ୍ତ ବି ପାନଖିଆରେ ଅଭ୍ୟସ୍ତ ହୋଇଗଲେଣି । ଏ କିନ୍ତୁ ଭଲ ଅଭ୍ୟାସ ନୁହେଁ ।

ଜଣେ ନିଶାଖୋର ପ୍ରତି ଆଉ ଜଣେ ନିଶାଖୋର ମନରେ ସ୍ୱାଭାବିକ ଦୁର୍ବଳତା ଥାଏ । କେହି ସେ ନିଶାଖୋର ଅବସ୍ଥାକୁ ନିନ୍ଦା କଲେ ସେ ସହାନୁଭୂତି ଆହୁରି ବେଶି ଘନୀଭୂତ ହୁଏ ।

ସ୍ୱାମୀଙ୍କ କଥାର ପ୍ରତିବାଦ କରି ମାନମୟୀ କହନ୍ତି, ତମର ପାଇପ୍ ଟଣା କିନ୍ତୁ ଖୁବ୍ ଗୋଟିଏ ଭଲ ଅଭ୍ୟାସ ନା ? ଅନ୍ୟର ଦୋଷ ହଠାତ୍ ଆଖିକୁ ଦିଶେ, ଆଉ ନିଜ ଦୋଷ ? ଡାକ୍ତର କେତେଥର ମନାକଲେଣି ପାଇପ୍ ନ ଟାଣିବାକୁ !

ଅଗତ୍ୟା ଚୁପ୍ ହୋଇଯାଆନ୍ତି ନୀଳାମ୍ବରବାବୁ ।

ଆତ୍ମସନ୍ତୋଷର ଆନନ୍ଦରେ ସୁଶାନ୍ତର ମନ ଭରିଉଠେ ।

ସେ ବୁଝିପାରେ ତାର ଦୋଷକୁ ଘଣ୍ଟି ଘୋଡ଼ାଇ ମାନମୟୀ କେବଳ ତା ପ୍ରତି ସହାନୁଭୂତି ଦେଖାଇ ନାହାନ୍ତି, ତାର ପକ୍ଷ ସମର୍ଥନ କରି ଏଭଳି ଅନେକ ଦୋଷ କରିବାକୁ ସେ ତାଙ୍କୁ ସାହସ ଯୋଗାଇବାକୁ ବସିଛନ୍ତି !

ସେଦିନ ଅଳକାର ଘରେ ପାଦ ଦେଇ ସୁଶାନ୍ତ ଲକ୍ଷ୍ୟକଲା, କୌଣସି କଥା ପାଇଁ ନୀଳାମ୍ବରବାବୁ ଓ ମାନମୟୀଙ୍କ ଭିତରେ କଅଣ ଟିକିଏ ସଂଘର୍ଷ ଲଗିଛି । ତାକୁ ଦେଖି ମାନମୟୀ ପାଟି କରି ଉଠିଲେ, ତମେ ନ ଗଲେ ନାହିଁ, ସୁଶାନ୍ତ ତ ଆସିଲାଣି । ଆମେ ଯାଉଛୁ...

ନୀଳାମ୍ବରବାବୁ ହସିଲେ ।

କହିଲେ, ତମେ ଠିକ୍ କହୁଛ । ଟିକେଟ ଆଉ ନଷ୍ଟ ହେବ କାହିଁକି—ମୋ ଦେହ ସତରେ ଭଲ ନାହିଁ । ବାବୁ ସୁଶାନ୍ତ ! ତମେ ଟିକଏ ଅଳକା ଆଉ ମାଉସୀଙ୍କୁ ନେଇ ସିନେମା ଯାଅ—ମୁଁ ସିନେମା ଯିବାକୁ ରାଜି ହେଲି ନାହିଁ ବୋଲି ମାଉସୀ ତମର ଭୀଷଣ ଅସନ୍ତୁଷ୍ଟ ।

ଘଟଣାଟି ବୁଝି ସୁଶାନ୍ତ ଶାନ୍ତ ହେଲା ।

ଅଳକାକୁ ସାଙ୍ଗରେ ନେଇ ତାକୁ ଯେ ସିନେମା ଯିବାର ସୁଯୋଗ ମିଳିବ, ଏ ସବୁ କଥା ଅନେକ ଦିନଧରି ସ୍ୱପ୍ନରେ ସେ ସ୍ୱପ୍ନ ଦେଖିଛି, ସେ ସ୍ୱପ୍ନ ସଫଳ ହେବ ବୋଲି କେବେ ଆଶା କରି ନାହିଁ । ହଠାତ୍ ଏ ଆକସ୍ମିକ ଘଟଣାରେ ସେ ବିସ୍ମିତ ହୋଇଗଲା ।

ଆଶା କରୁଥିଲା, ଅଳକା ହୁଏତ ନିଜ ତରଫରୁ ମନା କରିବ ଯିବା ପାଇଁ । କିନ୍ତୁ କିଛି ସମୟ ପରେ ଲକ୍ଷ୍ୟ କଲା, ରାଜକନ୍ୟାଟି ଭଳି ସଜ୍ଜିତ ହୋଇ ମାନମୟୀଙ୍କ ପଛେ ପଛେ ବାହାରି ଆସୁଛି ଅଳକା । ବ୍ୟବହାର କରିଥିବା ମଧୁର ସେଣ୍ଟରେ ଘରଆଡ଼ ମହକି ଉଠୁଛି ।

ଆକସ୍ମିକ ଭାବରେ ଅପ୍ରତ୍ୟାଶିତ ସୁଖ ମିଳିଗଲେ ମଣିଷ ଅନେକ ସମୟରେ ସ୍ତବ୍ଧ ହୋଇଯାଏ । ସିନେମା ହଲ୍‌ରେ ବିଶ୍ରାମ ସମୟ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସେଇ ସ୍ତବ୍ଧତାକୁ ଅତିକ୍ରମ କରିପାରି ନ ଥିଲା ସୁଶାନ୍ତ । ମଝିରେ ମାନମୟୀ—ଦୁଇ ପଟେ ସେ ଆଉ ଅଳକା । ପରଦା ଉପରେ ଚଳଚିତ୍ରର ଚଳମାନ ଦୃଶ୍ୟ ସବୁ ଅତିବାହିତ ହୋଇଗଲା; କିନ୍ତୁ ଗୋଟିଏ ହେଲେ ଦୃଶ୍ୟ ସେ ମନଦେଇ ଦେଖି ପାରି ନାହିଁ ।

ମଧ୍ୟବର୍ତ୍ତୀ ବିଶ୍ରାମ ସମୟରେ ମାନମୟୀ ପଚାରିଲେ, ପାନ ଅଛି କି ସୁଶାନ୍ତ ?

ପାନ ନ ଥିଲା ।

ଲଜ୍ଜାରେ ଅପ୍ରତିଭ ହୋଇ ପାନ ପାଇଁ ଉଠିଗଲା ସୁଶାନ୍ତ ।

ଫେରିଆସି ଦେଖିଲା, ତା ସିଟ୍‌ରେ ବସିଛନ୍ତି ମାନମୟୀ । ମଝିସିଟ୍ ଖାଲି ପଡ଼ିଛି । ତାକୁ ଦେଖି ମାନମୟୀ କହିଲେ, କିଛି ମନେ କରିବ ନାହିଁ—ଫ୍ୟାନ୍‌ଟା ମଝିସିଟ୍‌କୁ ଏକବାରେ ଦୂର ହୋଇ ଯାଉଛି—ଦେହରେ ପବନ ବାଜୁନି । ଗରମରେ ମୁଁ ସିଝିଗଲିଣି ।

ମଝିସିଟ୍‌ରେ ବସିବା ଆଗରୁ ଅଲକାର ମୂର୍ତ୍ତିକୁ ନିରୀକ୍ଷଣ କରି ଦେଖିଲା ସୁଶାନ୍ତ । ସିନେମା ହଲର ସେଇ ସ୍ୱଳ୍ପ ଆଲୋକ ମଧ୍ୟରେ ଅଲକା ମୂର୍ତ୍ତିରେ ଯେ ଏକ ଲଜ୍ଜା ଅନାଦର ମଧୁର ଭଙ୍ଗୀମା ଫୁଟି ଉଠିଛି, ତାହା ତା ଆଖିରେ ଅଦେଖା ରହିଲା ନାହିଁ ।

ଅଲକାର ଅତି ନିକଟରେ ସେ ବସିଛି ।

ତା ଦେହର ମିଠା ଗନ୍ଧ ଉତ୍ତେଜିତ କରୁଛି ସୁଶାନ୍ତର ଘ୍ରାଣେନ୍ଦ୍ରିୟ ।

ଅନିଚ୍ଛାକୃତ ଭାବରେ ହେଲେ ବି ଅଲକାର ଶାଢ଼ୀର କାନି, ଦେହର ଆକସ୍ମିକ ସ୍ପର୍ଶ ତାର ସ୍ନାୟୁଗୁଡ଼ିକୁ ଏକ ନୂତନ ସମ୍ଭାବନାରେ ଚପଳ କରି ଦେଉଛି ।

ଆଉ ରୁପେଲି ପରଦା ଉପରେ ସେ ଚଳଚ୍ଚିତ୍ରର ବସ୍ତ୍ରୋଦ୍ଘାଟନର ଦୃଶ୍ୟ ଅଭିନୀତ ହେବା ବେଳେ···

ହଁ, ସେ ସ୍ପଷ୍ଟ ଅନୁଭବ କରିଛି, ତା ହାତ ଉପରେ ଅଲକା ହାତର ସ୍ପର୍ଶ । ସେଇ ଘର୍ମାକ୍ତ, କୋମଳ ମାଂସଳ ପାପୁଲିର ସ୍ପର୍ଶ, ଲକ୍ଷ୍ୟ କରି ଦେଖିଛି ଅଲକା ଆଖିରେ ଲୁହ ।

ଆସିଲାବେଳେ ଅଲକା ପଚାରୁଥିଲା ଭ୍ୱେଷ୍ଟା ମରିଗଲା ନା ? ଅଚ୍ଛା, ଭିଲେନ୍ ସତ୍ତ୍ୱେ ନାୟିକାର ମିଳନ ଘଟାଇବାକୁ ଆଉ କଅଣ କିଛି ବାଟ ନ ଥିଲା ? ଶେଷରେ ଭ୍ୱେଷ୍ଟାକୁ ତକାପୁର ହାତରେ ମରାଇ···ଛି···ଛି !

ଘଟଣା ମୂଳରୁ ଭଲ କରି ଦେଖି ନାହିଁ ସୁଶାନ୍ତ ।

ଅନ୍ୟମନସ୍କ ଭାବରେ ସେ ଉତ୍ତର ଦେଲା, ନାୟିକା ସହ ଯେଉଁ ପୁରୁଷର ମିଳନ ହେଲା, ସେହି ହିଁ ହେଉଛି ପ୍ରକୃତରେ ହିରୋ···ନାୟିକା ଜୀବନର ମଝି ରାସ୍ତାରେ ଆଉ କେଉଁ ପୁରୁଷ ଅବଲୀଳା କ୍ରମେ ଆସିଥିଲେ କି ନାହିଁ, ସେ କଥା ଅବାନ୍ତର । ନାଟକୀୟ ଭାଷାରେ କହିବାକୁ ଗଲେ ବିବାହ ପୂର୍ବରୁ ନାୟିକା ସହ ଯେଉଁମାନେ ପ୍ରେମ କରିଥାନ୍ତି, ସାମାଜିକତା ଦୃଷ୍ଟିରୁ ସହ ମାନେ ହିଁ ଭିଲେନ୍ ।

ଅଳକାର କଜ୍ଜଳ ଆଖି ଡୋଳାରେ ଚାଞ୍ଚଲ୍ୟ ଦେଖାଗଲା ।

ସେତେବେଳକୁ ସେମାନେ ରାୟବାହାଦୁରଙ୍କ ଫାଟକ ପାଖକୁ ଆସି ସାରିଥିଲେ ।

ଏକ୍ସ-ରେ ରିପୋର୍ଟ ଆସିଛି ।

ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ସୁସ୍ଥ ହୋଇଯାଇଛି ଦେବପ୍ରିୟ ।

ତା ଫୁସ୍‌ଫୁସ୍‌ର ଯେଉଁ ଅଂଶ କ୍ଷୟକାଶ ରୋଗର ଜୀବାଣୁ-ମାନଙ୍କଦ୍ୱାରା ବିକ୍ଷତ ହୋଇଯାଇଥିଲା, ସେ କ୍ଷତ ପୂରଣ ହୋଇ ଯାଇଛି । ଡାକ୍ତରମାନଙ୍କ ଗଣନାକୁ ଭୁଲ୍ ପ୍ରମାଣିତ କରି ଯଥେଷ୍ଟ ଆଗରୁ ସୁସ୍ଥ ହୋଇ ଉଠିଛି ଦେବପ୍ରିୟ ।

ତଥାପି ଦେହରୁ ଦୁର୍ବଳତା ଯାଇ ନାହିଁ ।

ଡାକ୍ତରଙ୍କ ମତ, ସେ ଅନ୍ତତଃ ଆଉ କେତୁଦିନ ବିଶ୍ରାମ ନେବା ଦରକାର । ଡାକ୍ତରଖାନାର ଏ ଔଷଧ ଗନ୍ଧଭରା ଷ୍ଟେକାସ୍ତୁରେ ଶୋଇ ନ ରହି କୌଣସି ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟକର ସ୍ଥାନରେ ଅବସ୍ଥାନ କଲେ ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟ ଶୀଘ୍ର ଉନ୍ନତ କରିପାରେ ।

ପୁଣି ଯିବ ବୋଲି ମନେ ମନେ ସ୍ଥିର କରିଛନ୍ତି ଦେବପ୍ରିୟ ।

କିଛିଦିନ ପୁରୀରେ ରହି ଫେରି ଆସିବାପରେ ପୁଣି ସେ ପୂର୍ଣ୍ଣ-ପ୍ରାଣରେ ବିଜ୍ଞାନ ଗବେଷଣାରେ ଲାଗିଯିବ । ଆନ୍ତର୍ଜାତିକ ବିଜ୍ଞାନ କଂଗ୍ରେସ ଅଧିବେଶନ ଆଉ ମାସ କେତେଟାର କଥା । ଦେବପ୍ରିୟର ବିଶ୍ବାସ ହେଉଛି ସେ ନିଶ୍ଚୟ ସମ୍ମିଳନୀରେ ଯୋଗଦେଇ ପାରିବ ।

ସେଦିନ ସନ୍ଧ୍ୟାରେ ଆସିଥିଲା ଅରତି ।

ଦେବପ୍ରିୟର ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟଉନ୍ନତି କଥା ଶୁଣି ସେ ଆନନ୍ଦରେ ନାଚିଉଠିଲା ।

କହିଲା, ଏଥର ମୁଁ ଦାୟିତ୍ୱମୁକ୍ତ ।

ଦେବପ୍ରିୟ ହସିଲା । କହିଲା, ହୃତ୍‌ପିଣ୍ଡ, ଫୁସ୍‌ଫୁସ୍‌ର ରୋଗ ହୁଏ ତ ଆରୋଗ୍ୟ ହୋଇଗଲା । ନିଃଶ୍ବାସ ନେବାକୁ ବେଶ୍ ଆରାମ ଲାଗୁଛି । କିନ୍ତୁ ଦେହ କ'ଣ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ସୁସ୍ଥ ହୋଇଗଲା ? ଦେହ କହିଲେ କ'ଣ ହୃତ୍‌ପିଣ୍ଡ, ଫୁସ୍‌ଫୁସ୍‌କୁ ହିଁ ବୁଝାଏ ?

ଅରତି ବିସ୍ମିତ ହେଲା ।

କହିଲା, ଆପଣଙ୍କ ଦେହର ଯେଉଁ ଅଂଶ ଅସୁସ୍ଥ ହୋଇ ପଡ଼ିଥିଲା, ସେ ଅଂଶ ଆରୋଗ୍ୟ ହୋଇଯାଇଛି । ଅନ୍ୟ ଅଙ୍ଗ ତ ସୁସ୍ଥ ଥିଲା, ଆରୋଗ୍ୟ ହେବା ନ ହେବା କଥା ଉଠୁଛି କାହିଁକି ?

ଦେବପ୍ରିୟ ରହସ୍ୟମୟ ଭାବରେ ଉତ୍ତର ଦେଲା, ଅସୁସ୍ଥ ହେବାବେଳେ ଦେହର କୌଣସି କ୍ଷୁଦ୍ର ଅଂଶ ହିଁ ଆକ୍ରାନ୍ତ ହୁଏ; କିନ୍ତୁ ଦୁର୍ବଳତା, ଦୁର୍ବଳତା ଅନୁଭୂତ ହୁଏ ସାରା ଦେହରେ । ଡାକ୍ତର ଦେହର ସେହି ରୋଗାକ୍ରାନ୍ତ ଅଂଶକୁ ଆରୋଗ୍ୟ କରିବାର ଦାୟିତ୍ୱ ନିଅନ୍ତି—କିନ୍ତୁ ତା ପରବର୍ତ୍ତୀ ଶାରୀରିକ ଦୁର୍ବଳତା, ମାନସିକ ଦୁର୍ବଳତା ଦୂର କରିବା ପାଇଁ ଯେଉଁ ଦାୟିତ୍ୱ, ସେ ଦାୟିତ୍ୱ ରୋଗୀର ଆତ୍ମୀୟ ଲୋକଙ୍କ ଉପରେ ହିଁ ନ୍ୟସ୍ତ ରହେ ।

ମୋର ବୋଉ ଥିଲେ ମୁଁ ଏଥିପାଇଁ ତମକୁ ଆଦୌ ବ୍ୟସ୍ତ କରନ୍ତି ନାହିଁ...

ଶେଷ ଆଡକୁ ଦେବପ୍ରିୟର କଣ୍ଠସ୍ୱର ବ୍ୟାକୁଳ ବେଦନାରେ ଥର ଥର ହୋଇ ଉଠିଲା ।

ମାଆର ମମତା ସେ ପାଇବ ଆଉ କାହାଠାରୁ !

କାରଣ ତାର ମାଆ ନାହିଁ, ପିଲାଦିନୁ ସେ ମାତୃହୀନ !

ଆରତି ସବୁତ ହେଲା, ତଟକାତ ହେଲା । କଅଣ ଉତ୍ତର ଦେବ, କିଛି ଭାବିପାରିଲା ନାହିଁ । ସେ ବିବାହ କରିନ । ସନ୍ତାନର ଜନନୀ ହୋଇନ । ମାଆର ମମତା କଅଣ ନିଜେ ଅଙ୍ଗେ ଲଭିଇନ । କିନ୍ତୁ ଦେବପ୍ରିୟଠାରୁ ସେ କରୁଣା, ମମତା ଭିକ୍ଷା ଶୁଣି ମାତୃ-ସ୍ନେହରେ ତାର ସମଗ୍ର ଦେହ ମନ ଆଚ୍ଛନ୍ନ, ଅବଶ ହୋଇ ପଡ଼ିଲା ।

ସତେ ତ ! ରୋଗ ଭଲ ହୋଇଗଲେ ବି ସେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ କାର୍ଯ୍ୟକ୍ଷମ ହେବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ କେହି ଜଣେ ତାର ସେବା, ଯତ୍ନ କରିବା ଦରକାର । ତାର କିଏ ଅଛି ?

ଓଡ଼ିଶାର ଖ୍ୟାତନାମା ତରୁଣ ଗବେଷକ ଦେବପ୍ରିୟ । ଖୁବ୍ ଶୀଘ୍ର ହୁଏତ ସେ ଆନ୍ତର୍ଜାତିକ ଖ୍ୟାତି ଲାଭ କରିପାରେ । ତାର ସୁଗୁଣର ପ୍ରଶଂସା କରିବାକୁ ଲୋକର ଅଭାବ ନାହାନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ତାର ସେବାଯତ୍ନ କରିବାକୁ କିଏ ଅଛି ?

କିନ୍ତୁ ଏ ଦାୟିତ୍ୱ ସେ କେତେଦିନ ନିଜେ ବହନ କରି ପାରିବ ?

କଲେଜ ଖୋଲିବାକୁ ଆଉ ଦିନ କେତୋଟି ମାତ୍ର ଅବଶିଷ୍ଟ । ଦେବପ୍ରିୟର ଅସୁସ୍ଥତା ସମୟରେ ସେ ସେବା କରିବାକୁ ଆସୁଥିଲା ବୋଲି ଅସନ୍ତୁଷ୍ଟ ଲୋକେ ନାନା ପ୍ରକାର କଥା କହୁଛନ୍ତି ।

ଅସ୍ପୃଷ୍ଟତା କଥା ଭାବି ସେ କଥାରେ ସେ କାନ ଦେଇ ନାହିଁ; କିନ୍ତୁ ସେ ଡାକ୍ତରଖାନାରୁ ଗଲା ପରେ ପୁଣି ବସ୍ତିକୁ ସେବା କରିବାକୁ ଗଲେ ଲୋକେ ଯାହା କହିବେ, ସେ କଥା ନ ଶୁଣିବା ପାଇଁ ସେ କାନ ବନ୍ଦ କରି ରହିପାରିବ ତ ?

ଆରତିର ମାରିବଟାକୁ ବେଶ୍ କୌତୁକର ସହ ଉପଭୋଗ କରୁଥିଲା ଦେବପ୍ରିୟ ।

ଆରତିକୁ ପାଖକୁ ଡାକି କହିଲା, ମୁଁ ଜାଣେ, ମୋ ପାଇଁ ତମେ ଅନେକ କଷ୍ଟ ସହୁଛ । ଅନେକ ଶ୍ରମ କରୁଛ । ତମକୁ ମୁଁ ଅଯଥା କଷ୍ଟ ଦେବାକୁ ଚାହେଁନା । କିନ୍ତୁ ମୁଁ ଏଭଳି ଏକ ଅସୁବିଧାରେ ପଡ଼ିଛି ଯେ ନିଜ ଅନିଚ୍ଛାସତ୍ତ୍ୱେ ତମକୁ ଏଥିପାଇଁ ଅନୁରୋଧ କରୁଛି । ନିଃସଙ୍ଗତା ଯକ୍ଷ୍ମାରୋଗଠାରୁ ବଳି ଆହୁରି ଭୀଷଣ ମାରାତ୍ମକ । ଜୀବନରେ ପ୍ରଥମଥର ପାଇଁ ଆତ୍ମୀୟ ଅଭାବ ଯନ୍ତ୍ରଣା ମୁଁ ଅନୁଭବ କରୁଛି । ତମେ ଅନ୍ତତଃ ବିବାହ କରି ଶାଶୁ ଘରକୁ ନ ଯିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ତମକୁ ବେଳେ ବେଳେ ହୁଏ ତ ମୁଁ ଏହିପରି ବିବ୍ରତ କରିବି···

ବିବାହ କଥା ଶୁଣିଲେ ସବୁ ଝିଅ ଲାଜରେ ନାଲ୍ ପଡ଼ି ଯାଆନ୍ତି ।

ଆରତି ମୁହଁରେ ମଧ୍ୟ ସେହି ରକ୍ତିମା ଲକ୍ଷ୍ୟ କଲା ଦେବପ୍ରିୟ ।

ଅନୁନୟ କରି ଭଳି କହିଲା—ଏଇ ଦୁଇଦିନ ମଧ୍ୟରେ ଡାକ୍ତରଖାନାରୁ ସ୍ଥାନାନ୍ତରିତ ହେବା ପରେ ମୁଁ ପୁଣି ଯିବି ବୋଲି ସ୍ଥିର କରିଛି । ସେଥିପାଇଁ ଗୋଟିଏ ହୋଟେଲ୍‌ରେ ସ୍ଥାନ ସଂରକ୍ଷଣ କରିବାକୁ ମଧ୍ୟ ଜଣେ ଡାକ୍ତରବନ୍ଧୁଙ୍କୁ କହିଛି । ତମେ ଅନ୍ତତଃ ଦିନେ ଖଣ୍ଡେ ଯାଇ ସେଠାରେ ରହିବାର ପ୍ରାରମ୍ଭିକ ବ୍ୟବସ୍ଥା

କରିଦେଲେ ଭଲ ହୁଅନ୍ତା । କାରଣ ଗୋଟିଏ ଶୂନ୍ୟ ଗୃହକୁ ବାସଗୃହରେ ପରିଣତ କରିବା କୌଣସି ପୁରୁଷ ପକ୍ଷରେ ସମ୍ଭବ ନୁହେଁ...

ହଁ କିମ୍ବା ନାହିଁ—କିଛି ହଠାତ୍ କହିପାରିଲା ନାହିଁ ଆରତି ।

ତା ଆରଦିନ ଅଳକାକୁ ଦେଲା ଦେବପ୍ରିୟର ଆରୋଗ୍ୟ ସମ୍ବାଦ ଏବଂ ପୁରୀ ଯିବାର ପ୍ରସ୍ତାବ ।

ଦେବପ୍ରିୟ ଏତେ ଶୀଘ୍ର ଆରୋଗ୍ୟ ହୋଇଯାଇଛି !

ଅଳକା ପ୍ରଥମେ ବିଶ୍ୱାସ କରି ପାରିଲା ନାହିଁ । ଏକ୍ସ-ରେ ଫଟୋ ପ୍ଲେଟ ଦେଖିଲା ପରେ ସେ କେବଳ ଆଶ୍ୱସ୍ତ ହେଲା; କିନ୍ତୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ନିଃସନ୍ଦେହ ନୁହେଁ ।

ଆରତି କହିଲା, ପୁରୀରେ ଅନ୍ତତଃ ଗୋଟିଏ ଦିନ ପାଇଁ ଯିବାକୁ ମତେ କହିଛନ୍ତି ଦେବପ୍ରିୟବାବୁ । କିନ୍ତୁ ତୁ ମୋ ସାଙ୍ଗରେ ନ ଗଲେ ମୁଁ ଏକାକିନୀ ଯିବା ସମ୍ଭବ ନୁହେଁ କି ଶୋଭନୀୟ ନୁହେଁ । ଯାହା କିଛି କାମ ଥାଉ ନା କାହିଁକି ଅନ୍ତତଃ ମୋ ସହିତ ଗୋଟିଏ ଦିନ ତତେ ଯିବାକୁ ହେବ । ତୁ ଯଦି ନ ଯାଉ—ଦେବପ୍ରିୟବାବୁ ଯାହା କିଛି ଭାବନ୍ତୁ—ମୁଁ ଏକାକିନୀ ପୁରୀ ଯାଇପାରିବି ନାହିଁ ।

ଅଳକା ହଠାତ୍ ହସି ଚାହିଁଲା ଆରତିକୁ ।

ଯେଉଁ ଝିଅଟି ଜଣେ ଅସୁସ୍ଥ ପୁରୁଷ ପାଖରେ ଏକାକିନୀ ଅର୍ଦ୍ଧରାତ୍ର ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ରହିବାକୁ ଟିକେହେଲେ କୁଣ୍ଠିତା ହେଉ ନ ଥିଲା, ସେ ପୁରୁଷ ସୁସ୍ଥ ହୋଇଗଲା ପରେ ତା ସହିତ ଗୋଟିଏ ଦିନ ରହିବା ପାଇଁ ସେ ଭୟ କରୁଛି !

(ଅସୁସ୍ଥତା ବେଳେ ଯେଉଁ ପୁରୁଷ ନିରୀହ ମେଷଶାବକ ଭଳି ମନେହେଉଥିଲା, ସୁସ୍ଥ ହେବା ପରେ ସେହି ପୁରୁଷ ଆରତିକୁ ମନେ ହେଉଛି ହିଂସ୍ର ବ୍ୟାଘ୍ର ଭଳି !)

ଅଳକା କହିଲା, ତୁ ଆଦୌ ବ୍ୟସ୍ତ ହେବା ଦରକାର ନାହିଁ— ବାପା କୋଉ ଯାହା କୁହନ୍ତୁ, ମୁଁ ନିଶ୍ଚୟ ପୁଷି ପିବ, ମୋ ପାଇଁ ତୁ ଅନେକ କଷ୍ଟ କରୁଛୁ—ମୁଁ ଏତିକ କରିପାରିବ ନାହିଁ ?

ଆଶ୍ୱସ୍ତ ହେଲା ଆରତି ।

ସେ ସୁସମ୍ବାଦଟା ଦେବପ୍ରିୟ ପାଖକୁ ପଠାଇଦେବା ପାଇଁ ସେ ଶୀଘ୍ର ବାହାରିଗଲା ଡାକ୍ତରଖାନା ।

ନୀଳାମ୍ବରବାବୁ ଓ ମାନମୟୀ କଥାବାର୍ତ୍ତା ହେଲାବେଳେ କାନ ଡେରି ଶୁଣେ ସୁଶାନ୍ତ ।

ତା ସହିତ ଅଳକାର ବିବାହ ସମ୍ପର୍କରେ କିଛି ମନ୍ତବ୍ୟ ଦେଉଛନ୍ତି କି ମାନମୟୀ ! କାରଣ ତା'ର ଦୃଢ଼ ଧାରଣା ହୋଇଛି, ବର୍ତ୍ତମାନ ସବୁ କଥା ନିର୍ଭର କରୁଛି ମାନମୟୀଙ୍କ ଉପରେ । ନୀଳାମ୍ବରବାବୁ ଏ ବିଷୟରେ ମୂଳରୁ ଉଦାସୀନ । ବାପାଙ୍କ କଥାରେ ବାଧାଦେବା ଭଳି ମନୋବୃତ୍ତି ଅଳକାଠାରେ ଆଉ ନାହିଁ । ଏ କେତେ ଦିନେ ସେ ଅନୁଭବ କରିଛି, ବରଂ ଅନେକ ପରିମାଣରେ ଅଳକା ତା ପ୍ରତି ଅନୁରକ୍ତ ହୋଇ ଉଠିଛି ।

ତିନି ଦିନ ତଳେ ସେ ଆସିଥିଲା ତାର ବସାକୁ, ଏକାକୀ ।

ପ୍ରଥମେ ନିଜ ଆଖିକୁ ସେ ବିଶ୍ୱାସ କରିପାରି ନ ଥିଲା । ଆଖି ମଳି ମଳି ସ୍ପଷ୍ଟ ଦେଖିଲା, ସେ ସ୍ୱପ୍ନ ଦେଖୁ ନାହିଁ ତ !

ଅଳକା ତାର ଦୁଶ୍ଚିନ୍ତା ଦୂର କରି ଦେଇ କହିଥିଲା, ମୁଁ ଆସିଛି— । ଏଇ ବାଟେ ଯାଉଥିଲି । ହଠାତ୍ ଆପଣଙ୍କ କଥା ମନେ ପଡ଼ିଗଲା । ଆପଣ ତ କେବେ ନିମନ୍ତ୍ରଣ କରି

ନାହାନ୍ତି । ତଥାପି ସବୁଦିନ ଯାଉଚ୍ଛି ଦେଖିଆସେ—ଆପଣ ଅଛନ୍ତି କି ନାହିଁ !

ସୁଶାନ୍ତ ନିଜେ ବୃକରକୁ ଡାକି ଜଳଖିଆ ମଗାଉଥିଲା ।

ସେଥିରେ ବାଧା ଦେଉଥିଲା ଅଳକା ।

ଯୁକ୍ତି କରୁଥିଲା, ମୁଁ ଆପେ ଆପେ ଆସିଛି; ଆପଣ ଯେଉଁ ଦିନ ନିଜେ ନିମନ୍ତ୍ରଣ କରିବେ, ସେଦିନ ଖାଇବାକୁ ଦେବେ । ତା ଛଡ଼ା ଯେତେବେଳେ ମନ ଯେତେବେଳେ ଖାଉଛି ଖାଇବା ମୋର ରୁଚିବିରୋଧୀ । ଆଉ ଆପଣ ତ ଜାଣନ୍ତି, ପିନ୍ଧିବା ବିଷୟରେ ଅନ୍ୟର ମତ ପ୍ରତି ଯେତିକି ଧ୍ୟାନ ଦେବାର କଥା—ଖାଇବା ବିଷୟରେ ସେହି ପରିମାଣରେ ରୁଚି ପ୍ରତି ଦୃଷ୍ଟିଦେବା ଦରକାର ।

ଏ ସବୁ କଥା ପରେ ଅଳକାକୁ କୌଣସି କଥା ପାଇଁ ବାଧା କରିବା ଉଚିତ ବୋଲି ମନେ କରି ନ ଥିଲା ସୁଶାନ୍ତ । ବରଂ ଏହି ଅବସରରେ ଆତ୍ମୀୟତାକୁ ପରମାତ୍ମୀୟ ସ୍ତରକୁ ନେବା ପାଇଁ ଉଦ୍ୟମ କରିବା ଭଲ ।

ଆପଣ ଟିଏ ହୋଇ ରହିଲେ ଯେ !—ସୁଶାନ୍ତ ପ୍ରଶ୍ନ କରିଥିଲା ।

ନା ଦେଖୁଥିଲି । ବାଉନ୍ସ ଟ୍ରିରେ ଅପସୃଷ୍ଟତା ବେଶ୍ ଉପଭୋଗ୍ୟ ମନେହେଉଛି । ଅଚ୍ଛା ସୁଶାନ୍ତବାବୁ ! ଆପଣ ତ ବାରଣ୍ଡାର କୁଣ୍ଡରେ ଅନେକ ଗୋଲାପଗଛ ଲଗାଇଛନ୍ତି । କୁଣ୍ଡେ କୁଣ୍ଡେ ଗୋଲାପଫୁଲର ସଭା ବସିଛି । ଅଚ୍ଛା, ଏ ଫୁଲ ଛିଣ୍ଡାଇ ଆପଣ କଅଣ କରନ୍ତି ? ଆପଣଙ୍କର କଅଣ କେହି ପ୍ରେମିକା ଅଛନ୍ତି ?

ଛଳଛଳ ଭଙ୍ଗୀରେ ଅଳକା ଯେ ପଦାନ୍ତରଚ୍ଛନା, କଥା କେଇପଦ କହି ସେ ତାହା ବେଶ୍ ପ୍ରମାଣିତ କରି ଦେଇଥିଲା ।

ଅନେକ ଦିନର ରୁଦ୍ଧ ଆବେଗ ଆଉ ସମ୍ଭାଳି ପାରି ନ ଥିଲି ସୃଶାନ୍ତ ।

ଉତ୍ତେଜିତ କଣ୍ଠରେ ଉତ୍ତର ଦେଇଥିଲି, ଜଣେ ପ୍ରେମିକା ନିଶ୍ଚୟ ଅଛନ୍ତି—ସବୁ କିଛି ଦେଇ ତାଙ୍କୁ ମୁଁ ପ୍ରେମ କରେ; କିନ୍ତୁ ସେ ମତେ ପ୍ରେମ କରନ୍ତି କି ନାହିଁ, ମୁଁ ନିଜେ ଜାଣେ ନା । ସବୁ ଗୋଲାପ ସେଇ ଦେବୀ ନିର୍ଭଜନାରେ ଲାଗିବ—ଏଭଳି ଆଶା କରିବାର କିଛି ମାନେ ହୁଏ ନାହିଁ ।

ସୃଶାନ୍ତ ଆଶା କରୁଥିଲି, ଅଳକା ତାର ପ୍ରେମିକା ନାମଟି ଜାଣିବା ପାଇଁ ନିଶ୍ଚୟ ଜିଦ୍ କରିବ । ସେଭଳି କଲେ ସେ କଣ ଉତ୍ତର ଦେବ, ସେ କଥା ମଧ୍ୟ ସେ ମନେ ମନେ ସ୍ଥିର କରି ନେଇଥିଲି । (ସେ କହିବ, "ସେ ମୋର ଅତି ନିକଟରେ, ସେ ହେଉଛି ତମେ...")

କିନ୍ତୁ ଅସମ୍ଭବ ବୁଦ୍ଧିମତୀ ମହିଳା ଅଳକା ।

ସେ ପ୍ରଶ୍ନଟାକୁ ସେ ଅବଲୀଳାକ୍ରମେ ଏଡ଼ାଇ ଯାଇ କହିଲା, ଅଚ୍ଛା, ଫୁଲକୁଣ୍ଡରେ ଗୋଲାପ ଫୁଟିଛି, ଅଥଚ ଟେବୁଲ ଉପରେ ଥିବା ଫୁଲଦାନୀ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ନିଃସଙ୍ଗ ! ମୁଁ ଏ ଗୋଲାପଟି ଆପଣଙ୍କ ଫୁଲଦାନୀରେ ରଖି ଦେଇଗଲି । ଆପଣ ଅନ୍ତତଃ ଫୁଲଟା ସତେଜ ଥିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସ୍ମରଣ କରୁଥିବେ ଯେ ମୁଁ ଆସିଥିଲି...

ଗୋଲାପଫୁଲ ତୋଳିଲା ବେଳେ ଫୁଲଡେମ୍ଫର କଣ୍ଟାରେ ହାତ ଅଙ୍ଗୁଠି ଅଳକାର କ୍ଷତ ହୋଇଯାଇ ପାରେ ବୋଲି ଆଶଙ୍କା କରୁଥିଲି ସୃଶାନ୍ତ । କିନ୍ତୁ ସେଭଳି କିଛିହେଲେ ଦୁର୍ଘଟଣା

ଘଟିନି ନାହିଁ । ସଯତ୍ନରେ ଫୁଲ ତୋଳି ଫୁଲଦାନୀରେ ରଖିଦେଲା ଅଳକା । ତା ପରେ ଲଘୁ ପଦକ୍ଷେପରେ କକ୍ଷରୁ ସେ ନିଷ୍କ୍ରାନ୍ତ ହୋଇଯିବାକୁ ବସିଲା ।

ସୁଶାନ୍ତ ଆହତ କଣ୍ଠରେ ପଚାରିଲା, କୁଆଡ଼େ ଆସିଥିଲେ କହିଲେ ନାହିଁ ତ ?

ପଛକୁ ବୁଲି ଚାହିଁଲା ଅଳକା ।

ଉତ୍ତର ଦେଲା, ଗୋଟିଏ ପ୍ରଶ୍ନ ପଚାରିବାକୁ ଆସିଥିଲି, କିନ୍ତୁ ଦେଖୁଛି ଆପଣ ଉତ୍ତର ଦେବା ମନ ନେଇ ନାହାନ୍ତି । ତେଣୁ ଆଉ କେବେ ସେ ପ୍ରଶ୍ନଟା ପଚାରି ନେବି ।

କି ପ୍ରଶ୍ନ ପଚାରି ପାରେ ଅଳକା !

ବିବାହ ପ୍ରସ୍ତାବରେ ତାର ସମ୍ମତି ଅଛି କି ନାହିଁ ?

ଉତ୍କଣ୍ଠିତ କଣ୍ଠରେ ସେ ଜିଜ୍ଞାସା କରିଥିଲା, ନା—ନା— ଦୟାକରି ସେ ପ୍ରଶ୍ନଟା ମତେ ଶୁଣିବାକୁ ଦିଅନ୍ତୁ ।

ଶୁଣିବେ ?

ପ୍ରଶ୍ନିଳ ଆଖିରେ ତାକୁ ଚାହିଁ ରହିଥିଲା ଅଳକା । ଆଖିରେ ଆଖିରେ ତାର ସମ୍ମୋହନର ମାୟା । ସେଇ ବନ-ହରିଣୀର ଆଖି; ସେଇ ସୁନ୍ଦର ସମୁଦ୍ର-ନୀଳ ଆଖି !!

ଅଳକାର ସନ୍ନିକଟବର୍ତ୍ତୀ ହୋଇ ସେ ତା କାନ୍ଧ ଉପରେ ହାତ ରଖିଥିଲା । ସେ ନିଜେ ଅନୁଭବ କରୁଥିଲା ଶ୍ୱାସପ୍ରଶ୍ୱାସର ଗତି ତାର ଦ୍ରୁତତର ହୋଇଯାଉଥିଲା ସେତେବେଳେ । ଅଳକା ନିଜ କାନ୍ଧ ଉପରୁ ତା ହାତକୁ ଘୁଞ୍ଚାଇ ନ ଦେଇ ରହସ୍ୟମୟ ଭାବରେ ହସୁଥିଲା ।

ସେ ପଚାରିଥିଲା, କଅଣ କହିବେ କୁହନ୍ତୁ ?

ଅଳକା ତା ମୁହଁକୁ ଅପଲକ ଆଖିରେ ଚାହିଁ ପ୍ରଶ୍ନ କରିଥିଲା, ଗଛରେ ଗୋଲାପ ଫୁଟେ ବୋଲି ଦେଖିଗଲି । ଆଚ୍ଛା କହିଲେ ଦେଖି, ନବୋଧ କେଉଁଣ ଡାଳରେ ଫଳନ୍ତି ?

ତା ଶିଥିଳ ହାତଟା ଆପେ ଆପେ ଖସି ଆସିଥିଲା ଅଳକାର କାନ୍ଧ ଉପରୁ ।

ଅଳକା ଚାଲିଯିବାର ଅନେକ ସମୟ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସେ ସେଠାରେ ସ୍ତବ୍ଧ ହୋଇ ଠିଆହୋଇ ରହିଥିଲା । ଅଦ୍ଭୁତ, ଚତୁର ଝିଅ ଅଳକା । କିନ୍ତୁ ଯାହାହେଉ ନା କାହିଁକି ଅଳକାକୁ ସେ ସେପରି ଭାବରେ ହେଉ ବିବାହ କରିବ । ନବୋଧ ପୁରୁଷ ଗଛର ଡାଳରେ ଫଳନ୍ତି କମ୍ପା ବାସର ଶଯ୍ୟାଧାରରେ ଫୁଟନ୍ତି, ସେ କଥା ସେ ପ୍ରମାଣ କରି ଦେଖାଇ ଦେବ ।

ଅଳକା ଯେତା ପାଖକୁ ତନା ଆମନ୍ତ୍ରଣରେ ଏକାକିନୀ ଆସିଥିଲା, ଏଇ ଯଥେଷ୍ଟ । ସେତିକିରେ ତା ମନର ଦୁର୍ବଳତା ବେଶ୍ ବୁଝିପାରିଛି ସୁଶାନ୍ତ । ଏଣିକି ସେ ଦୁର୍ବଳ ନ ହୋଇ ସବଳ ହେବ । ଉପଯାଚକ ପ୍ରେମିକ ନ ହୋଇ ଶକ୍ତିମାନ ପୁରୁଷ ହେବ ।

ଅଳକାକୁ ଉପହାର ଦେବା ପାଇଁ ଅନେକ ଅର୍ଥ ସେ ବ୍ୟୟ କରିଛି । ତାର ବାପା ବୋଉଙ୍କ ପ୍ରିୟଭାଜନ ହେବା ପାଇଁ ଅନେକ ମୂଲ୍ୟବାନ ସମୟ ସେ ଅପବ୍ୟୟ କରିଛି । ଅଳକାକୁ ଦେବପ୍ରିୟ ସହ ବିବାହ କରିବାକୁ ସେ କେବେହେଲେ ଦେବ ନାହିଁ ।

ସେ ଯାହ କେବଳ ମାନମୟୀଙ୍କ ମନକୁ ଜୟ କରିପାରେ···

ସେ ଏମ ମହିଷିଙ୍କୁ ଉଠିଆସି ତାକୁ ଅଳକାର ନିକଟବର୍ତ୍ତୀ ହେବାର ସେ ସୁଯୋଗ ଦେଇଥିଲେ । ଅଳକା ଆଜି ତା ମହିରେ

ସେ ସେ ବ୍ୟବଧାନ ସୃଷ୍ଟି କରିବାକୁ ଚାହାନ୍ତି ନାହିଁ, ଏହା ତାଙ୍କର ନିଶ୍ଚିତ୍ ମନର କଥା । ସେ ମନର କଥାକୁ ମୁହଁରେ କହିବାକୁ ସେ ତାଙ୍କୁ ବାଧ୍ୟ କରିବ ।

ଦେବପ୍ରିୟ ବିରୁଦ୍ଧରେ ଆଉଥରେ ବିଷୋକ୍ତି କହିବାକୁ ଦେବ ଅଳକାର ମନ...

ଯେତେବେଳେ ବି ଅଳକା ଆଧୁନିକା, ଶିକ୍ଷିତା, ନାରୀ...

ତାର କାର୍ ଅଛି, କୋଠାଘର ଅଛି, ଅଜସ୍ର ଅର୍ଥ ଉପାର୍ଜନର କ୍ଷମତା ରହିଛି । ଏକରେ ଏକ ଯୋଗ କଲେ ଯୋଗଫଳ ସବୁ ତିନ ନ ହୋଇ ଦୁଇ ହୁଏ, ଅଳକା ତାର ନିଶ୍ଚୟ ହେବ..

ଏକ କଠୋର ଭ୍ରୂଭଙ୍ଗୀରେ ସୁଶାନ୍ତର ମୁହଁର ରେଖାଗୁଡ଼ିକ ଟାଣ ହୋଇଗଲା ।

ପୁରୀର ସମୁଦ୍ର ବେଳା...

ସୂର୍ଯ୍ୟାସ୍ତର ରଙ୍ଗ ଆଲୋକର ଆଲୋଡ଼ନ ସୃଷ୍ଟି କରୁଛି ଭଙ୍ଗମାନ ତରଙ୍ଗର ବୁକୁରେ ।

ବେଳା ଉପରେ ଯୋଡ଼ା ଯୋଡ଼ା ହୋଇ ସ୍ତ୍ରୀ-ପୁରୁଷ ବସି ପଡ଼ୁଛନ୍ତି । ଏଇ ଅସୀମ, ଅନନ୍ତ ସମୁଦ୍ର ତାର ଫେନିଳ ଜଳ ତରଙ୍ଗ; ଉଦ୍ଦାମ ଗର୍ଜ୍ଜନ ତର୍ଜ୍ଜନ ସମସ୍ତଙ୍କ ମନରେ ଆଙ୍କି ଦେଉଛି ଭାବପ୍ରବଣତାର ମଧୁର ସ୍ୱପ୍ନ । ଜୀବନ ଜଞ୍ଜାଳର ଯନ୍ତ୍ରଣା ଭୁଲି ଏଇ ଟିକିଏ ଭାବ ପ୍ରବଣତା ପାଇଁ ଯୋଡ଼ା ଯୋଡ଼ା ସ୍ତ୍ରୀ ପୁରୁଷ ଆସନ ପାତୁଛନ୍ତି ଏଇ ବେଳାର ବାଲି ଉପରେ !

ଏକାକିନୀ ଦୂରରେ ବସିଛି ଆରତି । ଗୋଡ଼ର ଆଙ୍ଗୁଠିରେ ବାଲି ଘାଣ୍ଟି ହାତରେ ଘର ତିଆରି କରୁଛି । ଅମାନିଆ ଢେଉ ଆସି ଭାଙ୍ଗି ଦେଇଯାଉଛି ସେଇ ଧୂଳିର ଘର । ତାର ଶାଢ଼ୀ, ଶାଢ଼ୀର ପ୍ରାନ୍ତଭାଗ ଭିଜିଯାଉଛି ମଧ୍ୟ ବେଳେ ବେଳେ ଫେନିଲ୍ ସମୁଦ୍ରର ଲୁଣି ପାଣିରେ ।

ଅବାକ୍ ଆଖିରେ ଦେବପ୍ରିୟ ଚାହିଁ ରହିଛି ନୀଳ ସମୁଦ୍ରର ସେଇ ଦିଗହଜା ନୀଳିମାର ସାମ୍ରାଜ୍ୟ ଆଡ଼କୁ, ଆସନ୍ନ ସନ୍ଧ୍ୟାର ଅନ୍ଧକାର କେମିତି ଘନ କାଳିମାର ପ୍ରଲେପ ବୋଳି ଆଣୁଛି ଧୀରେ, ଖୁବ୍ ଧୀରେ !

ଦେବପ୍ରିୟର ଭାବବିହ୍ୱଳ ଆଖି ଦୁଇଟିକୁ ପାଖରେ ବସି ଲକ୍ଷ୍ୟ କରୁଥିଲା ଅଳକା ।

ପଚାରିଲା, ସମୁଦ୍ରକୁ ଚାହିଁ କଅଣ ଭାବୁଛ ?

ଦୃଷ୍ଟି ଫେରାଇ ଦେଇ ଦେବପ୍ରିୟ ଉତ୍ତର କରିଥିଲା, ଭାବୁଛି ଏଇ ଆଦି ସମୁଦ୍ରର କଥା । ଏଇ ସମୁଦ୍ରରେ ସୃଷ୍ଟି ହୋଇଥିଲା ପ୍ରଥମ ପ୍ରାଣସତ୍ତା । ସେଦିନ ବାୟୁମଣ୍ଡଳରେ ଅକ୍ସିଜେନ୍ ନ ଥିଲା । ଫଳରେ ବାୟୁମଣ୍ଡଳର ଉପର ସ୍ତରରେ ଗ୍ୟାସ୍‌ର କୌଣସି ଆସ୍ତରଣ ନ ଥିଲା । ଆଜି ସେହି ଆସ୍ତରଣ ଭେଦକରି ସୂର୍ଯ୍ୟାଲୋକର ଅଲଟ୍ରା ଭାୟୋଲେଟ୍ ରଶ୍ମି ସ୍ପର୍ଶ କରି ପାରୁନି ଧରଣୀର ମୃତ୍ତିକା । କିନ୍ତୁ ଆଦିମ ଯୁଗର ସେ ଅନ୍ଧକାର ଦିନରେ ଏ ଅସୁବିଧା ନଥିଲା । ଫଳରେ ସୂର୍ଯ୍ୟାଲୋକର ସେଇ ଅଲଟ୍ରା ଭାୟୋଲେଟ୍ ରଶ୍ମି ଅଜାଡ଼ି ହୋଇ ପଡ଼ୁଥିଲା କେବଳ ପୃଥିବୀର ମାଟି ଉପରେ ନୁହେଁ, ଏହି ସମୁଦ୍ରର ଜଳ ଉପରେ ମଧ୍ୟ । କୁହୁକ କାଠିର ସ୍ପର୍ଶରେ ମୃତ ରାଜକନ୍ୟା ନିଦ ଭାଙ୍ଗି ଉଠିଲା ଭଳି, ଏଇ ସମୁଦ୍ରକନ୍ୟା ସେଦିନ ଜାଗି ଉଠିଥିଲା । ସୂର୍ଯ୍ୟର ଆଶୀର୍ବାଦରେ ଏକ ବିନ୍ଦୁ ପ୍ରୋଟୋପ୍ଲାଜମକୁ

ଆଶ୍ରୟ କରି ଏଇ ସମୁଦ୍ର ଗର୍ଭରେ ଜନ୍ମ ନେଇଥିବ ଆଦ୍ୟ ପ୍ରାଣ ପ୍ରଥମ ଜୀବନ !

ଆରତି କେତେବେଳେ ସେମାନଙ୍କ ପାଖରୁ ଉଠି ଆସିଛି, ତାହା ସେ ଦୁଇ ଜଣଙ୍କର ଖିଆଲ ନ ଥିଲା । ଦେବପ୍ରିୟର କଥା ଶେଷ ହେବାମାତ୍ରେ ସେ ଅସ୍ପଷ୍ଟ କଣ୍ଠରେ କହି ପକାଇଲା, ସେଇ ଆଦିମାତାର ଅଣ୍ତ ବୁଢ଼ା ବୁଢ଼ୀ ପୁଅଝିଅ ଆମେ…ଆଜି ତାର କୋଳ ଭୂମିରେ ବସି ତାର ଗର୍ଭକୁ ଚାହିଁଲାବେଳେ ସେ ହୁଏତ ମନେ ମନେ ଖୁବ୍ ଆନନ୍ଦିତ ହେଉଥିବ ।

ଅଳକା ଥରେ ଦେବପ୍ରିୟ ଏବଂ ଆଉ ଥରେ ଆରତିକୁ ଚାହିଁଲା । କିନ୍ତୁ କୌଣସି ଗୋଟିଏ ହେଲେ ଶବ୍ଦ ସେମାନଙ୍କ କଥାରେ ଯୋଗ କଲା ନାହିଁ ।

ତନ୍ମୁଗ୍ଧ ଦୃଷ୍ଟିରେ ସମୁଦ୍ର ଆଡ଼କୁ ଚାହିଁ ଦେବପ୍ରିୟ କହିଲା, ଆଜି ଧରଣୀ ମାତା ଫସଲ ଦ୍ୱାରା ନିଜର ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ଖାଦ୍ୟ ଯୋଗାଇବାକୁ ଯେତେବେଳେ ନିଃସହାୟ ହୋଇଯାଉଛି, ଆମର ଏକମାତ୍ର ଭରସା ହେଉଛି ଏଇ ଆଦିମାତା ସମୁଦ୍ର । ପୃଥିବୀର ତିନି ଭାଗ ସମୁଦ୍ର, ଏକ ଭାଗ ସ୍ଥଳ । ଏକ ଭାଗ ସ୍ଥଳର ଲୋକ-ସଂଖ୍ୟା ଯେତେବେଳେ ବହୁଗୁଣିତ ହେବାରେ ଲାଗିଛି, ଏ ତିନିଭାଗ ସମୁଦ୍ର ଉପରେ ନିର୍ଭର କରିବା ବ୍ୟତୀତ ଅନ୍ୟ ଉପାୟ ନାହିଁ ।

ଜିଜ୍ଞାସୁ କଣ୍ଠରେ ଆରତି ପଚାରିଲା, ଏ ସମୁଦ୍ର ମଧ୍ୟରେ ଥିବା ଉପାଦାନରୁ କଅଣ କୃତ୍ରିମ ଖାଦ୍ୟ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରାଯାଇ ପାରିବ ବୋଲି ଆପଣ ଆଶା କରୁଛନ୍ତି ।

ଦେବପ୍ରିୟ ଉତ୍ତର ଦେଲା, ମୁଁ ନୁହେଁ—ପୃଥିବୀର ବହୁ ବିଶିଷ୍ଟ ବୈଜ୍ଞାନିକମାନଙ୍କର ତାହା ହିଁ ଧାରଣା । ଊନବିଂଶ ଶତାବ୍ଦୀର ପ୍ରଥମ ଭାଗରୁ ଅନେକ ବୈଜ୍ଞାନିକ ଭାବିଥିଲେ, ଉଦ୍ଭିଦ ଓ ପ୍ରାଣୀ-

ମାନଙ୍କ ଦେହରେ ଯେଉଁସବୁ ଜଟିଳ ଜୈବପଦାର୍ଥ ରହିଛି, ସେଗୁଡ଼ିକ କୃତ୍ରିମ ଉପାୟରେ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରିବା ସମ୍ଭବ ନୁହେଁ । ଶର୍କରା, ପ୍ରୋଟିନ୍ ଇତ୍ୟାଦି କେବଳ ଉଦ୍ଭିଦ କିମ୍ବା ପ୍ରାଣୀମାନଙ୍କ ଦେହରୁ ମିଳିବା ସମ୍ଭବ ବୋଲି ସେତେବେଳେ ମନେ କରାଯାଉଥିଲା । କିନ୍ତୁ ପରେ ବୈଜ୍ଞାନିକମାନେ ଆପେ ଆପେ ସେ ମତକୁ ଖଣ୍ଡନ କରିଛନ୍ତି । ନୀଳ ଚାଷ ନ କରି ନୀଳରଙ୍ଗ ଯେପରି କୃତ୍ରିମ ଉପାୟରେ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରାଗଲା, ସେହି କୃତ୍ରିମ ଉପାୟରେ ମଧ୍ୟ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରାଗଲା ନାନା ଧରଣର ଶର୍କରା, ଗନ୍ଧଦ୍ରବ୍ୟ ଇତ୍ୟାଦି ! ଆଜି ଯେଉଁପରି କୃତ୍ରିମ ଉପାୟରେ ଭିଟାମିନ୍, ହର୍ମୋନ୍ ଓ ଆଣ୍ଟି-ବାୟୋଟିକ୍ ଔଷଧମାନ ତିଆରି ହେଉଛି—କିଛିକାଳ ଆଗରୁ ଏହା ଥିଲା ସାଧାରଣ କଳ୍ପନାର ବହୁ ଊର୍ଦ୍ଧ୍ୱରେ, ସ୍ୱପ୍ନଲୋକରେ !

ଅଥଚ ତଥାପି ବସ୍ତୁରେ ସେ ବସ୍ତୁ ତତ୍ତ୍ୱର ସୀମାନ୍ତ ଅତିକ୍ରମ କରି ପାରୁ ନ ଥିଲା । ସେ ପ୍ରଶ୍ନ କଲା, କିନ୍ତୁ ସମୁଦ୍ର ଦେହରେ ଜୀବଶକ୍ତି ଆସିଲା କେଉଁଠୁ ? ସେଥିରୁ କୃତ୍ରିମ ଖାଦ୍ୟଶସ୍ୟ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରାଯାଇ ପାରିବ କିପରି ?

ଜଣେ ଅବୋଧ ଛାତ୍ରୀକୁ ଅଭିଜ୍ଞ ଅଧ୍ୟାପକ ବୁଝାଇଲା ଭଳି ମୃଦୁ ହସି ଦେବପ୍ରିୟ କହିଲା, ବୈଜ୍ଞାନିକମାନଙ୍କ ଗବେଷଣାଗାରରେ କୃତ୍ରିମ ଉପାୟରେ ଯାହା ତିଆରି ହୋଇପାରେ, ସ୍ୱାଭାବିକ ପ୍ରକ୍ରିୟାରେ ତାହା ତିଆରି ହେବାରେ ପ୍ରତିବନ୍ଧକ କଅଣ ଅଛି ? ପ୍ରକୃତରେ ଦେଖିବାକୁ ଗଲେ ଆଦିମ ସମୁଦ୍ର ହେଉଛି ପ୍ରକୃତିର ସେଇ ବିପୁଳ ଗବେଷଣାଗାର, ଯେଉଁଠି ସ୍ୱାଭାବିକ ପ୍ରକ୍ରିୟାରେ ଅସଂଖ୍ୟ ପ୍ରକାର ଜୈବପଦାର୍ଥ ତିଆରି ଚାଲିଥିଲା !

ବିସ୍ମୟବିମୂଢ଼ ଭାବରେ ଦେବପ୍ରିୟ ମୁହଁକୁ ଚାହିଁ ରହିଥିଲା ଆରତି ।

ଦେବପ୍ରିୟ କହିଚାଲିଥିଲା, ଜୈବପଦାର୍ଥର ଅର୍ଥ କିନ୍ତୁ ପ୍ରାଣଶକ୍ତି ନୁହେଁ । ଜୀବଦେହ ଗଢିଉଠେ ଏକ ବିଶେଷ ଧରଣର ଉପାଦାନରେ, ଯାହାର ନାମ ଦିଆଯାଇଛି 'ପ୍ରୋଟୋପ୍ଲାଜମ୍' । ଏହି ପ୍ରୋଟୋପ୍ଲାଜମ୍‌ର ଏକ ମୁଖ୍ୟ ଅଂଶ ହେଉଛି ପ୍ରୋଟିନ୍ । କିଛିଦିନ ତଳେ ପ୍ରୋଟିନ୍‌ର ପ୍ରସ୍ତୁତପ୍ରଣାଳୀ ରହସ୍ୟାବୃତ ଥିଲା । କିନ୍ତୁ ପରବର୍ତ୍ତୀ ଗବେଷଣା ଫଳରେ ସେ ରହସ୍ୟର ପରଦା ଅପସାରିତ ହୋଇଯାଇଛି । ପ୍ରୋଟିନ୍ ଜଣାପଡ଼ିଛି, କାର୍ବନ, ହାଇଡ୍ରୋଜେନ୍, ଅକ୍ସିଜେନ, ନାଇଟ୍ରୋଜେନ୍, ପରମାଣୁର ଏକ ବିଶେଷ ଧରଣର ସମଷ୍ଟି । ସମୁଦ୍ରଗର୍ଭରେ ଥିବା ବିଭିନ୍ନ ପଦାର୍ଥରେ ଏ ସବୁ ଉପାଦାନ ପର୍ଯ୍ୟାପ୍ତ ପରିମାଣରେ ରହିଛି । କୃତ୍ରିମ ଖାଦ୍ୟ ପ୍ରସ୍ତୁତରେ ସେଥିପାଇଁ ସମୁଦ୍ରର ଜଳ, ଶିଉଳି, ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ବସ୍ତୁ ବିଶିଷ୍ଟ ଅଂଶ ଗ୍ରହଣ କରିବ । ଆଗାମୀ ଅନ୍ତର୍ଜାତିକ ବିଜ୍ଞାନ ପାଇଁ କଂଗ୍ରେସ ପ୍ରସ୍ତୁତ ନିବନ୍ଧରେ ଏହି-ସବୁ ତଥ୍ୟକୁ ମୁଁ ବିଶ୍ଳେଷଣ କରି ଦେଖିବି ।

ଏଇ ଯେଉଁ ସୁନ୍ଦର, ଅପ୍ରମେୟ, ରହସ୍ୟମୟୀ ସାଗରିକା କିଛିକ୍ଷଣ ଆଗରୁ ଅଳକାର ଆଖିରେ ସ୍ୱପ୍ନର ଇନ୍ଦ୍ରଜାଲ ବିସ୍ତାର କରିଥିଲା, ଦେବପ୍ରିୟର ବିଶ୍ଳେଷଣ ଶୁଣି ମନେହେଲା, ଏହା କେବଳ ମଣିଷର ଖାଦ୍ୟଭଣ୍ଡାର ମାତ୍ର ! ଶବ-ବ୍ୟବଚ୍ଛେଦ ଦେଖିବା ପରେ ଶରୀର ଉପରୁ ଯେପରି ସୃଷ୍ଟିର ମମତା ହ୍ରାସ ପାଇଥାଏ, କୃତ୍ରିମ ଖାଦ୍ୟ ପ୍ରସ୍ତୁତି ସହ ସମୁଦ୍ରର ସମ୍ପର୍କ ଜାଣିବା ପରେ ସମୁଦ୍ରଟା ଅଳକାର ମନେହେଲା କେବଳ ଜଳର ସମାବେଶ !

ଦେବପ୍ରିୟ ତାର ସୁନ୍ଦର ଏକ ଅଧାଦେଖା ସ୍ୱପ୍ନକୁ ଛିଣ୍ଡି ଚୂର୍ଣ୍ଣ ବିଚୂର୍ଣ୍ଣ କରିଦେଲା ।

ତା ପାଖରୁ ଉଠିଯାଇ ଆରଣ ଯେଉଁଠି ଆଙ୍ଗୁଠିରେ ବାଲିଛାଡ଼ ଧିଳରେ ଘର ନିର୍ମାଣ କରୁଥିଲା, ସେଠାରେ ଏକାକିନୀ ବସି ପଡ଼ିଲା ଅଲକା ।

ଆରଣ ପଚାରିଲା, ସମୁଦ୍ରକୁ ନେଇ ଗବେଷଣା ତାହା-ହେଲେ ଆପଣ ପ୍ରଥମ କ’ଣ କରିବେ ?

ଗମ୍ଭୀର ସ୍ୱରରେ ଉତ୍ତର ଦେଲା ଦେବପ୍ରିୟ, ନା— ପୃଥିବୀର ଅନ୍ୟସବୁ ସମୁଦ୍ର ବୈଜ୍ଞାନିକ ଅଟୋପସ୍ଥିରର ଶିକାର ହୋଇଛନ୍ତି... କେବଳ ଅଷ୍ଟଚ, ଅଷ୍ଟୂର୍ଣ୍ଣ ରହିଛି ଭାରତ ମହାସାଗର; ଏହାର ମତ୍ସ୍ୟସମ୍ପଦ, କୃତ୍ରିମ ଖାଦ୍ୟ ପ୍ରସ୍ତୁତ ଉପଯୋଗୀ ମୌଳିକ ଉପାଦାନ ଉପରେ କ’ଣ ନିର୍ଭର କରୁଛି ଭାରତର ଖାଦ୍ୟ ସମସ୍ୟାର ସମାଧାନ !

ସତ ହୋଇ ଆସିଲାଣି ।

ଦେବପ୍ରିୟର ହଠାତ୍ ଖିଆଲ ହେଲା, ପାଖରେ ଅଲକା ନାହିଁ । ପାଖରେ ଏକାକିନୀ ଆରଣ । ସେ ଚକିତ କଣ୍ଠରେ ଡାକିଲା, ଅଲକା ! ଅଲକା !!

ଦୂରର ବେଳା ଉପରେ ଅନ୍ଧକାରରେ ଏକ ସ୍ଥାନ ମୂର୍ତ୍ତି ଭଳି ବସିଛି ଅଲକା ।

ଦୂରରେ ଥାଇ ସେ ଉତ୍ତର ଦେଲା, ତମର ସେ ଶୁଷ୍କ ଆଲୋଚନା ଶୁଣି ଏ ଚମତ୍କାର ସାମୁଦ୍ରିକ ସନ୍ଧ୍ୟାକୁ ନଷ୍ଟ କରିଦେବା ଅପେକ୍ଷା ସମୁଦ୍ର ଭିତରକୁ ଡେଇଁ ପଡ଼ିବା ଅନେକ ଭଲ ।

ଅଲକାର କଣ୍ଠରେ ଅଭିମାନର ଆଲୋଡ଼ନ ।

ତାର ଉତ୍ତର ଶୁଣି ଦେବପ୍ରିୟ ଓ ଆରଣ ଏକ ସ୍ୱରରେ ହସି ଉଠିଲେ ।

ଝଟକରେ ଆସିବ ବୋଲି କହି ସୁରଧନ ପୁଣିରେ ଅଟକି ଗଲା ଅଳକା ।

ଗୃହରେ ପ୍ରବେଶ କରି ଦେଖିଲା, ଘରଆଡ଼େ ନିର୍ଜନତାର ମାୟା । ସେ ଘରକୁ ଆସିବା ଲକ୍ଷ୍ୟ କଲେ ବାପା, କିନ୍ତୁ ଦୃଷ୍ଟିଟୋଳି ତାକୁ ଚାହିଁଲେ ନାହିଁ । ବାପାଙ୍କ ମୁହଁରେ ଏ ଅଖଣ୍ଡ ଗାମ୍ଭୀର୍ଯ୍ୟ ପ୍ରଥମେ ସେ ଲକ୍ଷ୍ୟ କଲା ।

ବୋଉର ଶୋଇବାଘରକୁ ଯାଇ ଦେଖିଲା, ବୋଉ ତାକୁ ଆସିବାର ଦେଖୁଛି, କିନ୍ତୁ ଆଦରରେ ପାଖକୁ ଡାକୁ ନାହିଁ ।

ଆଜି ଘରେ ଏ କଅଣ ହୋଇଛି !

ବୋଉ ପାଖକୁ ଗଲା ଅଳକା । କହିଲା, କଥା କହୁନୁ ଯେ ! ରାଗିଛୁ ? କଅଣ କରିଛି କହ—ଆଉ ତ ପାରୁନି ନାହିଁ । ବାଧ୍ୟହୋଇ କୋଣାର୍କ ଟିକିଏ ବୁଲିଆସିଲା । ଦୁଇ ଜଣ ଯାକ ନିଷ୍କମ୍ପ ହୋଇଗଲେ ।

ମାନମୟୀଙ୍କ ମୁହଁରେ କଥା ବଦଳରେ ଆଖିରେ ବଡ଼ ବଡ଼ ଲୁହ ଝଲସି ଉଠିଲା ।

ଅଳକା ଚକିତ କଣ୍ଠରେ ପଚାରିଲା, ତୁ କାନ୍ଦୁଛୁ ବୋଉ ?

ମାନମୟୀ ଝିଅକୁ ପାଖକୁ ଟାଣି ନେଲେ । କହିଲେ, ତତେ କେତେ ବୟସ ହେଲା ? ତେଇଶି ପୂରି ଚବିଶ ଚାଲିଲଣି । ବୁଦ୍ଧି-ଶୁଦ୍ଧି ଆଉ କେବେ ହେବ ? ତୁ କଅଣ ଆମକୁ ଗାଁରେ ଟିକିଏ ମୁଣ୍ଡ ଟେକି ଚାଲିବାକୁ ଦେବୁ ନାହିଁ···!

ବୋଉର ମୁଣ୍ଡ ଉପରେ ବସି କରୁଣ କଣ୍ଠରେ ଅଳକା ପଚାରିଲା, କଅଣ ହୋଇଛି ତୁ ଖୋଲିକରି କହ । ଏକୁଟିଆ ବାହାରେ

ରହିବା ତ ମୋର ନୂଆ କଥା ନୁହେଁ ! ସେଥର ତିନି ଜଣ ସାଥିଙ୍କ ସାଙ୍ଗରେ-କଲିକତା ଭ୍ରମଣରେ ଯାଇ ଆଠଦିନକୁ ପନ୍ଦରଦିନ ରହିଗଲି । କାହିଁ, ତମେ ତ କେବେ ମତେ ଏମିତି ଆଘାତ ଦେଇନ ! ଏଥର ଆରତି ସାଙ୍ଗରେ ଯାଇ ଚାରି ଦିନ ପୁରୀରେ ରହିଆସିଲି ବୋଲି···!

ମାନମୟୀ ଆହତ କଣ୍ଠସ୍ୱର କହିଲେ, ତୋରି ଯୋଗୁ ତୋ ବାପାଙ୍କ ସାଙ୍ଗରେ ଦୁଇ ଦିନ ହେଲା କଳହ । ଦିନେ ରାତିରେ ସେ ଉପାସ, ମୁଁ ବି ଉପାସ । ତା ଆରଦିନ ତାଙ୍କର ରକ୍ତଚାପ ବଢିଲା । ପାଖରେ କେହି ଟିକଏ ନାହିଁ ଡାକ୍ତର ଡାକିବାକୁ । ତିନି ଦିନକୁ କହି ସାତଦିନ ହେଲା ଚାକରଟା ଯାଇ ଗାଁରେ ବସିଛି । ତୁ ଦିନେ କହି ତିନିଦିନ ପୁରୀ-କୋଣାର୍କ ତୀର୍ଥଭ୍ରମଣ କରୁଛୁ । ମୁଁ କଅଣ ତୋ ଯୋଗୁଁ ଆତ୍ମହତ୍ୟା କରି ମରିବ ?

ବାପାଙ୍କ ଦେହ କଥା ଶୁଣି ଅଳକା ମନରେ ବି ଆତଙ୍କର ଶିହରଣ ଖେଳିଗଲା । ସେ ପଚାରିଲା, ଡାକ୍ତର ଡାକିବାକୁ କେହି ଗଲେ ନାହିଁ !

ମାନମୟୀ ଆଖିର ଲୁହକୁ ଶାଢୀ କାନିରେ ପୋଛିନେଲେ ।

ଉତ୍ତର ଦେଲେ, ସୁଶାନ୍ତ ଥିଲା ବୋଲି ସେ ରୋଗରୁ ଉଠିଲେ । ଉଃ; ସେ ପିଲାଟା ଆମପାଇଁ କମ ପରିଶ୍ରମ କରିଛି । ଅଫିସରୁ ଛୁଟିନେଇ ଡାକ୍ତର ଡାକ···ଔଷଧ ଆଣି···ନିଜ ଘରୁ ଦୁଗ୍ଧାରକ ଆଣି ଆମଘରେ ରୋଷେଇ ବ୍ୟବସ୍ଥା କରିବାଠାରୁ··· ରାତି ଅନିଦ୍ରା ହୋଇ ଜଗିବସିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଯାହା ସେ କରିଛି, କେହି ନିଜ ଲୋକ ଥିଲେ ବି ତା' କରନ୍ତା ନାହିଁ ।

ସୁଶାନ୍ତ କଥା ଶୁଣି ଗମ୍ଭୀର ହୋଇଗଲା ଅଳକା ।

ତାର ସନ୍ଦେହ ହେଲା, ତାର ଅନୁପସ୍ଥିତିର ସୁଯୋଗ ନେଇ ଲୋକଟା ନିଶ୍ଚୟ ବାପା, ବୋଉଙ୍କୁ କିଛି କହିଛି । ସେ ଲୋକଟାକୁ ସେ ଭଲ କରି ଚିହ୍ନେ । ତାକୁ ଏକୁଟିଆ ପାଖରେ ପାଇଲେ ତାର ସେ ତଳେଇ ଭଳି ଆମିଷାଶୀ ଷ ଧୂର୍ତ୍ତ ଆଖିରେ ପ୍ରଲୋଭନର ଅଗ୍ନିଶିଖା କିପରି ଉଚ୍ଚ ନିଆଁ ଭଳି ଜଳି ଉଠେ, ସେ ଲକ୍ଷ୍ୟ କରିଛି ।

ବୋଉର କଥା ଶେଷ ହେବା ମାତ୍ରେ ସେ ବଡ଼ ହୁଁ ମାରି କହିଲା, ସୁଶାନ୍ତ ଔଷଧ ଆଣିଦେଲା ତ ଷଣ୍ଢ କଅଣ ହେଲା ! ତତେ ପ୍ରତିଦିନ ପାନ ଆଣିଦିଏ, ବାପାଙ୍କୁ ଔଷଧ ଦେଲା…

ଅଳକା ଉପରେ ଖିଷଣ ସ୍ୱରରେ ରାଗିଉଠିଲେ ମାନମୟୀ ।

ପାଟି କରି ଉଠିଲେ । ମତେ ଏକା ପାନ ଦିଏ, ତତେ କିଛି ଦିଏ ନାହିଁ ! ସେଦିନ ସିନେମା ଖର୍ଚ୍ଚ ଦେଲା କିଏ ? ତୋ ପାଇଁ ସେ ସେଉଁ ଅଢ଼େଇ ଶହ ଟଙ୍କାର ଶାଢ଼ୀ ଉପହାର ଆଣିଥିଲା ! ଛି…ଛି…ଟିକିଏ କୃତଜ୍ଞବୋଧ ବୋଲି ପଦାର୍ଥ ତୋଠାରେ ନାହିଁ !

ବୋଉଙ୍କ କଥାରୁ ହୁଏତ ପ୍ରତିବାଦ କରିଆସନ୍ତା ଅଳକା । ସେ କେବେ ତାକୁ କୌଣସି ଜିନିଷ ମାଗି ନାହିଁ, ଦେଇଥିବା ଉପହାର ଗ୍ରହଣ କରିନାହିଁ ବୋଲି ବୁଝାଇ ଆସନ୍ତା । କିନ୍ତୁ ଠିକ୍ ସେତିକିବେଳେ ନୀଳାମ୍ବରବାବୁଙ୍କ ଚପଲ ଚଟାଣ ଉପରେ ଶବ୍ଦ ସୃଷ୍ଟି କଲା ।

କକ୍ଷର ଦ୍ୱାରଦେଶ ପାଖକୁ ଆସି ନୀଳାମ୍ବରବାବୁ କହିଲେ, ଅଳି ! ମୋ ଶୋଇବାଘରକୁ ଆସିବୁ ତ ! ତୋଠାରେ ଜରୁରି କାମ ଅଛି…

ବାପାଙ୍କର ଏ ଆଦେଶରେ ଶାସନ-ସ୍ୱପକ୍ଷ ନର୍ମମତା ବେଶ୍ ଅନୁଭବ କରୁଥିଲା ଅଳକା । ତାର ମନେ ହେଉଥିଲା, ତାର ଅନୁପସ୍ଥିତିରେ ଏ ଦିନ ତିନି ଘଣ୍ଟା ଭିତରେ ଏ ପରିବାର ଉପରେ ଯେପରି ଏକ ସର୍ବନାଶୀ ଝଡ଼ ବହି ଯାଇଛି !

କିଛି ସମୟ ପରେ ଅଳକା ବାପାଙ୍କ ଶୟନକକ୍ଷରେ ଯାଇ ଦେଖିଲା, ଆର୍ମଚେୟାର ଦେହରେ ସେ ଆଉଜି ବସି ଗମ୍ଭୀର ଭାବରେ କଅଣ ଚିନ୍ତା କରୁଛନ୍ତି । ବାପାଙ୍କୁ ଅନେକଥର, ଅନେକ ଚିନ୍ତାକୁଳ ଅବସ୍ଥାରେ ସେ ଦେଖିଛି । କିନ୍ତୁ ଆଜି ତାଙ୍କ ଆଖିର ନିଷ୍ପଳ ତାରା ଦୁଇଟିରେ ଏପରି ଏକ ଦୃଢ଼ତାର ବ୍ୟଞ୍ଜନା ସ୍ପଷ୍ଟ ହେଉଛି, ସେଥିଅଂରେ ଆଗକୁସ କଥା କହିବାକୁ ତାର ସାହସ ଆସିହେଉ ନାହିଁ ।

ଦ୍ୱାରବନ୍ଧ ପାଖରେ କିଛି ସମୟ ସେ ଠିଆହୋଇ ରହିବା ପରେ ନୀଳାମ୍ବରବାବୁ କହିଲେ, ମୋ ପାଖକୁ ଆ' ମାଆ ! ଏ ଚେୟାର ଦେହରେ ବସ ।

ବାପାଙ୍କ ପାଖରେ ମୁଣ୍ଡ ତଳକୁ କରି ଠିଆହେଲା ଅଳକା ।

ନୀଳାମ୍ବରବାବୁ ଦୃଢ଼ କଣ୍ଠରେ କହିଲେ, ଚତେ କେବେ ମୁଁ କୌଣସି କଥା ତୋ ଇଚ୍ଛା ବିରୁଦ୍ଧରେ କହି ନାହିଁ । ଆଜି କିନ୍ତୁ ପରିସ୍ଥିତି ଏପରି ହୋଇଛି, ନ କହିଲେ ମୁଁ ମୋ କର୍ତ୍ତବ୍ୟରେ ତ୍ରୁଟି କରିବ ବୋଲି ଭାବୁଛି । ମୁଁ ଯାହା କହିବ, ରଖିବୁ ତ ?

କିଛି ଉତ୍ତର ଦେଇପାରିଲା ନାହିଁ ଅଳକା । କାରଣ ପ୍ରାଣ ଭିତରେ ସେ ଶ୍ୱାସରୋଧକାରୀ ଯନ୍ତ୍ରଣା ଅନୁଭବ କରୁଥିଲା ।

ପୀତାମ୍ବରବାବୁ ଅଳକାର ପୀଡ଼ାପୀଡ଼ିରେ ବିଚଳିତ ନ ହୋଇ ଗମ୍ଭୀର କଣ୍ଠରେ କହିଲେ, ଦେବପ୍ରିୟ ସହିତ ତୋର ବିବାହ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ...ଏ ମୋର ଶେଷ ସିଦ୍ଧାନ୍ତ ।

ବାପାଙ୍କ ଶେଷ କଥା ପଦକ ବିଚାରପତିଙ୍କ ମୃତ୍ୟୁଦଣ୍ଡ ଆଦେଶ ଭଳି ଶୁଣାଗଲା ଅଳକାର କାନକୁ । ସେ କ୍ଷୀଣକଣ୍ଠରେ ଆର୍ତ୍ତନାଦ କରି ଉଠିଲା, ବାପା !

ପୀତାମ୍ବରବାବୁଙ୍କ ମୁହଁରେ ଭାବାନ୍ତରର କୌଣସି ଲକ୍ଷଣ ଦେଖାଗଲା ନାହିଁ ।

ସେ ପୂର୍ବପରି ଦୃଢ଼ କଣ୍ଠରେ କହିଲେ, ତୁ କାହାକୁ ବାହା ହେବୁ, ସେ ବିଷୟରେ ମୁଁ ହସ୍ତକ୍ଷେପ କରିବାକୁ ଚାହେଁ ନାହିଁ । ତୁ ଶିକ୍ଷିତା । ବୟସ ବି ତୋର ଯଥେଷ୍ଟ ହୋଇଛି । କିନ୍ତୁ ତୁ କେଉଁଠି ବିବାହ କରିବା ଅନୁଚିତ—ସେ କଥା ମୋର କହିଦେବା ଉଚିତ । କାରଣ ତତେ ଯିଏ ବାହାହେବ ସେ ବସୁବାହାଦୁର ବଂଶର ଉତ୍ତରାଧିକାରୀ—ଯେ ହେତୁ ତୁ ମୋର ଏକମାତ୍ର କନ୍ୟା ।

ପୀତାମ୍ବରବାବୁଙ୍କ କଣ୍ଠରେ ଦ୍ୱିଧା ନ ଥିଲା, କରୁଣା ନ ଥିଲା ।

ସାହସ ସଞ୍ଚୟ କରି ଅଳକା ପଚାରିଲା, ଦେବପ୍ରିୟର ଅପରାଧ !

ପୀତାମ୍ବରବାବୁ ଅଳକା ମୁହଁକୁ ଚାହିଁଲେ । ମନ ତାଙ୍କର କାହିଁକି କେଜାଣି କୋମଳ ହୋଇଉଠିଲା । ସେ କହିଲେ, କାରଣ ନ ଜାଣିଥିଲେ ବୋଧହୁଏ ଭଲ ହୋଇଥାଆନ୍ତା...କିନ୍ତୁ ତୁ ଯେତେବେଳେ ପ୍ରଶ୍ନ ପଚାରି ପାରିଲୁଣି, ଉତ୍ତର ନ ଦେଇ ତୋ ମନକୁ ସନ୍ଦେହାକୁଳ କରି ରଖିବାକୁ ଚାହେଁ ନାହିଁ । ଟି. ବି. ରୋଗୀ ଦେହରେ ଭଲ ହେବାର ତିନି ବର୍ଷ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ମଧ୍ୟ ରୋଗର

ଲାଗିଛନ୍ତି ଥାଆନ୍ତି···ଆରୋଗ୍ୟ ହେବାର ତିନି ବର୍ଷ ପୂର୍ବରୁ ତାଙ୍କୁ ବିବାହ କରିବା ନିରାପଦ ନୁହେଁ । ଅନ୍ୟ କୌଣସି କଥା ହୋଇଥିଲେ ମୁଁ ଆଦୌ ବାଧା ଦେଇ ନ ଥାନ୍ତି···କିନ୍ତୁ ଏହା ଡାକ୍ତରଙ୍କ ମତ···

ଅଳକାର ଆଖିରେ ଅଶ୍ରୁର ଶ୍ରାବଣୀ ।

ଧୀରେ ଧୀରେ ତା ଆଖି ଆଗରେ ସୁନାର ଭବିଷ୍ୟତ ତାର ଏପରି ଜଳମଗ୍ନ ହୋଇଗଲା !

ଆରତି ଚାଲି ଆସୁଥିଲା ।

ବାଟରେ ତାର ପ୍ରତିରୋଧ କଲା ସୁଶାନ୍ତ ।

କହିଲା, ଆପଣଙ୍କ ସହ ଆଜି ଦେଖା ହେଉ ନ ଥିଲା ଯେ !

ଆରତି ପ୍ରଥମେ ଦେଖିଥିଲା, ଭଦ୍ରଲୋକଙ୍କୁ ଅଳକା ସହିତ ଷ୍ଟୁଡିଓରେ । ଦସ୍ତାବିଜ ନେଇ ରିକ୍ସାରେ ଯାଇ ସେମାନଙ୍କୁ ପାଇଁ ନିଜ କାର୍ ସେ ଛାଡ଼ିଦେଇ ଯାଇଥିଲେ । ତା ପରେ ଥରେ ଅଧେ ଅଳକା ସହ ଗଳ୍ପ କରିବା ବେଳେ ତାଙ୍କ ଘରେ ସେ ତାଙ୍କୁ ଦେଖିଛି । କିନ୍ତୁ ପରିଚୟ ବୋଲି କହିଲେ ଯାହା ବୁଝାଯାଏ, ତାଙ୍କ ସହ ସେପରି କିଛି ଘଟିବାର ସୁବିଧା ଆସି ନାହିଁ ।

କେଜାଣି କାହିଁକି ଭଦ୍ରଲୋକ ତାକୁ ଆଦୌ ଭଲ ଲାଗନ୍ତି ନାହିଁ । ଏହି କେତେଦିନ ହେବ ଅଳକା ଏ ଭଦ୍ରଲୋକଙ୍କ ସହ ଖୁବ୍ ଘନିଷ୍ଠ ହୋଇଉଠିଛି ବୋଲି ସହର ସାରା ପ୍ରବଳ ଜନରବ । ସେମାନେ ଏକାଠି ସିନେମା ଯାଉଛନ୍ତି ବୋଲି କେତେ ବାନ୍ଧବୀଙ୍କ ଠାରୁ ମଧ୍ୟ ସେ ଶୁଣିଛି । ସେଥିପାଇଁ କେଜାଣି କାହିଁକି ଭଦ୍ରଲୋକଙ୍କ ଉପରେ ଆରତିର ଆଦୌ ଭଲ ଧାରଣା ନାହିଁ ।

ହଠାତ୍ ବାଟ ମଝିରେ ସାକ୍ଷାତ…

ଆରତି ଅପ୍ରତିଭ ହେଲା ।

ସୁଶାନ୍ତ ହସି ହସି କହିଲେ, ଅଳକାର ଆପଣ ବାନ୍ଧବୀ । ସେ ଦୃଷ୍ଟିରୁ ଆପଣ ମୋର ଅତ୍ମୀୟା ଭଳି । କିନ୍ତୁ ଆଇ. ଏ. ଏସ୍. ପରୀକ୍ଷା ପ୍ରସ୍ତୁତି ଓ ଅଫିସ କାର୍ଯ୍ୟରେ ମୁଁ ଏତେ ବ୍ୟସ୍ତ ଯେ ଆପଣଙ୍କ ସହିତ କଥାବାର୍ତ୍ତା ହେବାକୁ ତ ମୋର ସୁଯୋଗ ଘଟି ନାହିଁ । ଯାହାହେଉ, ଆଜି ଆପଣଙ୍କ ସହ ଦେଖା ହୋଇଗଲା ।

ଭଦ୍ରଲୋକଙ୍କ କଥାବାର୍ତ୍ତାରେ ବେଶ୍ ଏକପ୍ରକାର ଭଦ୍ରତା ପ୍ରକାଶ ପାଉଛି ।

ତଥାପି ନିଜକୁ ସଙ୍କୁଚିତ କରି ନେଇ କହିଲା, ଆପଣ ଅଳକାର କଅଣ କିଛି ଅତ୍ମୀୟ ହୁଅନ୍ତି ?

ଆରତି କଥା ଶୁଣି ଅନେକ ଗର୍ବ ଓ ଉତ୍‌କଣ୍ଠିତ ହେବା ଭଳି ମୁଖଭଙ୍ଗୀକରି ସୁଶାନ୍ତ ଉତ୍ତର ଦେଲେ, ଅପଣ ତ ତାଙ୍କ ବାପା ବୋଉଙ୍କଠାରୁ ସବୁ ଶୁଣିଥିବେ…ସେମାନଙ୍କ ଖୁବ୍ ଇଚ୍ଛା ଅଳକା ସହ ମୋର ବିବାହ ହେଉ । ସେମାନଙ୍କର ଅବାଧ୍ୟ ହେବା ପାଇଁ ମୋର ସାହସ ନାହିଁ । ଆମ ଘରେ ମଧ୍ୟ ସମସ୍ତେ ସମ୍ମତ…

ଆକାଶରୁ ହଠାତ୍ ଖସିପଡ଼ିଲା ଭଳି ଅବାକ୍ ହେଲା ଆରତି ।

ତାହାହେଲେ ସହରର ସମସ୍ତ ଜନରବ ସତ୍ୟ !

ଦେବପ୍ରିୟଙ୍କୁ ନୁହେଁ, ଏହି ଭଦ୍ରଲୋକଙ୍କୁ ଶେଷରେ ବିବାହ କରୁଛି ଅଳକା ।

ଆରତିର ସ୍ୱଭାବର ଏବଂ ମୁହଁରେ ଅସନ୍ତୋଷର ଗ୍ଳାନି ବେଶ୍ ଦେଖି ପାରୁଥିଲା ସୁଶାନ୍ତ । ସେଥିପାଇଁ ମନେ ମନେ ମଧ୍ୟ ସେ ଖୁବ୍ ଆନନ୍ଦିତ ହେଉଥିଲା ।

ଆରତି ମୁହଁରୁ କୌଣସି ଉତ୍ତର ନ ଆସିବା ଦେଖି ସେ ପ୍ରଶ୍ନ କଲା, ଆଜି ଦେବପ୍ରିୟବାବୁଙ୍କ ଖବର କଅଣ ? ଯାହା ହେଉ, ଆପଣ ବାହାରଲୋକଙ୍କ ନିନ୍ଦା ଅପପ୍ରଚାରକୁ ଖାତିର ନ କରି ଯେପରି ତାଙ୍କର ସେବା କଲେ, ସେଥିରେ ମୁଁ ଖୁବ୍ ଗର୍ବ ଅନୁଭବ କରୁଛି । ଆପଣଙ୍କ ସେବା-ଯତ୍ନ ଯୋଗୁଁ ସେ ଏତେ ଶୀଘ୍ର ସୁସ୍ଥ ହୋଇଉଠିଲେ । ଆପଣ ଯେପରି ତାଙ୍କର ସେବା କରିଛନ୍ତି ବୋଲି ଅନେକ କହୁଥିଲେ, ସେଭଳି ସେବା ପାଇବାର ସମ୍ଭାବନା ଥିଲେ ମୁଁ ମଧ୍ୟ ସେ କୌଣସି ସାଂଘାତିକ ରୋଗରେ ଆକ୍ରାନ୍ତ ହେବା ପାଇଁ ପ୍ରସ୍ତୁତ···

ଆରତି ଲକ୍ଷ୍ୟ କଲା ଭଦ୍ରଲୋକ ଅଧିକାର ସମସ୍ତ ସୀମାରେଖା ନିଃସଙ୍କୋଚରେ ଅତିକ୍ରମ କରିଯାଉଛନ୍ତି । ସେ ବାଧା ନ ଦେଲେ ହୁଏତ ତାଙ୍କର ସାହସ ଦୁଃସାହସରେ ପରିଣତ ହୋଇଯିବ ।

ସେ ଶାଣିତ ସ୍ୱରରେ ପ୍ରତିବାଦ କଲା, ମୋର ସେବା ପାଇଁ ଆପଣଙ୍କ ପ୍ରଶଂସା ଲାଗି ଧନ୍ୟବାଦ । ଏ ସବୁ କଥା ମତେ କହିଲେ, ଦୟାକରି ଆଉ କାହାକୁ କହିବେ ନାହିଁ···

ଉତ୍ତର ଶୁଣିବାକୁ ଅପେକ୍ଷା ନ ରଖି ଆରତି ଦ୍ରୁତପଦରେ ସେ ସ୍ଥାନ ପରିତ୍ୟାଗ କରି ଚାଲିଆସିଲା । ତାର ପ୍ରସ୍ଥାନ ପରେ ମନେ ମନେ ଖୁବ୍ ହସିଲା ସୁଶାନ୍ତ । ଜାଣି ଜାଣି ସେ ଯେଉଁ ମିଥ୍ୟା-ମିଶ୍ରିତ ସମ୍ବାଦ ସବୁ ଆରତି ଆଗରେ ପରିବେଷଣ କଲା, ତାହା ସେ ଠିକଣା ଲୋକ ପାଖରେ ଯଥାସମୟରେ ପହଞ୍ଚିବ, ସେଥିରେ ତାର୍ ତିଳେ ହେଲେ ସନ୍ଦେହ ନ ଥିଲା ।

ଅଳକା ଏକାକିନୀ ତା ଶଯ୍ୟାରେ ଶୋଇ ରହିଥିଲା ।

ଆଖି ଦୁଇଟି ତାର ଝୁର୍ ଉପାଣିଆ ଉପାଣିଆ ମନେ ହେଉଥିଲା, ସମ୍ଭବତଃ କିଛି ସମୟ ଆଗରୁ ସେ କାନ୍ଦୁଥିଲା !

ଆରତି ନିଃଶବ୍ଦରେ କକ୍ଷରେ ପ୍ରବେଶ କରି ଡାକିଲା, ଅଳକା !

ଅଳକା କହିଲା, ଅଃ—ବସ୍ ଏଠାରେ ।

ଗୋଟିଏ ଗୁରୁତର ପ୍ରଶ୍ନର ସମାଧାନ ପାଇଁ ସେ ଛୁଟି ଆସିଛି ଅଳକା ପାଖକୁ । ଯେ କୌଣସି ଉପାୟରେ ସେ ପ୍ରଶ୍ନର ସମାଧାନ ସେ ଚାହେଁ । ଅଳକା ଯଦି ପ୍ରକୃତରେ ସୁଶାନ୍ତଙ୍କୁ ବିବାହ କରିବାକୁ ଚାହୁଁଥାଏ, ତେବେ ଅଯଥାରେ ସେ ଦେବପ୍ରିୟ ପାଖକୁ ଯାଇ ଲୋକନିନ୍ଦା ସୃଷ୍ଟି କରିବାକୁ ଚାହେଁ ନାହିଁ । ଅଳକା ଯୋଗୁଁ ଦେବପ୍ରିୟ ସହ ତାର ପରିଚୟ•• ନିଜ ପ୍ରିୟପତ୍ନୀର ମଙ୍ଗଳ ପାଇଁ ସେ ଦେବପ୍ରିୟର ସେବା କରିଛି•••ଯଦି ଅଳକା ସୁଶାନ୍ତଙ୍କୁ ବିବାହ କରୁଥାଏ, କଅଣ ପାଇଁ ତାର ସେ ପରିଶ୍ରମ, ଅଯଥା ନିନ୍ଦାବରଣ !

ପାଖରେ ନ ବସି ଠିଆହେଲା ଆରତି ।

ସୁଶାନ୍ତ ସହ ବିବାହ କଥା ଜିଜ୍ଞାସା କରିବାକୁ ତାର କଣ୍ଠରୁଦ୍ଧ ହୋଇ ଆସୁଥିଲା ।

ଅନ୍ୟଭାବରେ ସେ ପ୍ରସଙ୍ଗଟି ଉତ୍ଥାପନ କଲା । ଅଲ୍କା, ଅଳି ! ତୁ ଜାଣୁ ମୋ କଲେଜ ଖୋଲିଲାଣି•••ମୁଁ ଦେବପ୍ରିୟଙ୍କ ପାଖକୁ ଯାଇ ତାଙ୍କୁ ଆଉ ସାହାଯ୍ୟ କରିବା ଅବସ୍ଥାରେ ନାହିଁ । ଏଣିକି ସେ ଦାୟିତ୍ୱ ତୋର•••

ପ୍ରଶ୍ନିଳ ଦୃଷ୍ଟିରେ ତା ମୁହଁକୁ ଚାହିଁଲା ଅଳକା, କିନ୍ତୁ ଉତ୍ତର ଦେଲା ନାହିଁ ।

ନା—ତାକୁ ଏ ପ୍ରସଙ୍ଗ ଏପରି ଭାବରେ ଏଡ଼ାଇ ଯିବାକୁ ସୁବିଧା ଦେଇ ପାରିବ ନାହିଁ ଆରତି । ସେ ମନ ଦୃଢ଼ କରି କହିଲା, ରୋଗମୁକ୍ତ ହେବାପରେ ଦେବପ୍ରିୟ ତୋର ଅଭାବ ବେଶି ଅନୁଭବ କରୁଛନ୍ତି । ରୋଗଶଯ୍ୟାର ନିଃସଙ୍ଗତା ହିଁ ତାଙ୍କୁ ବିବାହ ପାଇଁ ବେଶି ଆକୃଷ୍ଟ କରିଛି । ଏହି ଭିତରେ ସେ ସ୍ଥିରାନ୍ତ ବିବାହ···

ଅଶ୍ରୁ ସଜଳ ଆଖି, ଆହତ କଣ୍ଠରେ ଅଳକା କହିଲା, କିନ୍ତୁ···କିନ୍ତୁ···ତିନିବର୍ଷ ଆଗରୁ ଦେବପ୍ରିୟ ସହ ମୋର ବିବାହ ହୋଇପାରେ ନା—

କାହିଁକି ? କାହିଁକି ? କାହିଁକି ?

କୋହ-ରୁଦ୍ଧ-ଉଚ୍ଛଳ କଣ୍ଠରେ ସେ କରୁଣ, ମର୍ମଦାହୀ କାରଣ ବୁଝାଇଲା ଅଳକା । କ୍ଷୟକାଶରୋଗୀ ଆରୋଗ୍ୟ ହେବାର ତିନିବର୍ଷ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ବି ଆଉତେ ତା ଦେହରେ ସେ ରୋଗଜୀବାଣୁ ରହିଥାଆନ୍ତି । ତିନିବର୍ଷ ପୂର୍ବରୁ ଦେବପ୍ରିୟ ସହ ବିବାହ ହେବା ପାଇଁ ମନାମୁରିବାରୁ ଅନିଚ୍ଛା···

ଚେଷ୍ଟା କରି ମଧ୍ୟ ଏଭଳି ଅଜବ ମିଥ୍ୟା ଧାରଣା କଣ୍ଠରେ ସ୍ୱର ଉତ୍ତୋଳନ କରିପାରିଲା ନାହିଁ ଆରତି । ସୁଶାନ୍ତର କଥା କାନରେ ଶୁଭିପାଉଥିଲା···ଅଳକା ସହ ବିବାହ ହେବାକୁ ମଉସା-ମାଉସୀଙ୍କର ପ୍ରବଳ ଇଚ୍ଛା···କିନ୍ତୁ ସେଥିପାଇଁ ଗୋଟିଏ ସୁସ୍ଥ ଲୋକକୁ ଅସୁସ୍ଥ ବୋଲି କହିବାର ଅର୍ଥ କଅଣ ହୋଇ ପାରେ ?

ଆରତି ଜୀବନରେ ସେ ହେଲା ଚରମ ଆଘାତ !

ଡାକ୍ତରଖାନାରେ ରୋଗଶଯ୍ୟାରେ ଦେବପ୍ରିୟ ପଡ଼ିଥିବା ବେଳେ ଅଳକା ତାଙ୍କର ସେବା କରିବାକୁ ପାଇ ନ ଥିବା, ସେ ଚିତ୍ର ତା ଆଖିରେ ଖୁବ୍ ସ୍ପଷ୍ଟ ହୋଇ ନାଚୁଛି । ଅଥଚ ସେଇଁ କଥାକୁ ଭୟ କରି ସେ ଦେବପ୍ରିୟ ପାଖକୁ ଯାଇ ନ ଥିଲା, ସେ ଭୟରେ ଖାତ ନ ହେବାରୁ କଷ୍ଟ ତାକୁ ସେଠାକୁ କି ସ୍ୱାର୍ଥପର ଭାବରେ ନ ଉଠାଇଥିଲା ସତେ !

ଅଳକାର ମନ ଏତେ ସଙ୍କୀର୍ଣ୍ଣ, ଏତେ ସାମାନ୍ୟ !

ବିଚରା ଦେବପ୍ରିୟ—!

ସେ ଜାଣେ ଏବେ ସୁସ୍ଥ ଦେବପ୍ରିୟର ମନ-ଅଙ୍ଗନରେ ଅଳକା ପାଇଁ ଅନେକ ଫୁଲ ଫୁଟି ମହକୁଛି । ଅଳକାକୁ ବିବାହ କରିବାର ମଧୁର ସ୍ୱପ୍ନରେ ଦେହ-ମନ ତାର ଉନ୍ମତ୍ତ !

ସେଇଦିନୁ ଆଜି ଦେବପ୍ରିୟ ପାଖକୁ ଯାଇ ନ ପାରେ !

ତାର କପଟ ଧାରଣା ହୋଇଛି, ଅଳକା ତ ସ୍ୱ ଏକାକୀ ପ୍ରତାରିତ ହୋଇ ନ ଦେବପ୍ରିୟ, ସେ ମଧ୍ୟ ନଷ୍ଟ ସ୍ୱ ଭାବରେ ଠକି ଯାଇଛି । ଆଜି କଅଣ ପାଇଁ ସେ ଦେବପ୍ରିୟ ପାଖକୁ ଯିବ ?

ଦେବପ୍ରିୟ ଅନେକ ଥର ଯିବା ପାଇଁ ଖବର ପଠାଇଛନ୍ତି । ପରୀକ୍ଷା, କାର୍ଯ୍ୟବ୍ୟସ୍ତତା—ଏହିପରି ଅନେକ ଅକାରଣ କାରଣ ଦେଖାଇ ସେ ତାଙ୍କୁ ଏଡ଼ାଇ ଯାଇଛି । କି ଶୁଭସମ୍ବାଦ ନେଇ ସେ ଦେବପ୍ରିୟ ପାଖରେ ଠିଆ ହେବ ?

କାଲି ରାତିରେ ସେ ବାପା-ବୋଉଙ୍କଠାରୁ ଶୁଣିଛି, ତାର ବିବାହ ପାଇଁ ଆୟୋଜନ ଚାଲିଛି । ବାପା କହୁଥିଲେ, ଜଣେ ଇଞ୍ଜିନିୟର ନିଜେ ଅରଣ ସମ୍ପର୍କରେ ବିବାହ ପ୍ରସ୍ତାବ ପଠାଇଛନ୍ତି । ଖୁବ୍ ସତ୍‌ପାତ୍ର । ଏଭଳି ପ୍ରସ୍ତାବ ଖୁବ୍ ବେଶି ଆସେ ନାହିଁ । ଆମେ ଏ ସୁଯୋଗ ହରାଇବା ଉଚିତ ନୁହେଁ ।

ବୋଉ କେବଳ କହୁଥିଲେ, ଏ ସମ୍ପର୍କରେ ଉତ୍ତର ମତାମତଟା ଆମେ ଜାଣିବା ଦରକାର । ଯେତେହେଲେ ସେ ଶିକ୍ଷିତା ଝିଅ । ତା'ର ତ ପୁଣି ଗୋଟାଏ ମତ ଅଛି !

ବୋଉଙ୍କ କଥା ଶୁଣି ବାପା ହସିଥିଲେ ।

ଉତ୍ତର ଦେଇଥିଲେ, ମୋ ଝିଅକୁ ମୁଁ ଜାଣେ । ମୋଠାରୁ ତା ମତର ବିଶେଷ କିଛି ତଫାତ୍ ହେବ ନାହିଁ । ତଥାପି କଥା-ଛଳରେ ଥରେ ସୁବିଧା ଦେଖି ତମେ ତାକୁ ପଚାରି ନିଅ । ସେ କେବେ ମନାକରିବ ନାହିଁ । ପାତ୍ରଟି ସବୁ ଦିଗରୁ ସୁଯୋଗ୍ୟ...

ବୋଉ ତାକୁ ଏ ବିଷୟରେ ମତାମତ ପଚାରି ନାହାନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ଯେ କୌଣସି ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ସେ ଏ ପ୍ରଶ୍ନ କରିପାରନ୍ତି । ସେ ଭଳି ପ୍ରଶ୍ନର ସମ୍ମୁଖୀନ ହେବା ପାଇଁ ସେ ନିଜକୁ ମଧ୍ୟ ଧୀରେ ଧୀରେ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରିନେବା ଉଚିତ । କାରଣ ଏ ବିଷୟରେ ବିଳମ୍ବ କରିବା ଭଲ ନୁହେଁ । ଏଭଳି ପାତ୍ର ଯେହେତୁ କ୍ୱଚିତ୍ ମିଳନ୍ତି !

ଅଳକା ବିବାହ କରିବ ସୁଶାନ୍ତକୁ...

ତାର ମଧ୍ୟ ବିବାହ କରିବାର ବୟସ ହୋଇଛି । ବିବାହ କରିବା ଯେତେବେଳେ ସ୍ୱତଃସିଦ୍ଧ କଥା, ସେ ବିଷୟରେ ବିଳମ୍ବ କରିବା ଅର୍ଥ ଜୀବନକୁ ଜାଣି ଜାଣି ଜଟିଳ କରିବା !

ଦେବପ୍ରିୟ ଅନେକଥର ଖବର ପଠାଇଲେଣି ।

ହୁଏତ ଇଚ୍ଛା କଲେ ବି ଏହାପରେ ତାଙ୍କ ସହ ସାକ୍ଷାତ କରିବା ସମ୍ଭବ ହେବ ନାହିଁ । ଅପରାଧୀ ଭଳି ତାଙ୍କଠାରୁ ଜାଣି ଜାଣି ନିଜକୁ ଗୋପନ କରିବା ଭଲ ନୁହେଁ ।

ଆରତି ଦେବପ୍ରିୟର ଗବେଷଣାଗାରକୁ ବାହାରିଲା

ଆନ୍ତର୍ଜାତିକ ବିଜ୍ଞାନ କଂଗ୍ରେସ ଅଧିବେଶନ ଆଉ ଦିନ କେତୋଟି ମାତ୍ର ଅବଶିଷ୍ଟ । ଭିସା, ପାସପୋର୍ଟ, ପ୍ଲେନ୍ ଟିକେଟ

ସବୁ ହୋଇଯାଇଛି ଦେବପ୍ରିୟର । ସମ୍ମିଳନୀ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ଲେଖିଥିବା ପ୍ରବନ୍ଧକୁ ସେ ଶେଷଥର ପାଇଁ ଦେଖିନେଉଛି ।

ଆରତିକୁ ଦେଖି ସେ ହଠାତ୍ ବିସ୍ମିତ ହୋଇ ଉଠିଲା ।

କି, ବହୁଦିନ ପରେ !—ଦେବପ୍ରିୟ ପ୍ରଶ୍ନକଲା ।

ମୁଣ୍ଡ ତଳକୁ ପୋତି ପାଖରେ ବସିଲା ଆରତି ।

ଲକ୍ଷ୍ୟ କଲା, ଦେବପ୍ରିୟର ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟ ଏଥିମଧ୍ୟରେ ଖୁବ୍ ଉନ୍ନତ କରିଛି । ରୋଗାକ୍ରାନ୍ତ ହେବା ପୂର୍ବରୁ ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟ ତାର ଯାହା ଥିଲା, ବର୍ତ୍ତମାନ ସେ ତାଠାରୁ ଅନେକ ପରିମାଣରେ ମୋଟା ହୋଇଯାଇଛି । ଆରତିର ମନ ଏକ ଅଜ୍ଞାତ ଗର୍ବ-ବୋଧରେ ଭରି ଉଠୁଥିଲା ।

କାରଣ ଦେବପ୍ରିୟର ଏ ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟୋନ୍ନତି ମୂଳରେ ରହିଛି ତାର ଅକୁଣ୍ଠିତ ସେବା, ଶ୍ରମ ।

ଏଇ ସୁସ୍ଥସବଳ ଲୋକକୁ ରୁଗ୍ଣ ବୋଲି କହି ବିବାହ ପ୍ରସ୍ତାବକୁ ଏଡ଼ାଇ ଦିବାକୁ ଚାହୁଁଛି ଅଳକା !

ଦେବପ୍ରିୟ ପ୍ରବନ୍ଧ ପଢ଼ା ଶେଷ କରି ଆରତି ଆଡ଼କୁ ଚାହିଁଲା ।

ପଚାରିଲା, ପରୀକ୍ଷା ଶେଷ ହେଲା ? କେମିତି ହୋଇଛି ?

ଭଲ ହୋଇଛି ବୋଲି ସଂକ୍ଷେପରେ ଉତ୍ତର ଦେଲା ଆରତି ।

କଣେଇ କଣେଇ ଆରତିକୁ ଦେଖୁଥିଲା ଦେବପ୍ରିୟ । ବେଶ୍ ଶାନ୍ତ, ସୁନ୍ଦର, ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟବତୀ ଝିଅଟି । ଦେହ ଗଠନରେ ଏକ ଶିଶୁସୁଲଭ ସାରଲ୍ୟ ବେଶ୍ ଫୁଟି ଉଠୁଛି, ଅଥଚ କଥାବାର୍ତ୍ତା, ଚାଲିଚଳନ, ଭାବଭଙ୍ଗୀରେ ସ୍ପଷ୍ଟ ହୋଇଛି ଏକ ସହଜ ଗାମ୍ଭୀର୍ଯ୍ୟ ।

ପିଲାଳିଆ ଚେହେର ସହ ସରଳ ଗମ୍ଭୀର ଭାବଭଙ୍ଗୀର ମିଶ୍ରଣ ତାର ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ୱକୁ କରିଛି ଆହୁରି ଆକର୍ଷଣୀୟ ।

ମନରେ କୌଣସି ଅହଙ୍କାର ନାହିଁ ।

ପରିଶ୍ରମ କରିବାରେ ସେ ପୁଣି ଅକୁତୋଭୟ

ସେବା ଯତ୍ନ କରିବାରେ ଗଭୀର ଆନ୍ତରିକତା ।

ଗବେଷକଙ୍କ ଜୀବନର ଅଳ୍ପ କେତୋଟି ଦିନ ଭିତରେ ଆରତି ତାର ଏକ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ଆବିଷ୍କାର । ତାର ସେବାଯତ୍ନ ପାଇ ନ ଥିଲେ ସେ ହୁଏତ ଏତେଶୀଘ୍ର ଆରୋଗ୍ୟ ହୋଇ ନ ଥାନ୍ତା, କିମ୍ବା ତାର ଜନା ସହଯୋଗରେ ତାର ଗବେଷଣା କାର୍ଯ୍ୟ ଏପରି ଦ୍ରୁତତର ହୋଇପାରି ନ ଥାନ୍ତା ।

କିପରି ଭାବରେ ଆରତିର ଏ ଋଣ ସେ ପରିଶୋଧ କରିପାରେ !

ଆରତି ପଚାରିଲା, ମତେ କଅଣ କହିବେ ବୋଲି ଡାକିଥିଲେ, କିନ୍ତୁ କିଛି ନ କହି ଚୁପ୍ ରହିଗଲେ ଯେ !

ଦେବପ୍ରିୟ ପ୍ରକୃତିସ୍ଥ ହେଲା ।

କହିଲା, ନା—ସେମିତି କିଛି କଥା ନୁହେଁ । ତମର ମୋ ପାଖକୁ ଆସିବା ଏଭଳି ଏକ ଧାରାବାହିକ ଘଟଣାରେ ପରିଣତ ହୋଇଯାଇଥିଲା ଯେ ମଝିରୁ ନ ଆସିବା କଥାଟା ମତେ କେମିତି ଅଡୁଆ ଅଡୁଆ ଲାଗିଥିଲା । ଇମ୍ପିକେସ ପାଇଁ ପ୍ରବନ୍ଧ ପ୍ରସ୍ତୁତିରେ ମଧ୍ୟ ତମର ଟିକିଏ ସାହାଯ୍ୟ ଦରକାର ହେଉଥିଲା । ଯାହାହେଉ, ସେ ସବୁ କାମ ମୁଁ ଶେଷ କରି ନେଇଛି । ଅନେକ ଦିନ ଧରି ନ ଆସିବା ଫଳରେ ଆଜି ତମେ ପାଖରେ ନ ଥିବା

ଅଭାବ ତ ମୁଁ ଆଉ ବୋଧ କରୁନାହିଁ । ବରଂ ଏତେଗୁଡ଼ାଏ ଦିନ ପରେ ହଠାତ୍ ଆଜ ଆସିଯିବାରୁ ମୁଁ ଚମକି ପଡ଼ୁଛି···

ଆରତି କହିଲା, ତାହାହେଲେ ମୁଁ ଯାଉଛି—ଆଉ ବୋଧହୁଏ ନ ଆସିଲେ କିଛି ଅସୁବିଧା ହେବ ନାହିଁ । ଆପଣଙ୍କ ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟ ତ ମୋଟାମୋଟି ଭଲଥିବା ଭଳି ମୋର ମନେ ହେଉଛି···

ଡାକ୍ତର କିନ୍ତୁ ଏତିକ ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟୋନ୍ନତିରେ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ନୁହନ୍ତି··· ଆଉ ବର୍ଷେ ଖଣ୍ଡେ ଅନ୍ତତଃ ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟ ଉପରେ ଅତ୍ୟାଚାର କରିବା ଅନୁଚିତ ବୋଲି ତାଙ୍କର ପରାମର୍ଶ ।—ଦେବପ୍ରିୟ ନିଜର ବକ୍ତବ୍ୟ ନିର୍ଲିପ୍ତ ଭାବରେ ବ୍ୟକ୍ତ କଲା ।

ମାତ୍ର ବର୍ଷେ, ତିନି ବର୍ଷ ନୁହେଁ !

ଚମକି ଉଠିଲା ଆରତି । ଅଳକାର ସନ୍ଦେହ କଅଣ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଅମୂଳକ ନୁହେଁ ?

ଦେବପ୍ରିୟ ପଚାରିଲା, ଅଳକାର ଖବର କଅଣ ? କାହିଁ—ପୁରୀରୁ ଫେରିବା ପରେ ତାକୁ ତ ଆଉ ଦେଖା ନାହିଁ ! ଦେହ ଭଲ ଅଛି ତ ?

ପ୍ରଣୟିନୀର ଶାରୀରିକ ଅସୁସ୍ଥତା ପ୍ରତି ପ୍ରେମୀର ସ୍ୱାଭାବିକ ଅକାରଣ ସନ୍ଦେହ !

ଆରତି ଉତ୍ତର ଦେଲା, ଦେହ ଭଲ ଅଛି, ମନ ଭଲ ଅଛି କି ନାହିଁ ଠିକ୍ କହିପାରିବି ନାହିଁ । ସେ କଥା ଆପଣ ବରଂ ବେଶି ଜାଣିଥିବେ ।

ଦେବପ୍ରିୟ ହସିଲା ।

କହିଲା, ନା—ରୋଗମୁକ୍ତ ହେବା ପରେ ଏକାହ କଥା ଅଳକାଠାରୁ ମୁଁ ବେଶି ଅନୁଭବ କରୁଛି । ଶୁଣୁଛି, ଅନ୍ତର୍ଜାତିକ ବିଜ୍ଞାନ କଂଗ୍ରେସ ଅଧିବେଶନରେ ଯୋଗ ଦେବାକୁ ବନ୍ ଯିବା

ପୂର୍ବରୁ ମୁଁ ଏ ବିଷୟରେ ଅଳକା ଓ ତାଙ୍କ ପରିବାର ସହ ଶେଷ କଥାବାର୍ତ୍ତା କରିବାକୁ ଚାହେଁ । ପ୍ରଥମେ ମୁଁ ଅଳକାର ବିବାହ ପ୍ରସ୍ତାବ ପ୍ରତି ବିଶେଷ ମନୋଯୋଗ ଦେଇ ନ ଥିଲି ବୋଲି ତମେ ତ ମତେ ଅନେକଥର ଦୋଷ ଦେଇଛ—ଏଥର କିନ୍ତୁ ସେଭଳି ଦୋଷ ତମେ ମତେ ଦେଇପାରିବ ନାହିଁ ।

ଅନେକ କଥା କହିବା ପାଇଁ ଇଚ୍ଛା ହେଉଥିଲା ଆରତିର । କିନ୍ତୁ ସବୁ କଥାତକ ତାର ତଣ୍ଟି ପାଖରେ ଅଟକି ଯାଉଥିଲା । କିପରି ସେ କହନ୍ତା ଯେ ଏ ତିନି ବର୍ଷ ଭିତରେ ଅଳକା ଦେବପ୍ରିୟ ସହ ବିବାହ କଥା ଚିନ୍ତା କରିବାକୁ ସୁଦ୍ଧା ରାଜି ନୁହେଁ । ତାର ବାପା, ମାଆ ଚାହାନ୍ତି ପ୍ରଶାନ୍ତ ସହ ତାର ବିବାହ ହେଉ...!

ସେ ଏଭଳି ନିର୍ମମ ସତ୍ୟ କଥା ଅନ୍ତତଃ କହି ପାରିବ ନାହିଁ ।

ଅନେକ ଅପ୍ରକାଶ୍ୟ କଥାର ଯନ୍ତ୍ରଣାକୁ କଣ୍ଠରେ ଭରି ଦବା ପାଇଁ ଉଠି ଠିଆହେଲା ଆରତି ।

ଅଭିନୟ କଲା ଭଳି ବିଜଡ଼ିତ କଣ୍ଠରେ ଦେବପ୍ରିୟ କହିଲା, କାଲି ଟିକିଏ ନିଶ୍ଚୟ ଆସିବ ।

ଆଉ ଟିକିଏ କଥା ଅଧା ରହିଗଲା ।

ସେ କଥା କେବେ ଶେଷ ହେବାର ନୁହେଁ ।

ପେଟ ଭିତରୁ ଉଠି ଆସୁଥିବା ହସକୁ ଶାଢ଼ୀ ପାଖରେ ଜୋର କରି ଅଟକାଇ ରଖିଲା ଆରତି ।

ଆକାଶରେ ମତ୍ତ ହୋଇ ଉଡୁଛି କଳାହୁମର ମେଘ ।

ନାହିଁ ନାହିଁ କେତେବେଳେ ହାଓଗୁଡ଼ିରେ ପାଣି ଗାଜ ପକାଇବ ତାର କିଛି ଠିକଣା ନାହିଁ । ଅରଣ ବାହାରିଲା ବେଳେ ବୋଉ ତାର ବାରଣ କରୁଥିଲେ । କିନ୍ତୁ କାଲି ସକାଳୁ ସେ ଆନ୍ତର୍ଜାତିକ ବିଜ୍ଞାନ କଂଗ୍ରେସ ଅଧିବେଶନରେ ଯୋଗ ଦେବାପାଇଁ ବିଦେଶ ବାହାରିବେ । ଅଜି ଦେଖାକରିବାକୁ ବାରମ୍ବାର କହୁଛନ୍ତି ।

ଯିବ ନାହିଁ କପର ଅରଣ ?

ବୋଉ ପଚାରୁଥିଲେ, ତୁ କେଉଁଠିକୁ ବାହାରୁଛୁ ? ଏ ବର୍ଷା ଜୋରରେ ଆସୁଛି ଯେ···

ଦେବପ୍ରିୟଙ୍କ ପାଖକୁ ଯିବାକଥା କହିବ ବୋଲି ଭାବୁଥିଲା ଅରଣ । କିନ୍ତୁ ହଠାତ୍ ସତ୍ୟ କହିବାର ଇଚ୍ଛାକୁ ସେ ସଙ୍କୁଚିତ କରି ନେଲା । ତାହାହେଲେ ବୋଉ ହୁଏତ ତାକୁ ଚୋଡ଼ଭାତି ଚଦାକୁ ଯିବାକୁ ଦେବ ନାହିଁ । କାରଣ ଦେବପ୍ରିୟଙ୍କୁ ନେଇ ବାହାରେ ଯେଉଁ ଅପବାଦର କଳଙ୍କ ଉଠିଛି, ତାର କିଛି ଭଗ୍ନାଂଶ ବୋଉଙ୍କ କାନରେ ମଧ୍ୟ ପଡ଼ିଛି ।

ସେଥିପାଇଁ ସେ ସାଙ୍ଗେ ସାଙ୍ଗେ ଉତ୍ତର ଦେଲା, ଅଳକା ପାଖରେ ଟିକିଏ କାମ ଅଛି । ବର୍ଷା ଯଦି ହୁଏ ତାଙ୍କର ଭାରୁ ଅଛି—ସେ ଅଣି ଛାଡ଼ିଦେଇ ଯିବ ।

ବୋଉ ମନା କରିପାରିଲେ ନାହିଁ । କେବଳ ମେଘାଚ୍ଛନ୍ନ ଆକାଶକୁ କିଛିକ୍ଷଣ ଚାହିଁରହିଲେ । କହିଲେ, ବର୍ଷା ଅରନ୍ତୁ ଲେଉଟି ଆସିବାକୁ ଚେଷ୍ଟାକରିବୁ ।

ବୋଉକୁ ଜାଣି ଜାଣି ପ୍ରତାରଣା କରିବାପାଇଁ ମିଛ କହିଲା ଅରଣ । ଦେବପ୍ରିୟଙ୍କ ନାମ କହୁଥିଲେ ସେ ହରଗତ ବାହାରିବା

ଯିବା ପାଇଁ ଅନୁମତି ଦେଇ ଥାଆନ୍ତେ କି ନାହିଁ, ସେ ଭିନ୍ନ କଥା, କିନ୍ତୁ ନିଜ ମନର କୋଳୁଆଭସ୍ଥରେ ସ୍ଥିର ହୋଇ ସେ ନିଜେ ଅଳକା ନାମ କଣ୍ଡ ପକାଇଲେ ।

ଅରୁଣ ଦେବପ୍ରିୟଙ୍କ ଗବେଷଣାଗାର ପାଖରେ ପହଞ୍ଚି ଦେଖିଲା, ଉଦ୍‌ବିଗ୍ନ ଭାବରେ ସେ ତାର ପ୍ରତୀକ୍ଷା କରିଛନ୍ତି । କାରଣ ତାକୁ ଦେଖିବା ମାତ୍ରେ ତାଙ୍କର ହତାଶ ମୁହଁରେ ହସର ବିଦ୍ୟୁତ୍ ସଞ୍ଚାରିତ ହେଲା ।

କଅଣ କହିବେ ତାକୁ ଦେବପ୍ରିୟ !

ଆକାଶରେ ଯେମିତି ମେଘ ଘୋଟିଛି, ଲାଗୁଥିଲା ତମେ ହୁଏତ ଆସିବ ନାହିଁ । ଅଥଚ କାଲି ମୁଁ କଲିକତା ଚାଲିଯାଉଛି । ସେଠାରୁ ପ୍ଲେନ୍‌ରେ ବନ୍···ଅନ୍ତର୍ଜାତିକ ବିଜ୍ଞାନ ସମ୍ମିଳନୀରେ ଉପସ୍ଥିତ ହୋଇ ପ୍ରବନ୍ଧ ପାଠ କଲାବେଳେ ତମକଥା ମୋର ବେଶୀ ମନେପଡ଼ିବ । କାରଣ ତମରି ଯୋଗୁଁ ହିଁ ମୁଁ ସେ ସମ୍ମିଳନୀରେ ଯୋଗ ଦେବାକୁ ସକ୍ଷମ ହେଲି । —ଏକା ନିଶ୍ୱାସରେ କଥାତକ କହି କକ୍ଷ ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରବେଶ କଲେ ଦେବପ୍ରିୟ ।

ଅରୁଣ ଲକ୍ଷ୍ୟ କରିଛି, ଏଇ କେତେଦିନ ଧରି ଦେବପ୍ରିୟଙ୍କ ମନରେ ଲୁମ୍ଳ ଅସ୍ଥିରତା । ତାଙ୍କ ଆତ୍ମପ୍ରତ୍ୟୟର ମୂଳଭିତ୍ତି କୌଣସି କାରଣରୁ ହୁଏତ ଦୋହଲି ଯାଇଛି । ସେଥିପାଇଁ ବୃତ୍ତି ଜୀବନର ଦାମ୍ଭିକତା, ଦୃଢ଼ତା ତାଙ୍କଠାରେ ଆଜି ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ରୂପେ ଅନୁପସ୍ଥିତ ।

ଆଗେ ତାଙ୍କଠାରେ ସେଇ ଚାରିତ୍ରିକ ଦୃଢ଼ତା, ମାନସିକ ଅବାଧତା ଲକ୍ଷ୍ୟ କରି ସେ ଜଣେ ଅସାମାନ୍ୟ ପୁରୁଷ ଭଳି ବୋଧ ହୋଇଥିଲେ । କିନ୍ତୁ ଏବେ ତାଙ୍କ ସରଳତା, ନିସ୍ପୃହତା ଲକ୍ଷ୍ୟ କଲେ ସେ ମନେ ହେଉଛନ୍ତି ଏକ ନିଷ୍ପାପ ଶିଶୁଭଳି···ସେ କରୁଣ

ମମତା ପାଇଁ ସବୁବେଳେ ବ୍ୟାକୁଳ ! ତାଙ୍କୁ ହାତ ଧରି ବାଟ କଢ଼େଇ ନ ନେଲେ ସେ ସତେ ଯେପରି ବାଟ ଚାଲିପାରିବେ ନାହିଁ, ଆଙ୍ଗୁଠି ଦେଖାଇ ବସ୍ତୁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ କରି ନ ଦେଲେ ସେ ଦୂରର ଜିନିଷ ଦେଖିପାରିବେ ନାହିଁ !

ଜୀବନର ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ ଆଲୋକରେ ଆରତି ଲକ୍ଷ୍ୟକଲା ଗତଦିନର ଶାରୀରିକ ସୌଷ୍ଠବ ସତେ ଯେପରି ଏଇ ତିରିଶ ବର୍ଷ ଭିତରେ ଅନେକ ପରିମାଣରେ ସେ ହରାଇ ବସିଛନ୍ତି !

ଆରତି ଉଦ୍‌ବେଗ କଣ୍ଠରେ ପ୍ରଶ୍ନକଲା, ଆପଣଙ୍କ ଦେହ ପୁଣି କଅଣ ଖରାପ ହେଲା କି ? ଭରି ଶୁଖିଲା ହସୁଛନ୍ତି !

ଦେବପ୍ରିୟ କହିଲେ, ହଁ — ଟିକିଏ କଠିନ ପରିଶ୍ରମ ହୋଇ-ଗଲା । କାଲି ବି ଟିକିଏ ରାତି ଅନିଦ୍ରା ହୋଇଗଲା । ଜାଣିନି କେଜାଣି ଚେଷ୍ଟା କରି ମଧ୍ୟ ଆଖିରେ ନିଦ ଆସିଲା ନାହିଁ । ସେଥିପାଇଁ ଆଜି ବିଶେଷ ଦୁର୍ବଳ ଲାଗୁଛି ।

ଅଜ୍ଞାତ ଆତଙ୍କରେ ଶିହରି ଉଠିଲା ଆରତି ।

ରୋଗଶଯ୍ୟାରେ ଏତେ କଷ୍ଟ ସହି ବି ତାଙ୍କର କିଛି ଶିକ୍ଷା ହେଲା ନାହିଁ । ପୁଣି ନିଜ ଦେହ ପ୍ରତି ଚରମ ଅବହେଳା କରିବା ସେ ଆରମ୍ଭ କରି ଦେଲେଣି । ଯଦି ବିଦେଶରେ ଦେହ ହଠାତ୍ ଖରାପ ହୁଏ, କିଏ ଅଛି ତାଙ୍କର ଯତ୍ନ ନେବ ?

ଆରତି ମନେ ମନେ ବିଚଳିତ ହୋଇଉଠିଲା; କିନ୍ତୁ ସେହି ଭାବକୁ ମୁହଁରେ ପ୍ରକାଶ କଲା ନାହିଁ, କିଛି କହିଲା ନାହିଁ । ସେ ଯେଉଁ କଥାର ପ୍ରତିବାଦ କରି ନ ପାରିବ, ସେ କଥା ଅଯଥା ଶୁଣି ନିଜେ କଷ୍ଟ ପାଇବ କାହିଁକି ?

ସେ କହିଲା, ଆପଣଙ୍କୁ ଗୋଟିଏ ସମ୍ବାଦ ଦେବାକୁ ମୁଁ ଆସିଛି...

ଦେବପ୍ରିୟ ଶାନ୍ତ ସିଳାଟି ଭଳି ହସି କହିଲା, କୃତ...

ମୋର ବିବାହ ସ୍ଥିର ହୋଇସାଇଛି । ଆପଣ ସମ୍ମିଳନୀରୁ ଫେରିବାବେଳକୁ ମୁଁ ହୁଏ ତ ଏଠାରେ ନ ଥିବି । —ପାଦର ଅଙ୍ଗୁଠିରେ ଚଟାଣ ଉପରେ ଗାର କାଟୁ କାଟୁ ଲଜ୍ଜାବନତ କଣ୍ଠରେ ନିଜ ବିବାହ ପ୍ରସଙ୍ଗ ଉତ୍ଥାପନ କଲା ଆରତି ।

ସତେ କି ଶତ ସହସ୍ର ବିଜୁଳିବତୀ ଜଳିଉଠିଲା ଦେବପ୍ରିୟର ଅନ୍ଧକାରଚ୍ଛନ୍ନ ମୁଖମଣ୍ଡଳରେ ! ସେ ହସ ହସ କଣ୍ଠରେ କହିଲା, ଏତେ ବଡ଼ ଶୁଭସମ୍ବାଦ ତମେ ଏତେବେଳ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଗୋପନ କରି ରଖି ପାରିଥିଲ ଆରତି ! ତମ ସୁଖରେ ସୁଖୀ ହେବା ଭଳି ମୁଁ କଅଣ ତମର କେହି ହେଲେ ଆତ୍ମୀୟ ନୁହେଁ ? ତମ ବିବାହ ପାଇଁ ମୋର କଣ କିଛି ହେଲେ ଦାୟିତ୍ୱ ନାହିଁ !

ଆରତି ଭୂମି ଉପରୁ ଦୃଷ୍ଟି ଉତ୍ତୋଳନ କରି ଦେବପ୍ରିୟ ମୁହଁକୁ ଚାହିଁପାରୁ ନ ଥିଲା । ବିବାହ କଥା କହି ଦେଇ ସାରିଲା ପରେ ସତେକି ସଂସାରର ସମସ୍ତ ଲଜ୍ଜା ଆସି ତା ମୁହଁର ପାନ-ପାଖରେ ଠୁଳ ହୋଇଛି !

ଦେବପ୍ରିୟ କହିଲା, ବିବାହତିଥି ସମ୍ପର୍କରେ ତମେ ମୋତେ କାଲି ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ତାରିଖ ଶୀଘ୍ର ଜଣାଇବ । ବନ୍ ବିଜ୍ଞାନ ସମ୍ମିଳନୀ ପରେ ମସ୍କୋ, ପ୍ୟାରିସ୍ ଇତ୍ୟାଦି ଭ୍ରମଣରେ ଯିବା ପାଇଁ ମୋର ଯେଉଁ କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମ ଅଛି, ମୁଁ ସେ କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମ ବାତିଲ୍ କରି ଦରକାର ହେଲେ ଫେରିଆସିବି । ଅନ୍ତତଃ ବିବାହ ଉତ୍ସବରେ ତମ ଦୁହିଁଙ୍କୁ ପ୍ରାଣଭରି କଲ୍ୟାଣ ନ କଲେ ମୁଁ ବୁକୁଭରି ନିଶ୍ୱାସ ନେଇପାରିବି ନାହିଁ...

ଏଥର ମୁହଁ ଉପରକୁ ଟେକି ବିହ୍ୱଳିତ ଦୃଷ୍ଟିରେ ଦେବ-ପ୍ରିୟକୁ ଚାହିଁଲା ଆରତି । ସାହସ ସଞ୍ଚୟ କରି ସେ ପ୍ରଶ୍ନ କଲା,

ବିବାହ କରି ମୁଁ ଏଠାରୁ ଅନ୍ୟତ୍ର ଚାଲିଗଲେ ପରେ ଆପଣ ସୁଖୀ ହେବେ... ?

ଦେବପ୍ରିୟ ଅବିଚଳିତ ସ୍ୱରରେ କହିଲା । କହିଲା, ବିବାହ କରିବା ଝିଅମାନଙ୍କର ପ୍ରଧାନ ଧର୍ମ । ଜୀବନର ପୂର୍ଣ୍ଣତା ପାଇଁ ଏହା ଏକ ଅନିବାର୍ଯ୍ୟ ଆବଶ୍ୟକତା । ଆଉ ଯେଉଁ ଯେଉଁ ଗୁଣ ଥିଲେ ଗୋଟିଏ ଝିଅ ଅନ୍ୟ ଗୋଟିଏ ପରିବାରକୁ ସୁଖୀ ସଂସାରରେ ପରିଣତ କରେ, ତମଠାରେ ସେ ଗୁଣ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇ ରହିଅଛି । ଗବେଷଣାଗାରର ଟେବୁଲ ଅପେକ୍ଷା ବିବାହିତ ଜୀବନର ସେ କୋଳାହଳମୟ ପରିବେଶ ଭିତରେ ତମେ ଯେ ବେଶି ସୁଖୀ ହେବ, ସେ ବିଷୟରେ ମୁଁ ନିଃସନ୍ଦେହ । ତେଣୁ ତମ ବିବାହ ପ୍ରସ୍ତାବ ଶୁଣି ମୁଁ ସବୁଠାରୁ ବେଶି ଖୁସି...

କମ୍ପିତ କଣ୍ଠରେ ଆରତି ପ୍ରଶ୍ନ କଲା, କିନ୍ତୁ ମୁଁ ଚାଲିଗଲେ ପରେ ଆପଣଙ୍କ ଦେହ କଥା ବୁଝିବ କିଏ ? କିଏ ଯେ ଆପଣଙ୍କ ଭଳି ଅମାନିଆ ମଣିଷକୁ ଜଗି ରହି, ଜଳ ଖିଆ ଠିକ୍ ସମୟରେ ଖୁଆଇବ, ଠିକ୍ ସମୟରେ ବିଶ୍ରାମ ନେବାକୁ ତାଗିଦ୍ କରିବ...?

ଆରତିର ପ୍ରଶ୍ନ ଶୁଣି ଚକିତ ହେଲା ଦେବପ୍ରିୟ ।

ଝିଅଟା ମନରେ ତା ପାଇଁ କେତେ ସ୍ନେହ, କେତେ ମମତା ଭରି ରହିଛି ସତେ !

ତା ପାଇଁ ନ ଭାବିବା ଲାଗି ସାନ୍ତ୍ୱନା ଦେଇ ଦେବପ୍ରିୟ କହିଲା, ମୋ ପାଇଁ ବ୍ୟସ୍ତ ହୁଅନା...ଆଜି ହୁଏତ ତମେ ମୋ କଥା ବୁଝୁଛ ବୋଲି ଅଳକା ତାର ଦାୟିତ୍ୱ ଏଡ଼ାଇ ଯାଉଛି, କିନ୍ତୁ ବିବାହ ପରେ ସେ ଦାୟିତ୍ୱ ସେ ନିଜେ ନେବ । ସବୁ ଝିଅ ବିବାହ ପରେ ସ୍ୱାମୀର ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟ ପ୍ରତି ସଚେତନ ହୁଅନ୍ତି...ହୋଇପାରେ ସେବା ମନୋବୃତ୍ତି ଅପେକ୍ଷା ସ୍ୱାର୍ଥପରତା ସେଥିରେ ଥାଏ ବେଶି ।

କଥା ଶେଷ କଲାବେଳେ ଦେବପ୍ରିୟ ମୁହଁରେ ଆନନ୍ଦର ଆଲୋକ ଦେଖାଯାଉଥିଲା । ଅଳକା ସହ ବିବାହ ପରେ ସେମାନେ କିପରି ସୁଖୀ ହେବେ, ସେଇ ସୁଖ ସ୍ୱପ୍ନରେ ହୁଏତ ମୁହଁ ତାର ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ ଦିଶୁଥିଲା । ନିଷ୍ଠୁର ସତ୍ୟ କଥା କହି ତାଙ୍କ ମୁହଁର ସେ ଔଜ୍ଜ୍ୱଲ୍ୟକୁ ଲିଭାଇ ଦେବ କିପରି ଆରତି !

ଦେବପ୍ରିୟ କିଛି ସମୟ ନୀରବତା ପରେ କହିଲା, ତମ ବିବାହ-ତିଥିରେ ଅଳକା ସହ ମୋର ବିବାହ ମଧ୍ୟ ଏକାଠିରେ ସାରିଦିବା ଭଲ । ଆଜି ମୁଁ ଅଳକାକୁ ଡକାଇ ପଠାଇଛି ସେଥି-ପାଇଁ...

ନିଜର ସମସ୍ତ ଭାବପ୍ରବଣତାକୁ ସଂଯତ କରି ନେଇ ଆରତି କହିଲା, ଆପଣଙ୍କ ସହ ଅଳକାର ବିବାହ ହୁଏତ ହୋଇ ନ ପାରେ...ସୁଶାନ୍ତ ସହ ବିବାହ ତାର ସ୍ଥିର ହୋଇ ସାରିଛି...

ସମ୍ବାଦ ଶୁଣି ଦେବପ୍ରିୟର ମୁଣ୍ଡ ଉପରେ ସତେ କି ଆକାଶ ଭାଙ୍ଗିପଡ଼ିଲା !

କ୍ଷୀଣ କଣ୍ଠରେ ସେ ଚିତ୍କାର କରି ଉଠିଲା, ଆରତି !

ଶାଢ଼ୀର ପଣତକୁ ଆଙ୍ଗୁଠିରେ ଗୁଡ଼ାଇ ଆରତି ବେଦନା ଜଡ଼ିତ କଣ୍ଠରେ କହିଲା, ଇଚ୍ଛା କଲେ ବି ହୁଏତ ଏ ବିବାହରେ ବାଧା ଦେଇ ପାରିବ ନାହିଁ ଅଳକା । କାରଣ ତାର ବଦ୍ଧମୂଳ ଧାରଣା, ରୋଗମୁକ୍ତ ହେବା ପରେ ବି ତିନି ବର୍ଷ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଆପଣଙ୍କ ଦେହରେ ଯକ୍ଷ୍ମାରୋଗର ଜୀବାଣୁ । ଆପଣଙ୍କ ପାଖକୁ ଖୁବ୍ ସମ୍ଭବତଃ ସେଥିପାଇଁ ସେବା କରିବାକୁ ଆସୁନାହିଁ ସେ...ସେଇ ଚିନ୍ତାରେ ମୁଁ ଜଳି ଯାଉଛି...କାରଣ ଏ ମାସ କେତୋଟି ଭିତରେ ମୁଁ ଆପଣଙ୍କୁ ଭଲ କରି ଚିହ୍ନିଛି । ନିଜକୁ ସୁଖୀ କରିବା ପାଇଁ ଅନ୍ୟସ ବିବାହ କରିଗଲେ ବି ମୁଁ ମୁହୂର୍ତ୍ତେ ସୁଦ୍ଧା ଖୁସି ହୋଇ ପାରିବ

ନାହିଁ । କେବଳ ଆପଣଙ୍କ ଇଚ୍ଛାରେ···ଆପଣଙ୍କ ପଦ ମୂଳ ପରିଚଯ୍ୟା ହୋଇ ନ ଥିଲେ ଏ ଯନ୍ତ୍ରଣାର ଜ୍ୱାଳାରେ ମୁଁ ହୁଏ ଏପରି ଦଗ୍ଧ ହେଉ ନ ଥାନ୍ତି ।

ଆରତି ନିଜ ଆଖିର ଉଦ୍‌ବେଳିତ ଅଶ୍ରୁଧାରକୁ ଆ ଗୋପନ କରି ରଖିପାରିଲେ ନାହିଁ । ଶାଢ଼ୀ କାନିରେ ନିଜ ମୁହଁ ସେ ଲୁଚିଧରିଲେ ।

ଅଳକା ସୁଶାନ୍ତକୁ ବିବାହ କରୁଛି···! .

ଝଡ଼ବେଗର ଝଙ୍କାଣୁ ତା ଦେହରେ ଥାଇପାରନ୍ତି କୋ ତା ସହ ଦେଖାକରିବାକୁ ସୁଦ୍ଧା ସେ ଆଉ ନାହିଁ !!

ଆରତି ମୁହଁକୁ ଆଉ ଲୁଚାଇଲେ ନାହିଁ ଦେବପ୍ରିୟ ।

ବାହାରକୁ ଚାହିଁଲେ···

ଉସ୍, କି ଭୀଷଣ ମେଘ

ସନ୍ଧ୍ୟାର ଆକାଶକୁ ଅନ୍ଧକାର କରି ଝଡ଼, ବର୍ଷା ପ୍ରଳୟ ତାଣ୍ଡବ ସୃଷ୍ଟି କରୁଛନ୍ତି । ଝରକା କବାଟ ସବୁ ପବନ ସୋରୁ ଭୀଷଣ ଭାବରେ ପିଟି ହେଉଛି । ବାହାର ଧୂଳି, ପତ୍ର ପଟ ସବୁ ଆସି କକ୍ଷ ଭିତରେ ପଡୁଛି ।

ଦେବପ୍ରିୟ ଆଉ ଠିଆହୋଇ ପାରୁ ନ ।

ସେ କ୍ଷୀଣକଣ୍ଠରେ କହିଲେ, ଆରତି, ଏ ଯେ ଭୀଷଣ ବର୍ଷା ତମେ ଘରକୁ ଫେରିବ କେମିତି ?

ଆପଣଙ୍କ ଦେହରେ ଜ୍ୱର ବଢ଼ିଛି । ଆପଣ ଭିତରକୁ ଯାଆନ୍ତୁ । ମୁଁ ଏଠାରେ ଅପେକ୍ଷା କରୁଛି । ବର୍ଷା ଟିକିଏ କମିଲେ ମୁଁ ଚାଲିଯିବି । ଅବଶ୍ୟ ଆଦେଶ ଦେବ ଭଳି କହିଲା ଦେବପ୍ରିୟଙ୍କୁ ।

ମନ୍ତ୍ରଙ୍କ ଭଳି ମାତ ଖୋଇଲା ଭଳିଆ ଦେବପ୍ରିୟ ଶୟନ କକ୍ଷକୁ ଫେରିଗଲେ ।

କେତେବେଳେ ଯାଏ ସେହିପରି ଶୋଇ ଯାଇଥିଲା ଦେବପ୍ରିୟ, ତାର ଖିଆଲ ନ ଥିଲା । ହଠାତ୍ ନିଦ ଭାଙ୍ଗିଗଲା ପରେ ସେ ଦେଖିଲା, ସାରା କକ୍ଷ ଘନୀଭୂତ ନୀଳ ଅନ୍ଧକାର ମଧ୍ୟରେ ବୁଡ଼ି ରହିଛି । ବାହାରେ ସେହିପରି ଅବଶ୍ରାନ୍ତ ଝଡ଼, ବର୍ଷା...

ଆଜି ତା ପାଖରେ...ଅତି ନିକଟରେ...କିଏ ?

ଆରତି କଅଣ ତାହାହେଲେ ଘରକୁ ଫେରିଯାଇ ନାହିଁ ?

ଅନ୍ଧକାର ଭିତରେ ଦେବପ୍ରିୟ ଅନୁଭବ କଲା, ବାହାରର ଶୀତଳ ପବନ, ବର୍ଷାଛିଟା ସଙ୍ଗେ ତା ଦେହରେ ଉତ୍ତାପ ସଞ୍ଚାର କରୁଛି ଆଉ ଏକ ଦେହ । ସେ ଦେହ ଆରତିର । ନିଶ୍ଚିନ୍ତ ନିଦ୍ରାରେ ଶଯ୍ୟାଧାରରେ ତାର ବକ୍ଷ-ସଲଗ୍ନ ହୋଇ ସେ ଶୋଇପାଇଛି । ତାର ନିଃଶ୍ୱାସର ତାପରେ ଉତ୍ତପ୍ତ ହୋଇ ଉଠୁଛି ଦେବପ୍ରିୟର ସାରା ମୂର୍ତ୍ତି...ସେ ଉତ୍ତାପ ସଞ୍ଚାରିତ ହୋଇଯାଉଛି ତାର ସାରା ଦେହଟରେ...

ଦେବପ୍ରିୟ ଅନୁଭବ କଲା ତା ମନ ଭିତରେ ଏକ ଜାନ୍ତବ କ୍ଷୁଧା...

ଏ କ୍ଷୁଧାର ଆଦି କେଉଁଠି, ଅନ୍ତ କେଉଁଠି ?

ପେଟର ଭୋକକୁ ଶାନ୍ତ କରିବା ପାଇଁ କୃତ୍ରିମ ଖାଦ୍ୟ ପ୍ରସ୍ତୁତି ଲାଗି ସେ ଗବେଷଣା କରୁଛି । କିନ୍ତୁ ମନ ଭିତରେ ତାର ସୃଷ୍ଟି ହୋଇଛି ଯେଉଁ ଅଦମ ଜାନ୍ତବ କ୍ଷୁଧା, ସେ କ୍ଷୁଧାର ନିବୃତ୍ତି ପାଇଁ ଖାଦ୍ୟ କେଉଁଠି ?

ବର୍ଷାଛିଟାର ସ୍ପର୍ଶରେ ଶୀତେଇ ଉଠୁଛି ଦେବପ୍ରିୟର ଦେହ । ସେ ଶୀତଳ ଶୀତ୍କାରର ଅତ୍ୟାଚାରରୁ ନିଜକୁ ବଞ୍ଚାଇବା ପାଇଁ

ଆରତିର ଦେହ ସହ ଅନ୍ତର ସମସ୍ତ ହୋଇଗଲା । ଅନୁଭବ ଆରତିର ପୁଷ୍ପ-କୋମଳ ସେହି ମସୃଣ ବାହୁ ଦୁଇଟି ଏକ ...ଦିତ ଆବେଗରେ ତା'ର ବେକ ସ୍ୱରପଟେ ବନ୍ଧ ହୋଇ ...ଛି ।

ନିଶ୍ୱାସ ବନ୍ଦ କରି ଦେବପ୍ରସୂ ଆଜି ସମସ୍ତ ପ୍ରବୃତ୍ତିସ୍ତ ତାକୁ ଚେଷ୍ଟା କଲା । ଦୈହିକ ସମ୍ଭୋଗର ସେହି ଶ୍ୱାପଦଲୋଭୀ ...ଇଁରୁ ନିଜକୁ ରକ୍ଷା କରିବା ପାଇଁ ତାର ସମସ୍ତ-ଚେତନା ଛଟପଟ ହେଉଥିଲା । କିନ୍ତୁ ତଥାପି ଏକ ଅବସାଦ, ମଧୁର ...ଳତାରେ ଦେହ-ମନ ତାର ଅବଶ ହୋଇ ଉଠିଥିଲା । ...ନ ମନର ବାଧା ନ ମାନି ତା ହାତ ଅଜାଣତେ ଦୁଇଟି ...ଏମା କରିବାକୁ ଲାଗିଲା ଆରତିର ପଦ୍ମ ଦେହସୀମା ।

ତାର ମନେ ହେଲା, ସତେ ଯେମିତି ଏ ଅନନ୍ତ ଅନ୍ଧ-କେ ..., ଯାହା ସହ ତାର କେବେ କୌଣସି ସମ୍ପର୍କ ନ ଥିଲା ! ...ଭରେ ଦର୍ଶନେନ୍ଦ୍ରିୟ ଦ୍ୱାରା ଯେ ଦେଖିପାରୁ ନ ଥିଲେ ସ୍ପର୍ଶେନ୍ଦ୍ରିୟ ଦ୍ୱାରା ସେ ଅନୁଭବ କରୁଥିଲା ଆରତି ଦେହର ...ଟି ଅବୟବ-ସଂସ୍ଥାନ ଅଙ୍ଗପ୍ରତ୍ୟଙ୍ଗର ଗଠନ-ବୈଚିତ୍ର୍ୟ, ...ତ-ସ୍ୱାତନ୍ତ୍ର୍ୟ !

ହଠାତ୍-ବିଦ୍ୟୁତର ଝଲକରେ ସେ ଦେଖିଲା, ଆରତିର ...ସ୍ତ ଦେହ ଅନାବୃତ । ଶୁଭ୍ର ଶଙ୍ଖଧଳ, ନଗ୍ନ ଅଙ୍ଗରେଖା ...ଷ୍ଟି ଦେହ ତାର ଝିମ୍ ଝିମ୍ ହୋଇଗଲା । ମନେହେଲା, ସତେକି ...ଷ୍ଟରୁ ସେ ସତ୍ୟ ଓ ଶାଶ୍ୱତ ଶିଳ୍ପୀର ଯେଉଁ ନଗ୍ନ ଭାବଧ୍ୟାନମୂର୍ତ୍ତି ନାରୀ, ...ର କନେଇପଣୀ କୁଞ୍ଚିତ କେଶଗୁଚ୍ଛ, ମନ୍ତ୍ରାବାଦ୍ୟ ମୁହଁ, ...ଠିତ ଦୁଇ ବର୍ତ୍ତୁଳ ସ୍ତନ, ଶରତ୍ ପଦ୍ମସଦୃଶ ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ ଦୁଇ

ପ୍ରନାସ, ଦୀର୍ଘ । ନଜର ଭାବେଇ ପାଖରେ ସେ ନିଜେଇ ବେମଣ୍ଟନ । ଅନ୍ଧକାର ନିଗ୍ରପତ, ଅନ୍ଧକାର ସୁନ୍ଦର ।

ଟ କିଛି ଦେଖାଯାଏ ନା, ସବୁ ଅନୁଭବ କରୁହୁଏ ।

ସୁଡ଼ଙ୍ଗ ଭିତରୁ ବାହାରି ସେ ଅନେକ ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ କକ୍ଷଗୁଡ଼ିକୁ ଯିବାକୁ ଚାହେଁ ନା ।

ସମସ୍ତ ପରେ ଦେବପ୍ରିୟ ଶୁଣିଲା, ଆରତି ପିଠି ରଖି ନେଇଛି, ସତ କେତେ ହେଲା ? ଆପଣଙ୍କୁ ଭୋକ କରି ଖାଇ ନାହାନ୍ତି ସେ !

ଭାବନ ପରେ ଦେବପ୍ରିୟ କାନପାତି ଶୁଣିଲା । ତା ନିଜ ମନ ଭିତରୁ ପ୍ରଶ୍ନର ଉତ୍ତର ଆସୁଛି, ନା—ଭୋକ ନାହିଁ । ନିଜରୁ ଏ ଭଲ, ସଙ୍କୋଚକୁ ନୂତନ ଅନୁଭୂତିର ଅଗ୍ନି ନିରୀକ୍ଷଣ କଲା ପରେ ମୁଁ ତୃପ୍ତ ହୋଇଛି । ଉଦରର ଅଗ୍ନିଠାରୁ କ୍ଷୁଧା ସେ ବେଶି ବ୍ୟାପକ, ସେ କଥା ବୁଝି ପାରୁ ନାହିଁ । ତମେ ମୋର ଅଧିକ ପାଖକୁ ଘୁଞ୍ଚି ଆସ ।

ନା, ସେମାନଙ୍କ ଦୁଇ ଦେହ ମଧ୍ୟରେ ଶୂନ୍ୟସ୍ଥାନ ପାଇଁ ଆଉ କୌଣସି ମଧ୍ୟବର୍ତ୍ତୀ ଶୂନ୍ୟତା ନାହିଁ । ଦୁଇ ଦେହ ସବୁ ପାଇଁ ଅତ୍ୟନ୍ତ ସମୀପବର୍ତ୍ତୀ ହୋଇଛି । ଅନ୍ଧକାରରେ ସେ ଦୁହିଁଙ୍କୁ ଅନ୍ଧକାର ସେହି ସ୍ଥାନ ଲମ୍ବି ଆସି ଦୁହିଁଙ୍କ ମନକୁ ଛୁଇଁ କରି ଦେଉଥିଲା, ଅନ୍ଧକାରରେ ସେ ସ୍ଥାନ ଅନ୍ଧ ହେଉ ନାହିଁ ।

ବାହାରେ କବାଟ ନିକଟକୁ ଦେଖ୍ୟ ଶବ୍ଦ ହୋଇ ପାରି—